

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIÓ

TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER 1 CALLÍS 12, BARCELONA /// WWW.ANTICTEATRE.COM

Antic Teatre Espai de Creació, abans anomenat Cercle Barcelonès San José, es va fundar el 1879, gràcies a l'arquitecte Joan Martorell. Reobert per segona vegada el 2003 i inaugurat per tercera el 2010, després d'una reforma integral de l'edifici, catalogat com a patrimoni cultural al centre de la ciutat Barcelona, al barri de Sant Pere, al Casc Antic.

L'Antic Teatre s'ha consolidat com un dels referents per a l'escena contemporània de Barcelona, un centre de recursos artístics que es dedica a l'exhibició i suport a la creació, promoció i difusió de les arts escèniques i visuals compromeses amb la recerca de nous llenguatges del cos, noves tecnologies o noves dramaturgies, la música, les arts plàstiques, la literatura, els temes socials, culturals, polítics i de pensament contemporanis.

Actualment Antic Teatre integra un conjunt d'entitats i espais interrelacionats:

1. Antic Teatre - Espai de Creació
2. Associació Cultural
3. AdriAntic - el Centre de Recerca, Creació, Assaigs i Residències a la veïna localitat de Sant Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artistes Residentes: Semolinika Tomic (arts escèniques), Dj Baroxmix, Vj i artista plàstic Pacman

Antic Teatre té les seves portes obertes tots els dies de l'any com a lloc de trobada i intercanvi per als socis, veïns, públic, artistes. Reacciona també als problemes del seu entorn, donant recolzament en la seva seua a iniciatives socials. Treballa en xarxa amb altres entitats, individus i col·lectius de la ciutat per tal d'optimitzar els recursos i pensar/executar estratègies per donar a conèixer el món de les arts escèniques i de la cultura contemporània al màxim, a més de lluitar políticament per millorar la situació actual, exigint polítiques que garanteixin el seu dret a l'existència i els faciliti el seu desenvolupament i creixement professional. El seu objectiu és dinamitzar la vida del barri i difondre el model socio-cultural en el qual creu. Té una sala polivalent, jardí, la terrassa amb bar i connexió wi-fi.

Antic Teatre Espai de Creació, antes llamado Círculo Barcelonés San José, se fundó en 1879, gracias al arquitecto Joan Martorell. Reabierto por segunda vez en 2003 e inaugurado por tercera en 2010, después de una reforma integral del edificio, catalogado como patrimonio cultural en el centro de la ciudad de Barcelona, en el barrio de San Pere, Casc Antic.

Antic Teatre se ha consolidado como uno de los referentes de la escena contemporánea en Barcelona, un centro de recursos artísticos que se dedica a la exhibición y soporte a la creación, promoción y difusión de las artes escénicas y visuales comprometidas con la búsqueda de nuevos lenguajes del cuerpo, nuevas tecnologías o nuevas dramaturgias, la música, las artes plásticas, la literatura, los temas sociales, culturales, políticos y de pensamiento contemporáneos.

Actualmente el Antic Teatre integra un conjunto de entidades y espacios interrelacionados:

1. Antic Teatre - Espai de creació
2. Asociación Cultural
3. AdriAntic - Centro de investigación, creación, ensayos y residencias en la localidad vecina de Sant Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artistas Residentes: Semolinika Tomic (Artes Escénicas), DJ Baroxmix, VJ y artista plástico Pacman.

Antic Teatre mantiene sus puertas abiertas todos los días del año como lugar de encuentros e intercambios para los socios, vecinos, público, artistas. Reacciona también a los problemas de su entorno, dando apoyo en su sede a iniciativas sociales. Trabaja en red con otras entidades, individuos y colectivos de la ciudad para optimizar los recursos y pensar/ejecutar estrategias para dar a conocer el mundo de las artes escénicas y de la cultura contemporánea al máximo, además de luchar políticamente para mejorar la situación actual, exigiendo políticas que garanticen su derecho a la existencia y facilitar su desarrollo y crecimiento profesional. Su objetivo es dinamizar la vida del barrio y difundir el modelo socio-cultural en el que cree. Tiene una sala polivalente, jardín, terraza con bar y conexión wifi.

Antic Teatre Espai de Creació, was founded in 1879 by architect Joan Martorell, with the name Círculo Barcelonés San José. It was re-opened for the second time in 2003 and for the third in 2010 after a refurbishing of the building, which is considered of cultural value in the centre of Barcelona, in Sant Pere's quarter, Casc Antic.

Antic Teatre is consolidated as one of the referents of the contemporary scene in Barcelona, an artistic resource center that is dedicated to the exhibition and support of the creation, promotion and diffusion of the performing arts and visual committed to the search of new languages of the body, new technologies or new playwritings, the music, plastic arts, the literature, social topics, cultural, politicians and of contemporary thought.

Currently Antic Teatre integrates a group of entities and interrelated spaces:

1. Antic Teatre - Espai de Creació
2. Cultural Association
3. AdriAntic - Center for research, creation, rehearsal and residences in San Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artists in residence: Semolinika Tomic (performing arts), DJ Baroxmix, VJ and plastic artist Pacman

Antic Teatre keeps its doors open every day of the year as a hub and exchange place for members, neighbours, audience, artists. It also reacts to problems of its environment and supports social initiatives. It networks with other organizations, individuals and other city's collective groups to better profit resources and think/apply strategies to better know performing arts and contemporary culture at its best as well as to struggle politically to improve its existence and development as well as its professional growth. Its aim is to make the town's life more dynamic and expand its socio-cultural model that it believes in. It has a multi-functional hall, a garden and a bar terrace and internet wifi connection.

ADRIANTIC

ESPAI DE CREACIÓ

Dependent de l'Antic Teatre hi ha el Centre de recerca, creació, assaigs i residències **AdriAntic** a Sant Adrià del Besòs, el qual ofereix a les companyies i creadors un espai amb les condicions mínimes necessàries, és a dir:

- cessió de l'espai de manera completament gratuïta per a creadors en residència.
- disponibilitat exclusiva d'un espai amb la consegüent comoditat de no haver de muntar i desmuntar tota l'escenografia a cada sessió de treball;
- llibertat absoluta d'horaris d'accés i ús d'espai
- preus mínims de lloguer de l'espai, assequibles per qualsevol companyia o artista professional de qualsevol edat

AdriAntic, situat a la frontera amb el municipi de Sant Adrià del Besòs (a 6 parades de metro del centre de Barcelona), està en un edifici al 1r pis, que conté únicament locals industrials, on no hi ha vivendes ni veïns. La sala consta d'un gran espai principal de 490 m² i 4,20 m d'alçada. Té accés directe a un ascensor per a persones i un muntacàrregues amb entrada per a camions.

Dependiendo del Antic Teatre está el Centro de investigación, creación, ensayos y residencias **AdriAntic** de Sant Adrià del Besòs, que ofrece a las compañías y creadores un espacio con las condiciones mínimas necesarias, es decir:

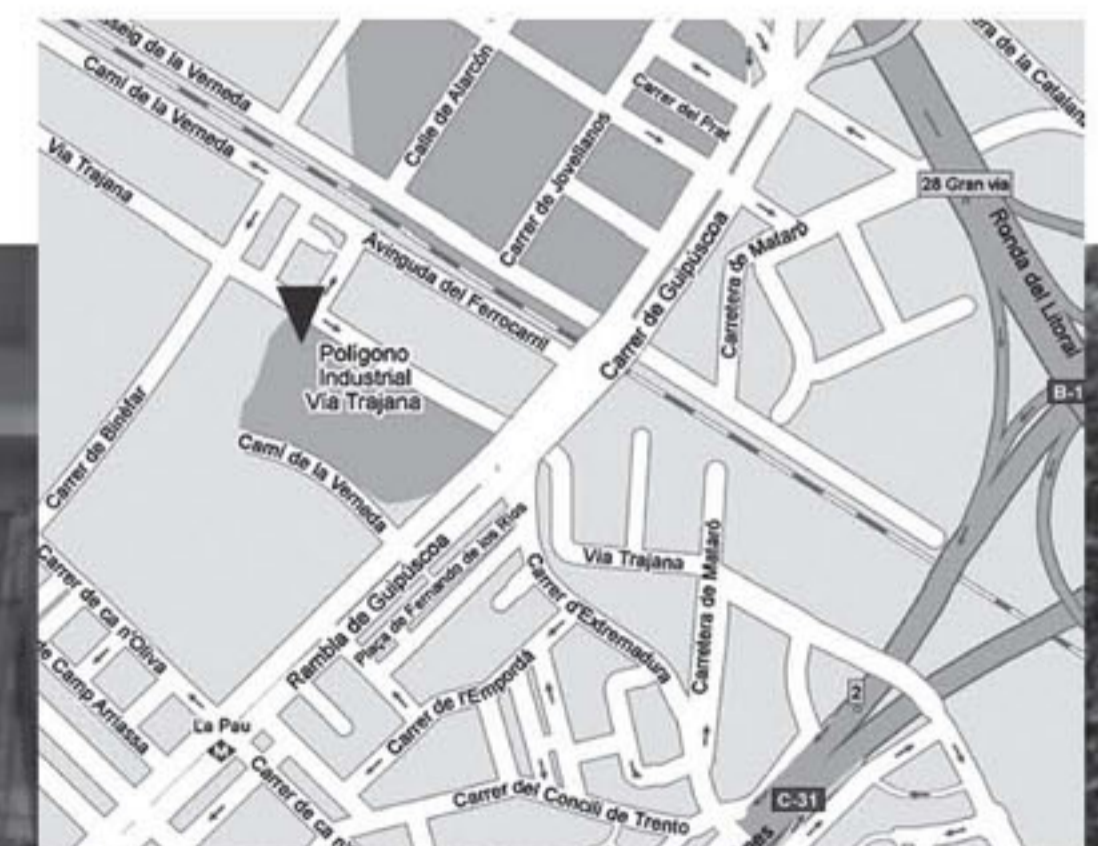
- cesión del espacio de forma completamente gratuita para creadores en residencia.
- disponibilidad exclusiva de un espacio con la consiguiente comodidad de no tener que montar y desmontar toda la escenografía en cada sesión de trabajo
- libertad absoluta de horarios de acceso y uso del espacio
- precios mínimos de alquiler del espacio, assequibles para cualquier compañía o artista profesional de cualquier edad

AdriAntic, situado en la frontera con el municipio de Sant Adrià del Besòs (a 6 paradas de metro del centro de Barcelona), está en un edificio en el 1er piso, que contiene únicamente locales industriales, en los que no hay viviendas ni vecinos. La sala consta de un gran espacio principal de 490 m² y 4,20m de altura. Tiene un acceso directo a un ascensor y a un montacargas con entrada para camiones.

Depending on Antic Teatre is the Center for research, creation, rehearsal and residences **AdriAntic** in Sant Adrià del Besòs, which offers companies and artists a place with the minimum requirements, such as:

- free space cession for artists in residence program
- exclusive use of a space not having to reset scenery every working session
- no limited timetable for accesses and use of the space
- minimum rent price of space accessible to any company or professional artist of any age

AdriAntic is placed in the border of the borough of Sant Adrià Del Besòs (6 metro stops away from the centre of Barcelona), it is in an industrial building on the 1st floor, where there are no people or housing. The hall has a great 490m² space and 4,20m tall. It has direct access to a lift and a weight lift with a lorry entrance.

HORARI DE LA PROGRAMACIÓ

de **DILLUNS** a **DISSABTE** a les **21h**
i els **DIUMENGES** a les **20h**

L'entrada per a espectacles és 10 €, per a socis d'Antic 8 €, altres descomptes de la ciutat 8 €.

Per a projeccions audiovisuals, propostes poètiques, música, performance, exposicions, el preu és variable (gratuït - fins a 10 €). La programació es divideix en:

Dilluns - projeccions audiovisuals
Dimarts - propostes poètiques
Dimecres - música, performance
Dijous a diumenge - espectacles:
noves dramaturgies, nous llenguatges del cos, noves tecnologies, teatre d'humor, teatre d'objectes, teatre social.

El **bar** és obert de **16h** a **23h**

L'Associació Cultural, que compta amb més de **32.000** socis acumulats al llarg de 7 anys, per una quota de 3 euros l'any, obre les portes als seus associats d'un espai que és punt de trobada i exhibició d'artistes, ofereix descomptes pels espectacles de la pròpia sala i informa sobre avantatges i oportunitats en arts escèniques a nivell local, nacional i internacional. L'Associació també dedica els seus esforços a la recuperació de la història cultural i social de l'edifici que l'acull.

ENTRENAMENTS a l'Antic: DIMARTS I DIVENDRES

DIMARTS de **10h** a **12h**
COS & RITME amb **Carme Torrent**

Un entrenament podríem dir que s'apropa a una pre-tècnica, és a dir, anterior a una tècnica ja realitzada on es poden tocar les bases d'un cos creatiu, d'un cos decidit abans que arribi a tancar-se en un mètode o tècnica concrets.

Per això es proposa replantejar els hàbits del cos i les estructures mentals que l'acompanyen, de manera que puguem incidir sobre possibles àrees de canvi a la percepció i l'estat actual del nostre cop i, així, també l'entorn.

Com a pràctica està oberta a qualsevol persona interessada en explotar el cos a través del moviment.

La pràctica consta de:

- Un treball de moviment a través de la dinàmica i el ritme, que observa la sensibilitat kinestèsica i el potencial del cos en moviment.
- Desenvolupament d'una sèrie de manipulacions dirigides a facilitar l'estirament i la alineació.

Carme Torrent -Implicada en processos d'aprenentatge, investigació i creació al voltant del cos en relació amb l'entorn. Part important de la seva experiència prové de l'àmbit de l'arquitectura. I en el territori de la dansa, del Body Weather Laboratory, pràctica de dansa desenvolupada pel ballarí japonès Min Tanaka, amb qui ha col·laborat en els darrers deu anys. Així també, la col·laboració amb Carmelo Salazar, en el seu projecte d'investigació i creació "Lo natural es moverse".

DIVENDRES de **10** a **12** h.

EL COS DE LA VEU amb **Victor Turull**

Unir la duplicitat veu-respiració. Reconèixer la multiplicitat de la nostra veu i utilitzar-la. La veu ens porta fàcilment a espais interiors creatius, emocionalment creatius.

Des de col·locacions corporals basades en la Bioenergia potenciem la projecció de la veu. Ens endinsarem a la escolta del so i del silenci. Aquest és un treball energètic poderós que ens ajuda a afinar el nostre cos a través de la veu. La veu, també, com a netejador energètic del cos.

Victor Turull és creador escènic, terapeuta de so, especialista en medicina tradicional africana.

PROGRAMACIÓ REGULAR

DILLUNS a les **21 h**
projeccions audiovisuals

HABITUAL VIDEO TEAM
FLUX CLUB

presenta **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

FLUX és un festival de vídeo d'autor organitzat per Habitual Video Team des de l'any 2000, amb la voluntat d'oferir una plataforma per als autors de vídeo vinculats a la ciutat de Barcelona, que treballen en tot allò que es pot anomenar vídeo de creació (videoart, documental de creació, videoinstal·lacions, etc).

Amb aquesta col·laboració dins de la nova etapa de l'Antic Teatre volem posar en marxa un nou projecte: el **FLUX CLUB**, un dub de vídeo que de forma periòdica i amb la màxima flexibilitat intenti reflectir la vitalitat del vídeo de creació a la nostra ciutat i en sigui una plataforma de difusió.

DIMARTS a les **21 h**
propostes poètiques

-projectes poètics sense títol

-usted es un colectivo

projectes poètics sense títol - propost.org és una entitat independent dedicada a les pràctiques poètiques contemporànies i als seus vessants adjacents. des de 1993, ha organitzat exposicions i recitals i ha publicat revistes i catàlegs i, a hores d'ara, ha esdevingut una de les entitats més dinàmiques en el camp de la poesia sonora, la polipoesia i la poesia experimental en general a la ciutat de Barcelona. + info: endins (at) propost.org

"Usted es un colectivo, empresa puntera en el camp de la metalúrgia pesada i el seu ús lúdic -la gimnàstica inoxidable-, ha obert una programació de poesia a l'Antic Teatre. Si les borrasques ens ho permeten les vetllades tindran lloc els dimarts al vespre, cap a dos quarts de nou. Per a conèixer la programació, estigueu atents a la vostra adreça de correu, premsa, botlletins oficials de l'estat i al vol rasant dels coloms. Usted es un colectivo us assegura rimes enginyoses, aguts combats entre paraules, evocacions meravelloses, i demés perversitats de la llengua absoluta, així com de tenir el cul més avall de l'esquena. Us hi esperem!"
www.myspace.com/ustedesuncolectivo

un **DIMECRES** de cada mes a les **21 h**
música i projeccions
UNIVERSIDUB

La universidub neix a Barcelona de la mà de Caravelle-Productions Barcelona. El seu principal objectiu és expandir la cultura del Dub i les seves vertents, organitzant tardes temàtiques amb les baixes freqüències com a protagonistes. La projecció d'un documental o pel·lícula, una sessió de DJ i un concert són els vehicles per entendre allò que per alguns és un estil de vida més que un estil musical.

DIMECRES 26 de Maig
Exposició de FOTOGRAFIA

PRE-PUNK
L'ESCENA MUSICAL
DE NEW YORK 1972-1977
FOTOS DE
PAUL ZONE

Fins i tot abans de formar part de la banda dels seus germans The Fast, Paul Zone estava al cor de l'underground neoyorkí de finals dels 70, abans que aquest concepte existís. Tot i que tècnicament un podria anomenar a Zone un fotògraf professional (tenia moltes e les seves fotos publicades a la revista Punk i unes poques a Creem & Rock Scene) en realitat, era el seu hobby i, d'alguna manera, formava també part de l'atrezzo. Va ser el paparazzi dels New York Dolls i de Blondie abans que ningú se interessés en fotografiar-los. Tot i que sense formació, fent servir una càmera barata i sovint ebri rere la lent, les fotografies de Zone no només van captar les vibracions de la seva escena, sinó que també rebel·len un profund sentit de l'estil i de saber-estar de showman que va començar a desenvolupar ja des de la pubertat que ell i els seus germans es van trobar: el pas de la cultura de la nació de Woodstock a la època proto-glam, d'un jove Iggy i Alice Cooper així com dels andrògens mods anglesos.

El resultat de la omnipresència de Zone a l'escena contracultural va culminar amb unes fotos que ningú més podria haver fet. La seva ubiqüitat i facilitat per relacionar-se feien que Zone pogués capturar moments de veritat, indús a les fotografies més posades. Chris i Debbie (Blondie) reptant a tothom a usurpar el seu glamuroso urinari. Dee Dee Ramone i la seva noia Connie Gripp compartint el mateix pintallavis amb mirades distants. I a una de les seves millors imatges, Zone agafa el que podria haver estat un fotograma calent (model/cantant/escriptora/estrella de la televisió Lance Loud posant davant l'skyline de Nova York) i el converteix en un retracte intimista que fusiona la luxúria amb la lucidesa de viure el moment. El que va venir després està carregat de dolor ja que el 2001 marcaria el final de l'estel del subsòl (Loud moria de malalties derivades de la SIDA). Tot i que les composicions de Zone sortien de les convencions i les seves relacions amb el subjecte de les fotos feia que capturessin moments màgics.

Igual d'important que el seu transfons amb els subjectes era la devoció i la comprensió absoluta del performer. Havent crescut en un barri obrer italià de Nova York, per a Paul Zone el maquillatge, la purpurina, les teles metàl·liques, les mitges i les ulleres de sol gegants no eren ni frivolitats ni iròniques, eren una actitud vital. Gràcies a aquesta actitud Zone és capaç de construir imatges allà on molts fotògrafs les eludrien. Les fotos de Zone no parles sobre viatges llargs ni històries dramàtiques, sinó que tracten de capturar un moment inaudit cultural a la història: una escena a la qual tothom era una estrella del rock i tothom era un perdedor i on els carrers bruts, els bars i els lavabos de Nova York eren un escenari 24 hores.

HORARIO DE LA PROGRAMACION

de **LUNES** a **SÁBADO** a las **21h**
y los **DOMINGOS** a las **20h**.

La entrada para espectáculos es 10 €, para socios de Antic 8 €, otros descuentos de la ciudad 8 €.

Para proyecciones audiovisuales, propuestas poéticas, música, performance, exposiciones, precio variable (gratis - hasta 10€). La programación se divide en:

Lunes - proyecciones audiovisuales
Martes - propuestas poéticas
Miércoles - música, performance
Jueves a Domingo - espectáculos:
nuevas dramaturgias, nuevos lenguajes del cuerpo, nuevas tecnologías, teatro de humor ,teatro de objetos, teatro social

Horario del **bar**: de **16h** al **23h**

La Asociación Cultural, que cuenta con más de **32.000** socios acumulados a lo largo de 7 años, por una cuota de 3 euros al año, abre las puertas a sus asociados a un espacio que es punto de encuentro y exhibición de artistas, ofrece descuentos para los espectáculos de la propia sala e informa sobre las ventajas y oportunidades en artes escénicas a nivel local, nacional e internacional. La Asociación también dedica sus esfuerzos a la recuperación de la historia cultural y social del edificio que lo acoge.

ENTRENAMIENTOS en el Antic: MARTES y VIERNES

MARTES de **10h** a **12h**
CUERPO & RITMO con **Carme Torrent**

Un entrenamiento podríamos decir que se acerca a una pre-técnica, es decir, anterior a cualquier técnica ya formalizada, donde se pueden tocar las bases de un cuerpo creativo, de un cuerpo decidido, antes de que llegue a encerrarse en un método o técnica concretos. Para ello se propone replantear los hábitos del cuerpo y las estructuras mentales que le acompañan, de manera que podamos incidir sobre posibles áreas de cambio en la percepción y el estado actual de nuestro cuerpo y con ello también del entorno. Como práctica está abierta a cualquier persona interesada en explorar el cuerpo a través del movimiento. La práctica consta de:

- Un trabajo de movimiento a través de la dinámica y el ritmo, que observa la sensibilidad kinestésica y el potencial del cuerpo en movimiento.
- Desarrollo de una serie de manipulaciones dirigidas a facilitar el estiramiento y la alineación.

Carme Torrent -Implicada en procesos de aprendizaje, investigación i creació en torno al cuerpo en relación al contexto. Parte importante de mi experiencia proviene del ámbito de la arquitectura. Y en el territorio de la danza, del bodyweather laboratory, práctica de danza desarrollada por el bailarín japonés, Min Tanaka, con quien he colaborado en los últimos diez años. Y también, la colaboración con Carmelo Salazar, en su proyecto de investigación y creación "lo natural es moverse".

VIERNES de **10h** a **12h**

EL CUERPO DE LA VOZ
con **Victor Turull**

Unir la duplicidad voz-respiración. Reconocer la multiplicitad de nuestra voz y utilizarla. La voz nos lleva fácilmente a espacios interiores creativos, emocionalmente creativos. Desde colocaciones corporales basadas en la Bioenergía potenciaremos la proyección de la voz y entraremos en la escucha del sonido y del silencio. Este es un trabajo energético poderoso que nos ayuda a afinar nuestro cuerpo a través de la voz. La voz, también, como limpiador energético del cuerpo.

Victor Turull es creador escénico, terapeuta de sonido, especialista en medicina tradicional africana.

PROGRAMACION REGULAR

LUNES a las **21 h**
proyecciones audiovisuales

HABITUAL VIDEO TEAM
FLUX CLUB

presenta **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

FLUX es un festival de vídeo de autor organizado por Habitual Video Team desde el año 2000, con la voluntad de ofrecer una plataforma para los autores de vídeo vinculados a la ciudad de Barcelona, que trabajan en todo lo que se puede llamar vídeo de creación (videoarte, documental de creación, videoinstalaciones, etc).

Con esta colaboración dentro de la nueva etapa de l'Antic Teatre queremos poner en marcha un nuevo proyecto: el **FLUX CLUB**, un club de vídeo que de forma periòdica i con la màxima flexibilitat intente reflectir la vitalitat del vídeo de creació en nuestra ciudad y sea una plataforma de difusión

PROGRAMACIÓ

MARTES a las 21 h
propuestas poéticas

-projectes poètics sense títol

-usted es un colectivo

projectes poètics sense títol - propost.org [proyectos poéticos sin título] es una entidad independiente dedicada a las prácticas poéticas contemporáneas y a sus vertientes adyacentes. Desde 1993, ha organizado exposiciones y recitales y ha publicado revistas y catálogos, hoy por hoy, se ha convertido en una de las entidades más dinámicas en el campo de la poesía sonora, la polipoesía y la poesía experimental en general en la ciudad de Barcelona.

"Usted es un colectivo, empresa puntera en el campo de la metalurgia pesada y su uso lúdico-la gimnasia inoxidable-, ha abierto una programación de poesía en el Antic Teatre. Si las borrascas nos lo permiten las veladas tendrán lugar los martes por la noche, hacia las ocho y media. Para conocer la programación, estad atentos a su dirección de correo, prensa, boletines oficiales del estado y al vuelo rasante de las palomas. Usted es un colectivo le asegura rimas ingeniosas, agudos combates entre palabras, evocaciones maravillosas, y demás perversidades de la lengua absuelta, así como de tener el culo más abajo de la espalda. Os esperamos! ". www.myspace.com/ustedesuncolectivo

un **MIÉRCOLES** de cada mes **a las 21 h**
música y proyecciones

UNIVERSIDUB

La **universidub** nace en Barcelona de la mano de Caravelle-Productions Bcn. Su principal objetivo es expandir la cultura del dub y sus vertientes, organizando tardes temáticas en la que las bajas frecuencias son las protagonistas. Una proyección de documental o película, junto con una sesión de dj y un concierto son los vehículos para entender lo que para muchos, es un estilo de vida más que un estilo musical.

MIÉRCOLES 26 de Mayo
Exposición de FOTOGRAFIA

PRE-PUNK
LA ESCENA MUSICAL
DE NEW YORK 1972-1977
FOTOS DE
PAUL ZONE

Incluso antes de formar parte de la banda de sus hermanos The Fast, Paul Zone estaba en el corazón del underground neoyorkino de finales de los 70, antes de que este concepto existiera. Aunque técnicamente uno podría llamar a Zone un fotógrafo profesional (tenía muchas de sus fotos publicadas en la revista Punk y unas pocas en Creem & Rock Scene) en realidad, era su hobby y, de alguna manera, formaba también parte del atrezzo. Fue el paparazzi de New York Dolls y Blondie antes de que nadie se interesara en fotografiarles. Aunque sin formación, usando una cámara barata y a menudo ebrio tras la lente, las fotografías de Zone no solo capturan las vibraciones de su escena, sino que también revelan un profundo sentido del estilo y de saber-estar de showman que empezó a desarrollar ya desde su pubertad, en la época que él y sus hermanos se encontraron: el paso de la cultura de la nación de Woodstock a la del proto-glam, de un joven Iggy y Alice Cooper, así como de los andrógenos mods ingleses.

El resultado de la omnipresencia de Zone en la escena contracultural culminó con unas fotos que nadie más podría haber hecho. Su ubicuidad y su facilidad por relacionarse hacían que Zone pudiera captar momentos de verdad incluso en las fotos más posadas. Chris y Debbie (Blondie) retando a todo el mundo al usurpar su glamoroso urinario. Dee Dee Ramone y su novia Connie Gripp compartiendo el mismo pintalabios con miradas distantes. Y en una de sus mejores fotos, Zone coge lo que podía ser un fotograma caliente (bonita modelo/cantante/escritora/estrella temprana de la televisión Lance Loud posando ante el skyline neoyorkino) y lo convierte en un retrato intimista que fusiona la lujuria con la lucidez de vivir el momento. Lo que vino después está más cargado de dolor ya que el 2001 marcaría el final de la estrella del subsuelo (Loud moría de enfermedades derivadas del SIDA). Aunque las composiciones de Zone salían de las convenciones y clichés de la moda y las revistas de música rock, la autenticidad de sus relaciones con los sujetos de sus fotos hacía que captaran momentos mágicos.

Igual de importante que su trasfondo con sus sujetos era la devoción y la comprensión absoluta del performista. Habiendo crecido en un barrio obrero italiano de Nueva York, para Paul Zone el maquillaje, la purpurina, las telas metálicas, las medias y las gafas de sol gigantes no eran ni trivialidades ni irónicas, eran una actitud vital. Gracias a esta actitud, Zone es capaz de construir imágenes donde muchos fotógrafos las eludirían. Las fotos de Zone no cuentan sobre viajes largos ni historias dramáticas, sino que tratan de capturar un momento inaudito cultural en la historia: una escena en la que todo el mundo era una estrella del rock y todo el mundo era un perdedor y donde las calles sucias, los bares y los lavabos de Nueva York eran un escenario 24 horas.

SCHEDULE OF THE PROGRAMMING:

MONDAY through **SATURDAY** at **21h**
and on **SUNDAYS** at **20h**.

The entrance for shows is 10 €, for members of Antic 8 €, other discounts of the city 8 €.

For audiovisual projections, poetical proposals, music, performance, exhibitions, price is variable (free - until 10 €)

The programming is divided in:

Monday - audiovisual projections
Tuesday - poetical proposals
Wednesday - music, performance
Thursday through Sunday - shows of new playwrightings, new languages of the body, new technologies, theatre of humor, theatre of objects, social theatre

Schedule of the **bar**: of **16h** at **23h**

The **Cultural Association**, which has accumulated more than **32,000** members in over 7 years, for a fee of 3 euros per year, opens the door to his associates to a space which is a meeting and exhibition point, offers discounts for all events and reports on the advantages and opportunities in the performing arts locally, nationally and internationally. The association also is dedicated to the recovery of cultural and social history of the building that accommodates it.

TRAININGS in Antic Teatre:
TUESDAYS and FRIDAYS

TUESDAYS at **10-12 am**
BODY & RHYTHM with **Carme Torrent**

We could say a training is like a pre-technique, that is, that comes before any technique in any kind of form, in which the bases of a creative body can be worked. A decided body is constructed before it closes into a method or specific technique.

That's why new body and mind structuring habits we could say influence possible areas of change in perception and in the current state of our body and its surroundings.

This training is open as a practice to anyone interested in exploring the body through movement.

The practice includes:

-Movement work through dynamics and rhythm that observes kinesthesia.

-Developing manipulations to ease the stretching and lining.

Carme Torrent -Processes involved in learning, research and development of the body in relation to the context. An important part of my experience comes from the field of architecture. And also in the territory of the dance, bodyweather laboratory, dance practice developed by the Japanese dancer, Min Tanaka, with whom I have worked in the past ten years. Also, collaboration with Carmelo Salazar, in his research project and creation "moving is natural."

FRIDAYS at **10-12 am**
THE VOICE'S BODY with **Victor Turull**

To link both voice and breathing, to better recognize the multiplicity of our own voice and make a good use of it. Voice easily takes us to inner creative spaces, emotionally creative.

Through body positions based in bioenergy we will get further potential of the voices projection. We will pay attention to silences also.

This is a strong energy strength that will help us tone our body through voice and make a good use of it as a dean-up.

Victor Turull is a scene artist, sound therapist and specialist in traditional African medicine.

PROGRAMACION REGULAR

MONDAYS at **21 h**
audiovisualprojections
HABITUAL VIDEO TEAM
FLUX CLUB

presents www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

FLUX is an author video festival organized by Usual Video Team since 2000, with the intention of providing a platform for authors of videos linked to the city of Barcelona, that work goes with everything that you could call video of creation (videoart, documentary of creation, video installations, etc).

With this collaboration within the new phase of Antic Teatre we want to start a new project: the FLUX CLUB, a video dub that regularly and with maximum flexibility attempts to reflect the vitality of video creation in our city and be a platform for dissemination.

TUESDAYS at **21 h**
poetical proposals

-projectes poètics sense títol

-usted es un colectivo

projectes poètics sense títol - propost.org [untitled poetical projects] is an independent organization dedicated to contemporary poetical practices and its adjoining fields. Since 1993, it has organized exhibitions and readings and has published reviews and catalogues. Nowadays, it's one of the most important organizations concerning sound poetry, polyphony and experimental poetry in Barcelona.

"You are a collective", a leading company in the field of the heavy metallurgy and his playful - the use stainless gymnastics -, has opened a program of poetry in the Antic Teatre. If the storms permit, it will take place on Tuesday evenings evening, to half past nine. To know the programming, stay tuned to your email address, official state gazettes and to the pigeons' lowlevel flight. "You are a collective" ensures witty rhymes, sharp clashes between words, wonderful evocations,, and other perversities of the absolved language, as well as of having the backside below of the back.

We are waiting for you! "

a **WEDNESDAY** every month **at 21 h**
music and proyecciones

UNIVERSIDUB

Universidub was created in Barcelona by Caravelle-Productions Bcn. Its aim is to expand dub culture and its pupils organizing evenings in which low frequencies are the ball-queen. A documentary or film showing, a dj session and a concert are the key to understanding what, for many, is a way of life for than a music style.

WEDNESDAY May 26
Exposición de FOTOGRAFIA

PRE-PUNK
THE NEW YORK
MUSIC SCENE 1972-1977
PHOTOGRAPHS BY
PAUL ZONE

Even before joining his brothers group The Fast Paul Zone was at the heart of the New York Underground scene in the end of the 70s, being a "celebrity" deejay before that concept existed. Though technically one could call Zone a professional photographer (he had a handful of pictures in Punk magazine and a couple in Creem & Rock Scene), he was really a hobbyist, and in some ways he was a prop. He was the make believe paparazzi for the New York Dolls and Blondie before anyone cared about taking pictures of them. Though untrained, using a cheap camera, and often un-sober behind the lens, Zones photographs not only capture a vibrant scene, but also reveal a profound sense of style and showmanship that Zone had been developing since his pre-teen years, when he and his brothers found themselves aghast at the shoddy couture of the Woodstock nation, and gravitated to the freak out, proto-glam of early Iggy and Alice Cooper, and the androgyny of the English mods.

Zone's omnipresence in the scene culminated in photographs no one else could have taken. Because his ubiquity and sincere schmoozing made him friends with nearly everyone, Zone could capture moments of realness even in posed photos. Chris and Debbie challenge anyone to try to usurp their glamorous urinal. Dee Dee Ramone and his bloodthirsty girlfriend Connie Gripp share lipstick and distant gazes. And in one of his greatest images, Zone takes what should be a hockey shot (fashion model beautiful singer/writer/proto-reality TV star Lance Loud posing against the New York City skyline) and turns it into a loving portrait that conveys intimacy, lust, and the brilliance of living for the moment. The latter is more poignant considering that late 2001 would mark heart-breaking finales to the star of the foreground (Loud died of AIDS related complications) and the background (the World Trade Centre). Though Zone's compositions drew from the conventions and clichés of fashion and rock music magazines, his genuine relationships with his subjects made these captured moments magic.

As important as his rapport with his subjects was Zone's absolute devotion to, and understanding of, showmanship. Growing up in a working class Italian neighbourhood in New York, to Paul Zone makeup, glitter, metallic fabric, tights, and giant sunglasses weren't for a masquerade or a joke, they were real life. Because of this attitude Zone is able to seize images with an understanding that would elude most photographers. Zones photos are not about a lengthy journey or dramatic story arc, they are about capturing one incredible moment in cultural history, a "scene" in which everyone was a superstar and everyone was a loser, and where the gritty, streets, bars, and bathrooms of New York were a 24 hour stage.

LA REFORMA DE L'ANT

Desde 2005 hasta hoy el Antic Teatre ha estado en un proceso de larga reforma integral de la sala del teatro y del edificio (catalogado como patrimonio histórico-artístico de la ciudad de Barcelona). Antic Teatre ha estado cerrado durante un año y medio (2008-2009) para realizar una fase de la reforma y adecuarse a las normativas vigentes para mejorar las medidas de seguridad y/o accesibilidad. El 15 de enero de 2010 se inauguró oficialmente el nuevo Antic Teatre. Enumeraremos brevemente las mejoras realizadas para que os hagais a la idea de lo que se ha hecho, ya que muchas de las cuales no resultan evidentes con una simple inspección visual:

1. Refuerzo estructural del suelo de la sala, foyer y bar.
2. Cierre de las ventanas de la sala de representaciones, insonorización de la sala y refuerzo con vigas de hierro.
3. Construcción de una cabina para los técnicos.
4. Construcción de una casilla móvil para poder colgar luces y cualquier cosa que haga falta.
5. Reconstrucción de toda la terraza y de las escalas de acceso.
6. Construcción de servicios para hombres, mujeres y discapacitados.
7. Habilitación de un segundo acceso preparado para discapacitados que también funcionará como salida de emergencia.
8. Instalación de un ascensor para facilitar el acceso a discapacitados.
9. Instalación de todo el sistema eléctrico y de lampistería.
10. Instalación de diversas puertas cortafuegos.
11. Ignifugación de todo el teatro, bar y foyer.
12. Instalación de un sistema anti-incendios con detectores de humo, además de una toma para poder conectar el agua de los bomberos en caso de incendio.
13. Instalación del sistema de aire acondicionado el teatro, en el bar y en el foyer.

Ahora nos falta la segunda fase de la reforma.

IC TEATRE 2005 - 2010

Des del 2005 fins avui l'Antic Teatre està en procés d'una llarga reforma integral de la sala del teatre i de l'edifici (catalogat com a patrimoni històric-artístic de la ciutat de Barcelona). L'Antic Teatre ha estat tancat durant un any i mig (2008-09) per a realitzar una fase de la reforma i adequar-se a les normatives vigents de seguretat i/o accessibilitat. El 15 de gener de 2010 es va fer la inauguració oficial del nou Antic Teatre. Enumerarem breument les millores realitzades per tal que us feu una idea d'allò que s'ha fet, ja que moltes d'aquestes no resulten evidents amb una simple inspecció visual:

1. Reforç estructural del terra de la sala, foyer i bar.
2. Tancament de les finestres de la sala de representacions, insonorització de la sala i reforç amb bigues de ferro.
3. Construcció d'una cabina pels tècnics.
4. Construcció d'una graella mòbil per poder penjar llums i qualsevol cosa que faci falta.
5. Reconstrucció de tota la terrassa i de les escales d'accés.
6. Construcció de serveis per a homes, dones i discapacitats.
7. Habilitació d'un segon accés preparat per a discapacitats que també funcionarà com a sortida d'emergència.
8. Instal·lació d'un ascensor per facilitar l'accés a discapacitats.
9. Instal·lació de tot el sistema elèctric i de lampisteria.
10. Instal·lació de diverses portes tallafocs.
11. Ignifugació de tot el teatre, bar i foyer.
12. Instal·lació d'un sistema anti-incendis amb detectors de fum, a més d'una presa per poder connectar l'aigua dels bombers en cas d'incendi.
13. Instal·lació d'un sistema d'aire condicionat al teatre, al bar i al foyer.

Ara ens falta la segona fase de la reforma.

Since 2005 until today Antic Teatre has been in a long refurbishing process of its theatre and building- considered a historical and artistic patrimonial building of Barcelona. Antic Teatre has been closed during a year and a half (2008-09) to overcome the first part of the refurbishment and adapt to the new security/accessibility. The 15th of January 2010 the New Antic Teatre has officially open. We can lay out the improvements that have been done for a better idea. Many of the improvements can be noticed in a casual first-sight inspection.

1. Structural reinforcement of hall, foyer and bar floor
2. Closing of the theatres windows, soundproof and reinforcement with iron beam.
3. Construction of a technical cabin
4. Construction of a mobile box to hang lights and other accessories.
5. Reconstruction of the whole terrace and the stair access.
6. Construction of the men/women/disabled toilets
7. Opening of a second access for disabled that is also an emergency exit
8. Elevator installation to ease access to disabled people.
9. New electric and masonry system have been installed.
10. New stop-fire doors
11. Anti-fire system reinforcement in theatre, bar and foyer.
12. Fire cut system with smoke detectors have been put in, as well as a water connection for fireworkers in case of fire.
13. Air conditioning system in the theatre, bar and foyer.

ANTIC TEATRE

NOVES DRAMATURGIES

text: **David Franch**

Sobre Noves Dramatúrgies

Creo que és un bon moment en aquest país pel que s'anomena noves dramatúrgies. Creadors i creadores que porten temps treballant s'estan fent un petit forat als nostres espais. Treballs que moltes vegades són simples jocs amb l'espectador, amb estructures dramàtiques que juguen amb la repetició i de tant repetir-se van modificant el seu sentit i transformant el seu significat. Algunes que no es centren en les emocions però que es basen en experiències totalment humanes, però altres on la emoció és el motor. Treballs on l'espai escènic i el públic es barreja i ja no saps qui representa ni qui és representat, on la figura del creador desapareix així com la figura de l'espectador, en definitiva on tots som creadors i espectadors del què està passant i tots formem part d'aquesta maquinària.

Noves dramatúrgies que demostrin com hi ha una sèrie de persones que li donen voltes a les seves realitats i pensaments, amb la necessitat o sense la por de parlar a partir d'ells mateixos, de les seves experiències i fan d'aquesta manera que tots ens impliquem en el joc al veure'ns reflectits en una acció, text o imatge. Gent que arrisca, juga, investiga i prova, els treballs dels quals ens poden agradar més o menys segons el tema tractat, se'ns fa més o menys interessant però que veus darrere de cada proposta una intenció intel·ligent i un treball més que respectable.

Doncs sí, és un bon moment per les noves dramatúrgies, però aquestes van acompanyades d'un gran problema: trobar espais on poder representar-se. Només n'hi han unes poques sales o festivals on es poden veure aquests treballs, sales que fan tot el possible per programar aquestes creacions però que no tenen, ni reben mitjans per poder fer-ho. I això fa que sembli que en aquest país no es donen aquests nous llenguatges, que aquests només es donen allà fora, a l'estranger i aquí continuem amb el de sempre però amb projeccions de fons. Però la veritat és que hi són, tot i que no apareguin als mitjans de comunicació, i és que hi ha molt més món del que es veu a la tele o el que es llegeix als diaris.

Així que a les noves dramatúrgies se'ls ha de sumar més espais resistint als que ja hi són, se'ls deuen sumar més programadors, nous festivals, més públic per a que no siguem sempre els mateixos... (que ja no sabem ni de què parlar!) més reconeixement amb el recolzament econòmic necessari, malgrat si no ens ho donen continuarem fent, encara que només sigui per fotre més unitat entre els treballadors de l'art, que si no es desfaran de nosaltres un per un... i si no mireu al pobre Millet.

Sobre Nuevas Dramaturgias

Creo que es un buen momento en este país para lo que se llama nuevas dramaturgias. Creadores y creadoras que llevan tiempo trabajando se están haciendo un pequeño hueco en nuestros espacios. Trabajos que muchas veces son simples juegos con el espectador, con estructuras dramáticas que juegan con la repetición y de tanto repetirse van modificando su sentido y transformando su significado. Algunas que no se centran en las emociones pero que se basan en experiencias totalmente humanas, pero otras donde la emoción es el motor. Trabajos donde el espacio escénico y el público se entremezclan y ya no sabes quién representa ni quién es representado, donde la figura del creador desaparece al igual que la figura del espectador, en definitiva donde todos somos creadores y espectadores de lo que está sucediendo y todos formamos parte de esta maquinaria.

Nuevas dramaturgias que demuestran como hay una serie de personas que le dan vueltas a sus realidades y pensamientos, con la necesidad o sin el miedo de hablar a partir de ellos mismos, de sus experiencias y hacen de este modo que todos nos impliquemos en el juego al vernos reflejados en una acción, texto o imagen. Gente que arriesga, juega, investiga y prueba, cuyos trabajos nos pueden gustar más o menos según el tema tratado se nos haga más o menos interesante. Pero aún así, se ve detrás de cada propuesta una intención inteligente y un curro más que respetable.

Pues sí, es un buen momento para las nuevas dramaturgias, pero estas van acompañadas de un gran problema, encontrar espacios donde poder representarse. Sólo hay unas pocas salas o festivales donde se puedan ver estos trabajos, salas que hacen todo lo posible para programar estas creaciones pero que no tienen, ni reciben medios para poder hacerlo. Y esto hace que parezca que en este país no se dan estos nuevos lenguajes, que estos sólo se den allí fuera, en el extranjero y aquí seguimos con lo de siempre pero con proyecciones de fondo. Pero la verdad, es que aquí están, aunque no se prodigan en los medios de comunicación, y es que hay mucho más mundo del que se ve en la tele o el que se lee en los periódicos.

Así que a las nuevas dramaturgias se les debe sumar más espacios resistiendo los que ya están, se les deben sumar más programadores, nuevos festivales, más público para que no seamos siempre los mismos... que ya no sabemos ni de que hablar y más reconocimiento con el necesario apoyo económico. Aunque si no nos lo dan seguiremos haciendo, aunque sólo sea pa joder. Más unidad entre los trabajadores del arte, que si no se van a deshacer de nosotros uno a uno... y si no mirad al pobre Millet.

New Theatre Forms

I think it is a good time in this country for what we call New Theatre. Artists have been working together for some time is now gaining space in our places. Works that are simple games with the viewer many times with dramatically structures that play with repetitions that modify the meaning. Some are not centred in emotion and are based on mankind experience, but emotion is always the engine. Art works in which stage and audience melt together and there is no longer a representation of someone to someone. Works where the artist disappears as well as the person watching. Where we all are creators and spectators of what's happening.

New Theatre that proves how some people think their own realities and thinking with the need or without the fear of talking from their selves, from their experiences and make everyone become involved in the game by being identified with an action, a script or an image. People that play risky, that play, that research and experiments. We may like the art works or not, but still we can sense that there is a wise intention and a more than respectable work.

Indeed, it is a good moment for New Theatre but there is a problem with finding spaces for them to be shown. There is only few venues and festivals where they can be seen. Places that do their best to program this type of art work but that don't have or receive means to be able to do it. This gives us the impression that there is no such movement and that we can only find it elsewhere, and here we keep on making the same work but with projections. Though the truth is that here they are, although they may not be covered by media, and there is much more than what may be seen in newspapers and television.

So New Theatre should count on more space added on to the existent one. New programmers, new festivals, more audience so that it's not always the same ones- we're tired of talking to each other- and more recognition with funding support. Although if we don't have it will keep on working, even if it is to annoy. More sense of being united amongst the art workers, because if not we'll be displaced one by one... take a look at Millet.

David Franch Farré

Les meves companyies:

AMARANTO. "Marea Baixa", "Tazón de sopa china y un tenedor...o hacer el gilipollas", "Indignos" i "Four movements for survival".

COLECTIVO 96°: "Después de mi epitafios" i "Dar patadas para no desaparecer".

felicitad.es

David Espinosa

del 15 al 18 d'abril

Creació, direcció i interpretació: David Espinosa i Africa Navarro.

Producció: El Local - Espai de Creació i Festival Escena Abierta de Burgos 2010

Distribució: M.O.M. - El Vivero Coaching

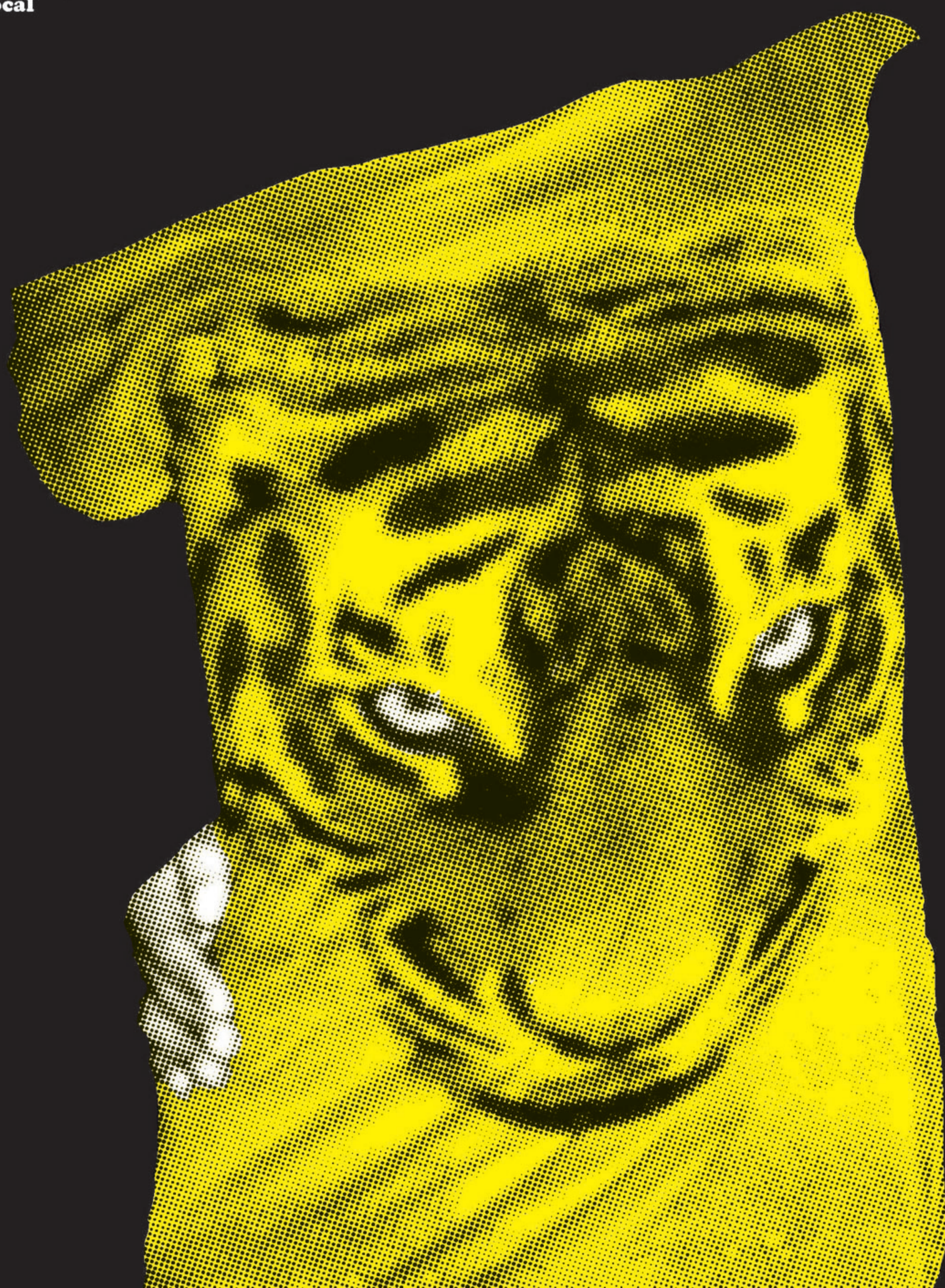
Amb la col·laboració de Santos Martínez, Diego Dorado, Sergi Faustino, Vicente Arlandis i altres amics o insensats.

Amb el suport de:

Institut de Cultura de Barcelona, Consell Nacional de les Arts de la Generalitat de Catalunya, Ajuntament de L'Hospitalet del Llobregat.

www.myspace.com/ellocalespaciodecreacion

www.tea-tron.com/ellocal

ANTIC TEATRE
NOVES DRAMATURGIES

No tinc discurs. Per a mi l'art és acció. És una pràctica. Forma part de la meua manera d'exercir i comprendre la vida, com jugar al tennis, com la migdiada...

Per això cada vegada m'interessa menys la faceta d'espectador, de subjecte passiu a la butaca. I aquí sorgeix la primera paradoxa perquè l'art crec que no està amb qui fa, ni en a l'objecte artístic. L'art està a la mirada de qui observa. Al seu enfocament. Per això el que intento mostrar al meu treball és una mirada cap a mi mateix i cap a el que m'envolta. A la realitat. No per reproduir-la ni per representar-la, sinó per manipular-la.

Manipular la realitat a través d'una mirada irònica, que intenta qüestionar-me tot allò que establim com a norma, com a novetat o com a alternativa. Observar les paradoxes i contradiccions de l'ésser humà, del seu comportament, del que construeix del que critica. I, per tant, del que plantejem com art i cultura...

No vull sacsejar, ni denunciar, ni transcendir. No vull canviar res... un reivindicó un públic actiu, ni un artista polític, ni vull revolucionar l'escena, descodificar el llenguatge. Ni vull ni em sento preparat per fer-ho. Adorat sigui qui ho aconsegueixi. Sortiran als llibres, deixaran empremta i se'ls hi ha de donar les gràcies per fer-ho.

Accepto la meua mediocritat des del primer moment. Des que vaig entrar per la porta de l'escola d'art dramàtic i vaig veure que, ni era el guapo, ni el que tenia presència, ni el virtuós del cos, ni l'acròbata, ni el gracios, ni el que queia en gràcia, ni el radical, ni el teòric, ni el llest... Vaig entendre que mai faria res important. Que mai arribaria el triomf, i això em va fer gaudir des del principi. Córrer amb la tranquil·litat del que sempre arriba l'últim.

La única cosa que pretenc és seguir practicant la creació com a una eina que em manté viu, i que potser, en compartir-la pugui servir els altres per fer el mateix: mirar el seu voltant i experimentar. Creat alguna cosa més enllà de la seva repercussió o de qui ho observa...

No és l'art de l'acció. És fer el meu propi art... Se suposa que la cultura ens serveix per apropar-nos a la veritat, a l'existència, al món... però com més m'allunyo dels teatres (del públic) més a prop em sento de mi mateix.

La felicitat és una excusa per observar com visc, per mirar enrere i entendre el que he fet els últims anys. Per adonar-me de qui sóc, del que somnio, del que dic...

No tengo discurso. Para mí el arte es acción. Es una práctica. Forma parte de mi manera de ejercer y comprender la vida, como jugar al tenis, como la siesta...

Por eso cada vez me interesa menos la faceta de espectador, de sujeto pasivo en la butaca. Y aquí surge la primera paradoja porque el arte creo que no está en el que hace, ni en el objeto artístico. El arte está en la mirada del que observa. En su enfoque. Por eso lo que trato de mostrar en mi trabajo es una mirada hacia mí mismo y a lo que me rodea. A la realidad. No para reproducirla ni representarla, sino para manipularla...

Manipular la realidad a través de una mirada irónica, que intenta cuestionarse todo aquello que establecemos como norma, como novedad o como alternativa... Observar las paradojas y contradicciones del ser humano, de su comportamiento, de lo que construye, de lo que critica. Y por tanto de lo que planteamos como arte y cultura.

No quiero sacudir, ni denunciar, ni trascender. No quiero cambiar nada... no reivindico un público activo, ni un artista político, ni pretendo revolucionar la escena, descodificar el lenguaje. Ni lo quiero ni me siento preparado para hacerlo. Alabado sea el que lo logre. Ellos saldrán en los libros, ellos dejarán huella, y hay que darles las gracias por ello...

Accepto mi mediocridad desde el primer momento. Desde que entre por la puerta de la escuela de arte dramático y vi que ni era el guapo, ni el que tenia presencia, ni el virtuoso del cuerpo, ni el acròbata, ni el gracioso, ni el que caía en gracia, ni el radical, ni el teórico, ni el listo... Entendí que nunca haría nada importante. Que nunca llegaría el triunfo, y eso me hizo disfrutar desde el principio. Correr con la tranquilidad del que siempre ha llegado el último.

Lo único que pretendo es seguir practicando la creación como una herramienta que me mantiene vivo, y que quizá al compartirla sirva a otros para hacer lo mismo: mirar a su alrededor y experimentar. Crear algo más allá de su repercusión o de quien lo observa...

No es el arte de la acción. Es hacer mi propio arte... se supone que la cultura nos sirve para acercarnos a la verdad, a la existencia, al mundo... pero cuanto más me alejo de los teatros, del público, más cerca me siento de mí mismo...

I have no speech. Art is action for me. It's a practice. It is part of my way of living and understanding life, like playing tennis or taking a nap...

That's why I have grown less and less interest in the audience, and the people watching from their seat. Here is the first paradox because I do not believe art is in the artist or in the art object. Art is in the eyes of who watches it. In one's perspective. That's why I try to show through myself in my work and what surrounds me. I try to show reality. Not to represent or reproduce it but to manipulate it.

Manipulating reality through a sarcastic look that tries to question everything we establish as a rule, or as something new or as an alternative. Looking at the human condition's contradictions, its behaviour, its creations, its criticisms...and also what we know as art and culture.

I don't want to agitate or condemn or transcend. I don't want to change anything...I don't claim for an active audience or a political artist and I don't aim to make a revolution on stage or decode Language. I don't wish to and I don't think I am capable of doing it. Whoever achieves such things should be worshiped. They will be found in books and they will leave a footprint and we should thank them for it.

I accepted my mediocrity from the beginning. From the moment I entered art school and I became aware I wasn't the good-looking one, or the one with a stage presence, or had a good body, or was an acrobat, or the funny one or the one everyone likes, or the radical one, or the theory lover, or the wise one. I understood that I would never do anything important. That success wouldn't be for me. And that made me enjoy it from the start. Like running knowing your always last.

The only thing I try to do is to keep creating to keep alive, and maybe be useful to others that want to do the same: look around and experiment. Do something without looking at the consequences or who is judging it.

It is not action art. It's my art... Though being cultivated is supposed to bring us close to the truth, existence and the world, the further I get from theatre and audience the closer I feel to myself.

David Espinosa
David Espinosa és llicenciat en Interpretació Textual per l'E.S.A.D de València en 1998. Como intèrpret, treballa pel Sergi Fàustino, Mal Pelo, Las Malqueridas, Osmosis (França), Lapsus i Sònia Gómez/General Elèctrica. A 2006 forma amb Àfrica Navarro l'associació El Local E.C., amb la que han creat els espectacles: Felicidad.es, Deliriosdegrandez@hotmail.com, Summertime, Desaladas Club, Agonías de lo imposible i Propiedad Privada.

LOS DESARRAIGADOS

COLECTIVO VALIENTE MONO

del 20 al 23 de maig

DIRECCIÓ : Maribel Martínez

INTÈRPRETS : Sonia González, Maribel Martínez i Pablo Rega

AJUDANT DE DIRECCIÓ : Sonia González

COREOGRAFIA: Maribel Martínez i Sonia González

AJUDANT DRAMATÚRGIA: Marília Samper

MÚSICA i SO: Pablo Rega

ESPAI 1: Fiona Capdevilla

ESPAI 2: Susanna Fernández

ESPAI 3: Oscar de Paz

VESTUARI: Fiona Capdevilla

IL·LUMINACIÓ: Oscar de Paz

PRODUCCIÓ: Meri Notario

És un projecte de l'Associació El Artedero

i el Col·lectiu Valiente Mono

en col·laboració amb el CONCA,

Institut del Teatre

i La Piconera.

ANTIC TEATRE
NOVES DRAMATURGIES

"Los desarraigados" és un recorregut, tres instal·lacions nòmades on conflueixen i s'alimenten entre sí el moviment, les propostes plàstiques i la proposta sonora. M'interessa especialment el fet que el procés creatiu es converteixi en un intercanvi dinàmic entre les parts, ja des del seu naixement. Així, el treball multidisciplinari amplia les possibilitats d'investigació en l'escena contemporània i ens fa transitar els límits de cada disciplina a la vegada que els qüestionem.

La idea de la peça neix de la necessitat de plasmar una sèrie de contradiccions entorn el tema del desarrelament i la identitat múltiple i mutable que resulta d'una vida nòmada, en contraposició amb la necessitat de pertinença i d'arrelament.

A partir del fenomen del desarrelament com a generador de nous cossos i nous espais a la nostra vida quotidiana, buscarem l'experiència, el vincle amb l'espectador, l'agitació... i serà aquesta la que ens proporcioni un viatge de tornada a la temàtica. M'interessa de manera especial el gest, la dansa, el cos que sobreviu l'espai i genera recorreguts i llocs, que escriu i llegeix entre línies. Aquesta fisicalitat, la contraposició del cos i l'espai, és motor de la posada a escena.

A anteriors experiències com a creadora, tant en "muda 1" com a "muéreme muéreme" em vaig interessar per aquells llocs entremitjos (limbos) que es generen a la vida humana com a resultat de la nostra condició d'éssers en continu moviment, entre finals i principis. D'ells emergeix el trance, la transformació, la mutabilitat, el desig de mudar pells i el conflicte de l'aparició de residus. Al moment actual tots aquests conflictes a penes intuïts es concreten i sintetitzen en aquest projecte que pretén, a través de l'exploració dels moments vitals, reflectir una paradoxa sobre un hipotètic conflicte d'identitat que transcendeix allò col·lectiu.

Em sembla important que l'espectador pugui identificar-se amb allò que passa a escena a través del abstracte del moviment i les imatges, i que pugui connectar l'experiència amb allò vital i d'alguna manera indirecta i no racional amb una realitat social.

Un món mutable, una realitat mutable genera identitats condemnades a un estat de dinamisme perpetu i precipitació al canvi, a un continu desarrelament i arrelament. Per a "Los Desarraigados" he volgut treballar sobre aquesta temàtica que ve connectada a una percepció sobre la vida contemporània, la realitat que ens envolta i els impulsos que ens mouen. La hibridació i la distorsió donen lloc a noves maneres de fer i de veure el món. Retrats dinàmics, trossos biogràfics, identitats múltiples o mutants són les nostres eines de treball. Potser això que en diuen adaptació ens converteixi en éssers mutables, múltiples, de vegades una mica monstres i de tot això ens en hem volgut estranyar aquí...tot i que sigui impossible no caure, per segons, en la melancolia.

Maribel Martínez

Va néixer a Córdoba, on es va titular de dansa clàssica i va estudiar contemporani. Es va traslladar a Sevilla l'any 95 per a continuar els seus estudis. L'any 98 es va instal·lar a Barcelona i des d'aleshores ha col·laborat com a intèrpret a companyies com Metros, Mar Gómez i Sol Picó, i va participar a processos d'investigació de las Malqueridas. Va estudiar també Coreografia i Tècniques d'interpretació al CSD de Barcelona on es va titular. Va començar a crear el 2004 i el 2007 com a resident de La Caldera amb el seu projecte "muéreme-muéreme". Actualment compagina el seu nou projecte "los desarraigados" amb els seus estudis de teatre a Buenos Aires.

"Los desarraigados" es un recorrido, tres instalaciones nómadas donde confluyen y se alimentan entre sí el movimiento, las propuestas plásticas y la propuesta sonora. Me interesa especialmente el hecho de que el proceso creativo se convierta en un intercambio dinámico entre partes, ya desde su concepción. Así, el trabajo multidisciplinar amplía las posibilidades de la investigación en la escena contemporánea y nos hace transitar los límites de cada disciplina a la vez que los cuestionamos.

La idea de la pieza nace de la necesidad de plasmar una serie de contradicciones en torno al tema del desarraigo y la identidad múltiple y mutable que resulta de una vida nómada, en contraposición con la necesidad de pertenencia y de enraizarse.

A partir del fenómeno del desarraigo como generador de nuevos cuerpos y nuevos espacios en nuestra vida cotidiana, buscaremos la experiencia, el vínculo con el espectador, la agitación... y será ésta la que nos proporcione un viaje de vuelta a la temàtica. Me interesa de manera especial el gesto, la danza, el cuerpo que sobrevive al espacio y genera recorridos y lugares, que escribe y lee entre líneas. Esta fisicalidad, la contraposición del cuerpo y el espacio, es motor de la puesta en escena.

En anteriores experiencias como creadora, tanto en "muda 1" como en "muéreme muéreme" me interesé por esos lugares intermedios (limbos) que se generan en la vida humana como resultado de nuestra condición de seres en continuo movimiento entre finales y principios. De ellos emerge el trance, la transformación, la mutabilidad, el deseo de mudar pieles y el conflicto de la aparición de residuos. En el momento actual todos esos conflictos apenas intuïdos se concreten y sintetizan en este proyecto que pretende, a través de la exploración de los momentos vitales, reflejar una paradoja acerca de un hipotético conflicto de identidad que transcende a lo colectivo.

Me parece importante que el espectador pueda identificarse con lo que pasa en escena a través de lo abstracto del movimiento y las imágenes, y que pueda conectar la experiencia con lo vital y de alguna manera indirecta y no racional con una realidad social.

Un mundo mutable, una realidad mutable genera identidades condenadas a un estado de perpetuo dinamismo y precipitación al cambio, a un continuo desarraigo y re-enraizarse. Para "Los Desarraigados" he querido trabajar sobre esta temàtica que viene conectada a una percepción sobre la vida contemporánea, la realidad que nos rodea y los impulsos que nos mueven. La hibridación y la distorsión dan lugar a nuevos modos de hacer y de ver el mundo. Retratos dinàmics, trozos biogràfics, identidades múltiples o mutantes son nuestras herramientas de trabajo. Tal vez eso que llaman adaptación nos convierta en seres mutables, múltiples, a veces un poco monstruos, y de todo eso nos hemos querido extrañar aquí... aunque sea imposible no caer, por segundos, en la melancolia.

"Los desarraigados" is an itinerary, three moving installations that gather together and feed their own movement, plastic and sound proposals. I am especially interested in the fact that the creative process turns into a dynamic exchange between the parts from its beginning. Therefore, multidisciplinary work broadens the possibilities of research in contemporary scene and pushes the limits of every discipline as well as questioning them.

The idea of the piece starts with the need of showing a series of contradictions around the concept of uproot and multiple and mutable identity as a result of a nomad life as opposed to the need of being part of something and integrating it.

Starting off an uproot point that generates new bodies and space in our every-day-life, we look for experience and the connection with the audience, the agitation... this is what will make us travel back to the topic. I am especially interested in the gesture, the dance the body that survives the space and that builds up pathways and places, that writes and reads between lines. This physicality, body against space, is the engine of this missed-en-scene.

In previous experience as an artist, in "muda 1" as well as in "muéreme muéreme" I was interested in those intermediate places (limbos) in which human life generates as a result of our moving creature's condition between the endings and beginnings. The trance and transformation emerges from them, mutability and the desire to change skins and also the conflict of creating waste. Now all these intuitive issues resume and specify in this project that aims to reflect a paradox about identity conflict that transcends collectiveness through the research of these vital moments.

I find it important that the spectator can identify with what is happening on scene throughout abstract movement and the images and that it can connect that experience with life and in a non-direct and non-rational way, with social reality.

A mutable world, a mutable reality generates identities that are condemned to a perpetuate state of dynamism and predisposition to change, a constant uproot and reinforcement. For "los desarraigados" I have aimed to work on this topic that is connected to a perception of contemporary life, the reality that surrounds us and the impulses that move us. The hybrid-ness and distortion give place to new ways of doing and seeing the world. Dynamic portrait and biographic parts, multiple or mutant identities are our working tools. Maybe what is called adaptation may turn ourselves into mutable creatures, multiple and sometimes a little monstrous. We have tried to react to that in this work, though it seems impossible not to be, at times, melancholic.

THAT'S THE STORY OF MY LIFE

Macarena Recuerda

del 3 al 6 de juny

Idea i performer: Macarena Recuerda
Artista Col·laborador: Manu Morales
Video i imatge: Gorka Bilbao
Zoòtrop: Alberto Pacco Pastore
Una producció del Col·lectiu Estraperlo
Col·laboren: Bilbao Escena
i Antic Teatre - Espai de Creació

ANTIC TEATRE
NOVES DRAMATURGIES

Autobiografia visual

Estic interessada en examinar el paper de la memòria visual a partir d'imatges pictòriques, fotogràfiques i cinematogràfiques amb contingut autobiogràfic, així com la construcció de la història d'una vida a través d'aquestes imatges. Imatges que funcionen com a fragments, com a runes, com a petjades del passat. Són com flashes de memòria. Flashes que farien possible una manera de concebre el temps de forma discontinua. Construir arxius d'un yo, arxius oberts, vinculats a les pràctiques vivents i carregats de problemes i contradiccions com tot allò viscut.

En les meves peces totes les persones de les que parlo sóc jo. Jo interpreto a la meua mare, al meu pare, a l'amant del meu pare, a tots els homes que he conegut, al que vaig a conèixer i fins i tot a mi mateixa. En tots els records em transformo en ells.

La reconstrucció dels seus "jos" són tan fràgils com els records que he escollit o com l'ordre que els hi he donat, tan fràgil que qualsevol alteració en aquest ordre podria convertir-ho en una altra història molt diferent. Els meus records, molt d'ells, són desitjos, altres malsóns i altres són productes del meu victimisme, altres de la meua ceguera, altres del meu amor, altres del meu ego... És molt possible que cap sigui real.

El meu objectiu és crear un àlbum de família sense família. Trobar en els diferents suports visuals una narració diferent. Recollir imatges o imatges-text per dissenyar una tipologia autobiogràfica, la autobiografia visual, que més allà de l'autoretrat, estableix un nou nexa entre l'autor, la vida i la descripció d'aquesta. Així es plantegen qüestions com els processos creatius que recorren a l'arxiu, la relació entre el registre i el record, el diàleg entre el lloc i la memòria.

El què m'interessa és trobar noves estructures narratives amb seqüències fixes les quals possibiliten una lectura "diagramàtica". Una lectura que permet una sèrie de relacions i associacions, ja que de la mateixa manera que les paraules i les frases, que tenen el seu significat una vegada que es vincula amb la ment del lector, a una narració com en les que treballo, les imatges també són ahí, per ser "llegides" per l'espectador.

Les relacions i associacions que no presento són en realitat la pròpia història. M'interessa sobre tot aquest espai de no-res que l'espectador omple per fer d'una suma d'imatges consecutives, una història. Les meves històries es troben a un espai buit, les meves històries són inexistents, de fet les meves històries no les explico jo sinó que les imaginem els espectadors.

Autobiografía visual

Me interesa examinar el papel de la memoria visual a partir de imágenes pictóricas, fotográficas y cinematográficas con contenido autobiográfico, así como la construcción de la historia de una vida a través de estas imágenes. Imágenes que funcionan como fragmentos, como ruinas, como huellas del pasado. Son como flashes de memoria. Flashes que harían posible una manera de concebir el tiempo de forma discontinua. Construir archivos de un yo, archivos abiertos, vinculados a las prácticas vivientes y cargados de problemas y contradicciones como todo lo vivo.

En mis piezas todas las personas de las que hablo soy yo. Yo interpreto a mi madre, a mi padre, a la amante de mi padre, a todos los hombres que he conocido, al que voy a conocer y por supuesto a mí misma. En todos los recuerdos me transformo en ellos.

La reconstrucción de sus yos son tan frágiles como los recuerdos que he escogido, o como el orden que les he dado, tan frágil que cualquier alteración en ese orden podría convertirlo en otra historia muy diferente. Mis recuerdos, muchos de ellos, son deseos, otros pesadillas y otros son productos de mi victimismo, otros de mi ceguera, otros de mi amor, otros de mi ego... Es muy posible que ninguno sea real.

Mi objetivo es crear un álbum de familia sin familia. Encontrar en los diferentes soportes visuales una narración diferente. Valerme de imágenes o de imágenes-texto para diseñar una tipología autobiográfica, la autobiografía visual, que más allá del autorretrato, establece un nuevo nexa entre el autor, la vida y la descripción de ésta. Así se plantean cuestiones como los procesos creativos que recurren al archivo, la relación entre el registro y el recuerdo, el diálogo entre el lugar y la memoria.

Me interesa encontrar nuevas estructuras narrativas cuyas secuencias fijas posibilitan una lectura "diagramática". Una lectura que permita una serie de relaciones y asociaciones, ya que de la misma manera que las palabras y las frases, que obtienen su significado una vez que se vincula con la mente del lector, en una narración como en las que trabajo, las imágenes también están ahí, para ser "leídas" por el espectador.

Las relaciones y asociaciones que no presento son en realidad la propia historia. Me interesa sobre todo ese espacio de nada que el espectador rellena para hacer de una suma de imágenes consecutivas, una historia. Mis historias se encuentran en un espacio vacío, mis historias son inexistentes, de hecho mis historias no la explico yo sino que las imaginan los espectadores.

Visual autobiography

I am interested in examining the role of visual memory throughout paintings, pictures and cinema images with an autobiographic content, as well as constructing the story of a Lifetime through these images. Images that work as fragmented pieces, as ruins, as fingerprints of the past. They're like memory flashbacks. Flashes that would make possible a way of conceiving time in discontinuous way. To build archives of the self. Open archives, linked to the living praxis and carrying issues and contradictions like everything that is alive.

In my pieces all the people that I mention are I. I play my mother, my father, my fathers lover, all the men I have met and that I will meet, the one I have still to meet and, of course, myself. In all the memories I turn into them.

The reconstructions of the self are so fragile as the memories I have chosen OR as the order I have put them in. It is so fragile that any alteration of that order could turn it into another story. Many of my memories are desires, others are nightmares, others are a product of my own victimism, others of my blinds, others of my love, others of my ego... It is very likely that none of them were true.

My aim is to create a family album with out a family. Find in the different visual support a different storytelling. Use the images or the visual texts to design a new autobiographic genre, the visual one that far from being representative creates a link between the author and the spectator: life and its description of it. This way, creative process issues come up when using archive, the differences between the registering and remembering or the dialogue between place and memory.

I am interested in finding new narrative structures with diagrammatical sequences, to find a reading that permits certain relations and associations the same way that words and sentences, that gain sense through the readers mind associations, and in the narrative of my work, the images are also there to be read by the spectator.

The links and associations that I do not present are really the actual story. I am specialist interested in the space of nothingness that the audience fills in to be able to fulfil the sum up of the consecutive images and construct the story. My story is in an empty space. They are inexistant and I don't really tell them. The audience actually imagines them.

Macarena Recuerda Shepherd

Sevilla, 1978. Llicenciada en Belles Arts per la universitat de Sevilla i titulada pel Conservatori Professional de dansa Antonio Ruiz Soler en l'especialitat de Flamenc. Ha participat a nombrosos work-shops de dansa i arts plàstiques amb Jan Fabre, Santiago Cirugeda, Pina Bausch, Gilles Jobin, Farruquito, entre altres. Al 2005 es trasllada a Marsella per realitzar la FAIAR, primera formació europea sobre art a espais públics. Des de llavors combina el seu treball entre França, Sevilla i Barcelona. Ha col·laborat amb diferents companyies a França "Le cor" de cie. La déchirure i "Waltser Collection" de cie. Amanda Pola. Des del 2008 treballa amb els seus propis projectes: 2007 "What's your name?" peça per menjador de casa seva, 2008 "The Shepherd" intervenció urbana. Des del 2008 és fundadora i integrant del Col·lectiu Estraperlo plataforma de nous creadors difícilment etiquetables. Actualment treballa en la seva nova peça "That's the story of my life".

EL MEU MON NO CAP EN AQUESTA CASA

Cia. Les Fancynants

del 24 al 27 de juny

Idea i direcció: Marta Betriu
Dramatúrgia: Marion Betriu
Ajudant de direcció: Jose Pérez
Intèrprets: Jordy Sánchez, Sarah Anglada,
Pau Sastre i Marta Betriu
Escenografia: Alejo Levis
Música original: David Sitges
Il·luminació: Alex Aviñoa
Vestuari: Montse Garre
Ulleria: Elisa Munsó i Alex Martínez
Producció: Teatre Principal d'Olot i l'Antic Teatre
<http://martabetriu.aadpc.cat>

ANTIC TEATRE
NOVES DRAMATURGIES

Les Fancynants Cia. és creada per Marta Betriu a finals del 2009 amb la intenció d'aportar una perspectiva pròpia i creativa al panorama teatral.

Una aposta arriscada tenint en compte les dificultats que suposa aixecar una companyia de creació teatral en el context de les arts escèniques actual.

Però és en moments de crisi quan sorgeix la necessitat de plantejar nous reptes i transformar la mirada per trobar alternatives. Les Fancynants Cia. creu en la creació artística com a via de coneixement i d'evolució personal i social. Els seus components, tots ells artistes multidisciplinaris, aposten per unir-se i experimentar amb diferents llenguatges artístics però un sol objectiu:

comunicar-se amb l'espectador. Creiem en l'expressió artística com una arma intel·ligent i potent de compromís social. No creiem en les guerres justes perquè no creiem en cap guerra. La nostra idea és ser constructius i sensibles amb la nostra realitat cercant maneres de qüestionar-la. Amb aquesta intenció neix "Mi Mundo no Cabe en esta Casa", un espectacle de creació teatral que reflexiona sobre l'espai propi.

Planteja com el nostre món interior s'interrelaciona amb el món exterior i de quina manera es concreta en l'espai físic. El món està cada cop més superpoblat i l'espai que tenim per viure es va reduint. Possiblement per això, la imaginació s'eixampla i sorgeix la necessitat de tenir un espai per expressar-se, per poder materialitzar i donar forma al nostre món abstracte i intern, a totes aquelles coses que viuen dins nostre i que no tenen mai un espai. Són molts els condicionants que determinen la nostra manera d'ocupar i d'habitar l'espai, la nostra manera de crear el lloc on vivim. I també són moltes les preocupacions i les pors que habiten dins nostre i que no sabem ni quina forma tenen, ni de quina manera ens hi podem enfrontar. La conclusió serà comprendre i estimar el món interior, poder entrar en un mateix en un espai propi, en una altra dimensió: la dimensió trobada, la dimensió en la que és possible reconèixer i escoltar-se, descobrir-se i, finalment, expressar-se.

La dramaturgia de "Mi Mundo no Cabe en esta Casa" es configura a partir d'un text amb un marcat sentit poètic però amb grans dosis d'humor negre i es transforma gràcies al treball dels actors i ballarins des de les pautes de la dansa-teatre, del músic, de l'escenògraf i del il·luminador per crear una obra amb una plàstica viva i present convertint l'espai en el veritable protagonista i aprofitant tots els recursos teatrals possibles per crear jocs visuals, convidant a l'espectador a deixar-se envair per la seva màgia i reflexionar d'una forma crítica sobre la nostra realitat actual.

Les Fancynants Cia. es creada por Marta Betriu a finales del 2009 con la intención de aportar una perspectiva propia y creativa al panorama teatral. Una apuesta arriesgada considerando las dificultades que supone levantar una compañía de creación teatral en el contexto de las artes escénicas actual.

Pero es en momentos de crisis cuando surge la necesidad de plantear nuevos retos y transformar la mirada para encontrar alternativas. Les Fancynants Cia. cree en la creación artística como vía de conocimiento y de evolución personal y social. Sus componentes, todos ellos artistas multidisciplinarios, apuestan por unirse y experimentar con distintos lenguajes artísticos pero un único objetivo: comunicarse con el espectador. Creemos en la expresión artística como arma inteligente y potente de compromiso social. No creemos en las guerras justas porque no creemos en ninguna guerra, en todo caso realizamos una lucha. Nuestra idea es ser constructivos y sensibles con nuestra realidad buscando las maneras de cuestionarla.

Con este propósito nace "Mi Mundo no Cabe en esta Casa", un espectáculo de creación teatral que reflexiona sobre el espacio propio. Plantea como nuestro mundo interior se interrelaciona con el mundo exterior y de qué manera se concreta en el espacio físico. El mundo está cada vez más superpoblado y el espacio que tenemos para vivir se va reduciendo. Posiblemente debido a eso nuestra imaginación se expande y surge la necesidad de tener un espacio para poder expresarse, para materializar y dar forma a nuestro mundo interno y abstracto, a todas aquellas cosas que viven dentro de nosotros y que nunca tienen su espacio. Son muchos los condicionantes que determinan nuestra manera de ocupar y de habitar el espacio, nuestra manera de crear el lugar donde vivimos. Y también son muchas las preocupaciones y los miedos que nos habitan y que ni siquiera sabemos qué forma tienen o de qué manera podríamos afrontarlos.

La conclusión será comprender y amar nuestro mundo interior, poder entrar en un mismo, en otra dimensión: la dimensión encontrada, la dimensión en la que es posible reconocerse y escucharse, descubrirse y, finalmente, expresarse. La dramaturgia de "Mi Mundo no Cabe en esta Casa" se configura a partir de un texto con un marcado sentido poético pero con grandes dosis de humor negro y se transforma gracias al trabajo de los actores y bailarines -desde las pautas de la danza-teatro-, del músico, del escenógrafo y del iluminador para crear una obra con una plástica viva y presente convirtiendo el espacio en el verdadero protagonista y aprovechando todos los recursos teatrales posibles para crear juegos visuales, invitando al espectador a dejarse imbuir de su magia y a reflexionar de una forma crítica sobre nuestra realidad actual.

Les Fancynants Company was created by Marta Betriu at the end of 2009 with an aim to project her own creative perspective in the theatrical scene. A risky bet considering how difficult it is to raise a theatre company nowadays.

But it is in moments of crisis that the need of new challenges arises to change the look of things and find new alternatives. Les Fancynants Company believes in artistic creation as a pathway to knowledge, social and personal evolution. All its multidisciplinary artists aim to unite and experiment with different language codes to better meet the audience. We believe in artistic experience as a wise and strong weapon of social commitment. We do not believe in just war because we do not believe in any war. We can call what we do a fight. Our idea of being constructive and sensitive to our reality is always looking for ways to question it.

This is how "My world doesn't fit in this house" was born. As a theatrical work that depicts on ones own space. It shows how our own work relates to the outside world and how physical space is defined. The globe is more overpopulated each day, and our vital space becomes smaller and smaller. That's probably why our imagination expands and the need of expressing ourselves and materialize our abstract thoughts grows. There are many conditions that determine our why of taking space and of making the place we live in how it is. There are also many preoccupations we don't even know about.

The conclusion will be to understand and love our inside world, to be able on enter oneself in another dimension: the one in which it is possible to find the inner-self, listen and discover oneself, and finally express oneself. The text id "My world doesn't fit in my house" has a poetic sense but is also full of irony and changes with the actor's and dancer's works, with the musician, scene director and the light designer to create a piece with a live and prominent aesthetic that turns the space in to the main character and creates visual games, inviting the audience to let themselves be inducted with its magic and think critically about our current reality.

Cia Les Fancynants

Les Fancynants és una companyia de teatre creada per Marta Betriu a finals de l'any 2009 a Barcelona. La companyia està formada per artistes multidisciplinaris amb una bona trajectòria en el camp de la creació escènica. La directora de la companyia, Marta Betriu va estudiar al Institut del Teatre de Barcelona i fa aproximadament uns cinc anys que es dedica a la creació teatral. En aquesta companyia Marta Betriu pren com a referents l'art de la instal·lació tant a nivell estètic com de contingut, el teatre d'objectes i la comèdia negra per proposar treballs de creació col·lectiva amb pocs mitjans i molta imaginació, realitzats en el marc d'una societat consumista i frenètica que ens convida a caminar a contracorrent per trobar algun indici que ens desperti de la nostra quietud insatisfactòria.

GHOSTS OF SPAIN

Lydia Lunch

30 i 31 de gener

concepte, textos i performance: Lydia Lunch
música: Jakob Kierkegaard
dissenyador de vestuari: Frederic Quintilla
traducció: Marc Viaplana

<http://lydialunch.org/>
<http://myspace.com/lydialunch>

ANTIC TEATRE
spoken word

Malalta de desig

Sempre he tingut un impuls aclaparant de confessar i rebel·lar els detalls més íntims de la meua existència als altres. Tinc una predilecció criminal que no sent culpa però que assenteix no només als meus propis crims de passió sinó també a la meua complicitat a l'hora d'incentivar a altres a que cometin crims per mi i contra mi. Jugo a ser jutgessa, jurat, màrtir i assassina. És un joc esquizofrènic passional que alimenta les conseqüències tòxiques del cicle repetitiu del trauma i l'abús, un tema incansable en el meu cos de treball.

Des de les meves lletres més inicials, performances líriques i pel·lícules, he cantat encisos de vici aclamant el destí cruel de la condició humana a la qual cadascú de nosaltres suportem una marca de bateria que ens informa de la nostra identitat. Tots hem estat víctimes alguna vegada pel gènere, raça, edat, classe, estatus, religió o falta d'aquesta. El nostre primer plor surt a cops quan se'ns arrenca del bressol relativament profund del cos de les nostres mares. Nascuts en sang i apallissats per a respirar, la vida comença amb brutalitat i bateja amb violència.

I la violència és un additiu elèctric que crema pels dos costats. Lliçons cruels mostrades a l'habitació de tortura del nucli familiar que es repeteixen sistemàticament una vegada i altra en les nostres relacions adultes fins que som capaços de reconèixer el patró de violència ritual i redirigim la nostra participació en el seu cercle d'acció.

Sempre m'ha consumit el impuls d'atacar. Contra-atacar no només el puny tancat del meu pare, o pares, déu-pare, aquest cabró, però contra la cruel i venjativa patriarcal dels que no aguanten el desig de xuclar la sang i tenen una necessitat insaciable de dominar. D'alguna manera ha contaminat la meua pròpia petjada de sang i, en un gir pervers de rols, m'obliga a atacar i deixar-me parts de mi mateixa.

Creo com una mena de psicoteràpia pública per intentar operar amb cirurgia psíquica a les ferides col·lectives mentre miro directament la foscor de la nit inacabable per sempre, convençuda que la llum sempre seguirà a les ombres.

Enferma de deseo

Siempre he tenido un impulso abrumador de confesar y revelar los detalles más íntimos de mi existencia a los demás. Tengo una predilección criminal que no siente culpa pero que asiente no solo a mis propios crímenes de pasión sino también a mi complicidad a la hora de incentivar a otros que comentan crímenes para mí y contra mí. Juego a ser jueza, jurado, mártir y asesina. Es un juego esquizofrénico pasional que alimenta las consecuencias tóxicas del ciclo repetitivo del trauma y el abuso, un tema incansable en mi cuerpo de trabajo. Desde mis letras más tempranas, performances líricas y películas, he cantado hechizos de vicio aclamando el destino cruel de la condición humana en la que cada uno de nosotros soportamos una marca de batería que nos informa de nuestra identidad. Todos hemos sido víctimas en algún momento por género, raza, edad, clase, estatus, religión o falta de ella. Nuestro primer llanto sale a golpes cuando se nos arranca de la cuna relativamente segura en lo profundo del cuerpo de nuestras madres. Nacidos en sangre y golpeados para respirar, la vida empieza con brutalidad y bautiza con violencia.

Y la violencia es un aditivo eléctrico que quema por los dos lados. Lecciones crueles enseñadas en el cuarto de la tortura del núcleo familiar que se repiten sistemáticamente una y otra vez en nuestras relaciones adultas hasta que somos capaces de reconocer el patrón de violencia ritual y redirigimos nuestra participación en su círculo de acción.

Siempre me ha consumido el impulso de atacar. Contra-atacar no sólo al puño cerrado de mi padre, o padres, dios-padre, ese cabrón, pero contra la cruel y vengativa patriarcal de los que no aguantan el deseo de chupar la sangre y tienen una necesidad insaciable de dominar. De alguna manera ha contaminado mi propia huella de sangre y, en un giro perverso de roles me obliga a atacar y dejarme partes de mí misma.

Creo como una forma de psicoterapia pública para intentar operar con cirugía psíquica en las heridas colectivas mientras miro directamente la oscuridad de la noche interminable para siempre, convencida que la luz siempre seguirá a las sombras

Sick with desire

I've always had an overwhelming compulsion to confess, to reveal the most intimate details of my existence to others. I possess a criminal predilection which bears no guilt yet will admit freely to not only my own crimes of passion, but also my complicity in aggravating others to commit crimes both for and against me. I play judge, jury, martyr and murderer. It's a schizophrenic passion game that feeds on the intoxicating repercussions of the repetitive cycle of trauma and abuse, an unending theme in my body of work. From my earliest lyrics, spoken word performances and films, I have sung vicious incantations bemoaning the cruel fate of the human condition where each of us bears a mark of battery informing our identity. We have all been victimized at some point because of gender, race, age, class, status, religion or lack of. Our first cry is slapped out of us as we are violently wrenched from the relative safety of the crime-universe deep within our mother's bodies. Born in blood and battered into breathing life begins with brutality and baptizes with violence.

And violence is an addictive electrical current which burns at both ends. Cruel lessons taught within the torture chamber of the nuclear family replayed with systematic repetition over and over again in our adult relationships until we are able to recognize the pattern of ritualized violence and readdress our participation in its ongoing cycle. I have always been consumed with the urge to attack. To strike back - not only at the closed fist of my father, our fathers, god - the father, that fucker, but against a cruel and vindictive patriarchy whose unquenchable bloodlust and insatiable need for domination has somehow contaminated my own bloodline, and in a perverse reversal of roles forces me to attack and lay bare parts of myself.

I create as a form of public psychotherapy attempting to perform psychic surgery on our collective wounds as I stare into the dark of endless night forever convinced that light will always follow the shadows.

Lydia Lunch

Lydia Lunch, nascuda i auto-exiliada dels EEUU. Performista de paraula confrontant que ha fet servir durant les últimes 3 dècades música, fotografia i vídeo per dramatitzar encara més les seves provocatives exhortitzacions líriques. Nòmada gítana, col·laboradora rampant, imparable força de la naturalesa.

NO VAIG DEMANAR NÉIXER

Impacta Teatre

Autor i director: Carles Vidal

Idea Original: Anna Caubet, Silvia de Toro, Alicia González

Ajudant de direcció: Gus Bas

Repartiment:

Irene: Silvia De Toro

Mercè: Anna Caubet

Bebe: Alicia González

Moviment a escena: Gisela Rodríguez

Espai sonor: David Mengual

Masterització: Joan Berenguer

Disseny de Llums: Xavi Aragall

Espai escènic: Impacta Teatre

Escenografia: Audiolux BCN i Impacta Teatre

Vestuari: Olga Burgoa

Fotografies assajos: Itziar Matxain

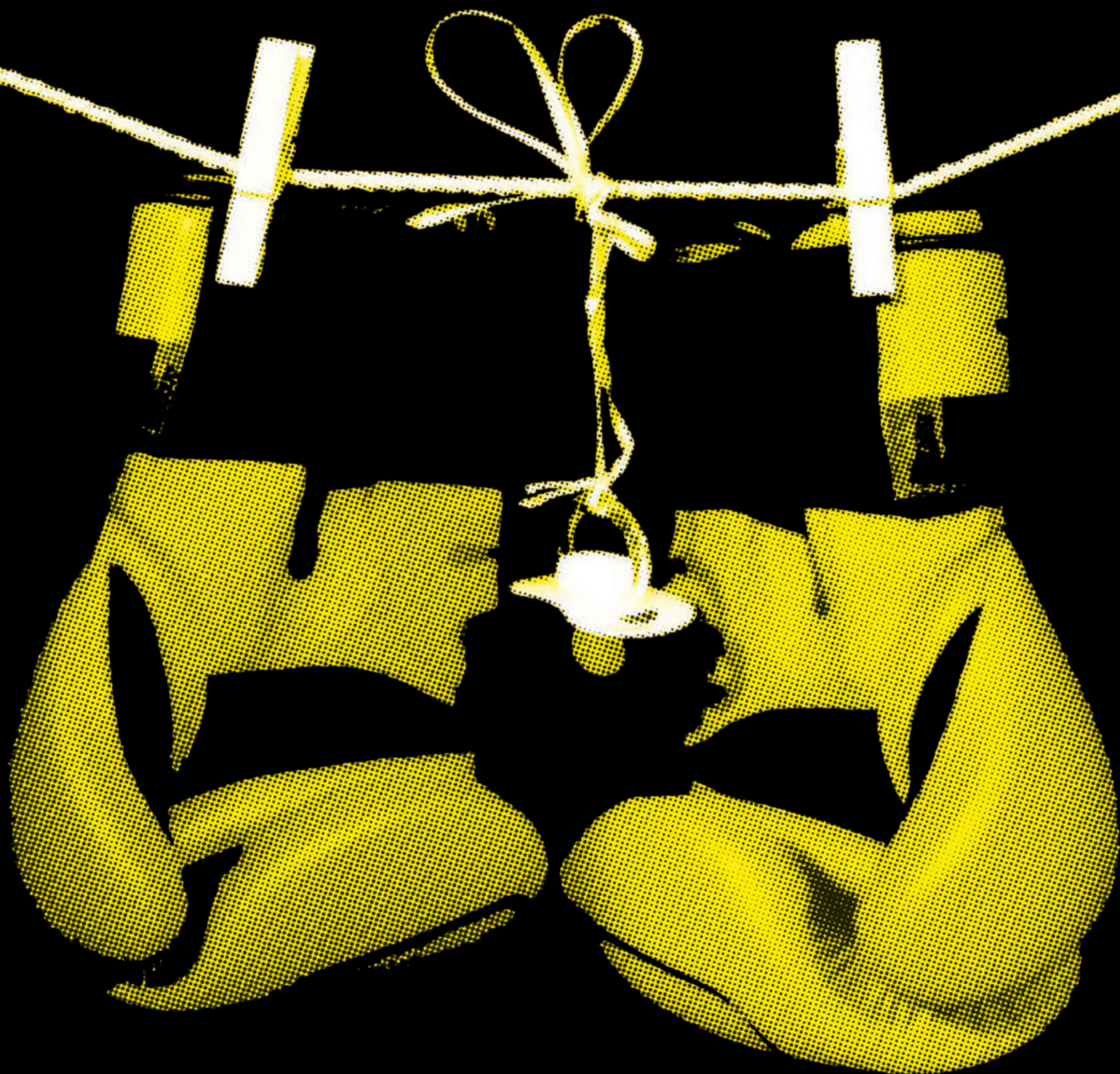
Disseny gràfic i fotografies espectacle: Jessica Jacob

**del 25 al 28 de febrer
i del 13 al 16 de maig**

**El dissabte 15 de maig a les 11 h
del matí dins de la 3a Trobada
de Teatre Social per a Joves**

<http://www.impactateatre.org>

ANTIC TEATRE
TEATRE SOCIAL

Després de sis anys d'experiència individual amb altres associacions i companyies teatrals, els sis components d'Impacta Teatre varem decidir renovar el nostre compromís amb el teatre com a eina d'intervenció social; és a dir, com una oportunitat per a afrontar els nostres conflictes de forma no-violenta i de buscar conjuntament les alternatives. És cert que creiem en el poder no-violent de l'acte creatiu però no és menys cert que ens dediquem al teatre perquè no sabem fer una altra cosa. Perquè sentim la necessitat, la pulsó vital d'expressar i expressar-nos i perquè, com diu Eduardo Galeano, "al fin y al cabo, actuar sobre la realitat y cambiarla, aunque sea un poquito, es la única manera que tenemos de comprobar que la realidad es transformable"

La nostra experiència en el treball a les presons, amb adolescents amb grups de dones o comunitats dividides per la violència política, ens diu que no sempre és possible planificar els processos de transformació de forma cognitiva. La racionalitat és només un element de l'experiència humana i segurament el que més desitja controlar els altres. En canvi, el procés artístic, i en el nostre cas el teatral, trenca amb el que pot ser racionalment comprés. Primer juguem, sentim, ens emocionem i només després tornem a l'espai de comprensió on poder analitzar, repensar i donar significat al que hem viscut. És en aquest sentit que el teatre és converteix en una forma d'expressió artística i alhora ens ajuda a coneix-se'ns a nosaltres mateixos mentre fem de mirall del nostre entorn i de retruc, del món en què vivim.

El teatre del oprimit ens permet recuperar aquest llenguatge que, en realitat, ja ens pertany, el sentit artístic que tots i totes portem al interior. Així aprenem a conèixer en societat jugant al teatre. Aprenem a sentir, sentint, a fer, fent, a actuar, actuant. Com apuntava el pare del TO Augusto Boal, tot plegat es tracta de fer un assaig per a la realitat.

Impacta Teatre

Els components de la Companyia Impacta Teatre son actrius i actors molt creatius formats en psicologia, periodisme, infermeria... El seu repertori compta amb més d'una dotzena de peces al voltant de conflictes socials exclusius per a sessions de Teatre-Fòrum. "Pa i Circ" és el seu darrer treball, que es va estrenar a Antic Teatre .

Impacta Teatre ens convida a assistir, el dissabte 15 de maig a la:

III Trobada de Teatre Social per a Joves.

Creiem que es necessari que aquests joves surtin dels seu entorn habitual, i que puguin compartir les seves experiències teatrals i de vida amb altres joves. Un espai alternatiu, com es l'Antic teatre és perfecte per aquest esdeveniment, tant per la seva estructura acollidora com pel seu compromís social.

Juguem, sentim, ens emocionem i només després tornem a l'espai de comprensió on poder analitzar, repensar i donar significat al que hem viscut. El teatre és una forma d'expressió artística i alhora ens ajuda a coneix-se'ns a nosaltres mateixos mentre fem de mirall del nostre entorn i del món en què vivim.

Después de seis años de experiencia individual con otras asociaciones y compañías teatrales, los seis componentes Impacta Teatre decidimos renovar nuestro compromiso con el teatro como herramienta de intervención social; es decir, como una oportunidad para afrontar nuestros conflictos de forma no-violenta y de buscar conjuntamente las alternativas. Es cierto que creemos en el poder no-violento del acto creativo pero no es menos cierto que nos dedicamos al teatro porque no sabemos hacer otra cosa. Porque sentimos la necesidad, el impulso vital de expresar y expresarnos y porque, como dice Eduardo Galeano, "al fin y al cabo, actuar sobre la realidad y cambiarla aunque sea un poquito, es la única manera que tenemos de comprobar que la realidad es transformable".

Nuestra experiencia en el trabajo en las prisiones con adolescentes, con grupos de mujeres o comunidades divididas por la violencia política, nos dice que no siempre es posible planificar los procesos de transformación de forma cognitiva. La racionalidad es sólo un elemento de la experiencia humana y seguramente el que más desea controlar los otros. En cambio, el proceso artístico, y en nuestro caso el teatral, rompe con lo que puede ser comprendido racionalmente. Primero jugamos, sentimos, nos emocionamos y, solo después volvemos al espacio de comprensión desde donde podemos analizar, repensar y dar significado a lo que hemos vivido. Es en este sentido que el teatro se convierte en una forma de expresión artística y a la vez nos ayuda a conocernos a nosotros mismos mientras hacemos de espejo de nuestro entorno y a su vez del entorno en el que vivimos.

El teatro del oprimido nos permite recuperar este lenguaje que, en realidad, ya nos pertenece, en el sentido artístico que todos y todas llevamos en el interior. Así aprendemos a convivir en sociedad jugando al teatro. Aprendemos a sentir, sintiendo, a hacer, haciendo, a actuar, actuando. Como apuntaba el padre del TO Augusto Boal, en definitiva se trata de hacer un ensayo para la realidad.

Impacta Teatre nos invita a asistir, el sábado 15 de mayo al:

III Encuentro de Teatro Social para Jóvenes.

Creemos que es necesario que estos jóvenes salgan de su entorno habitual y puedan compartir sus experiencias teatrales i de vida con otros jóvenes. Un espacio alternativo, como es el Antic es perfecto para este acontecimiento, tanto por su estructura acogedora como por su compromiso social.

Jugamos, sentimos, nos emocionamos y solo después volvemos al espacio de comprensión donde poder analizar y dar significado a lo que hemos vivido. El teatro es una forma de expresión artística que al mismo tiempo nos ayuda a conocernos a nosotros mismos mientras hacemos espejo de nuestro entorno y del mundo en que vivimos.

After six years of individual experience with other groups and theatre companies, all of six members of Impacta Teatre decided to renovate our commitment to theatre as a social intervention tool. As an opportunity to confront our conflicts in a non-violent way and look for alternatives together. It is true that we believe the non-violent creative act but it's also true that we are dedicated to theatre because we are unable to do anything else better. WE feel the need, the urge of expressing and expressing ourselves and because, as Eduardo Galeano says, "after all, interfering amongst reality and changing it, even a little bit, is the only proof that it is transformable.

Our experience working in prisons with teenagers and women groups or communities divided by political violence tells us it is not always possible to plan change processes through a cognitive procedure. Rationality is only one element in human experience and probably the one that wishes to control the rest. Art process, on the other hand, and in our case theatrical process, clashes with what can be comprehended in a rational way. First we play, sense, feel, and only after come back to an understanding phase in which we analyze, rethink and give meaning to what we have experienced. It is in this sense that theatre turn into an art expression and helps us know ourselves while we are the reflection of our surroundings and the context we live in.

Theatre of the oppressed lets us pick up this language again that already belongs to us and the creativity we all have inside. That's how we learn how to live in society, playing acts. We learn to feel by feeling, to do by doing, to act by acting. AS the father of TO Augusto Boal addressed, after all, it is about rehearsing for reality.

Audiolux bcn

Impacta Teatre invites us to assist on Saturday the 15nd of May at the:

III Encounter for Social Theatre for youngsters.

We believe that it is necessary for these young people to see out of their normal contexts and share their theatrical and life experiences with other ones. An alternative space such as Antic Teatre is a great one for this event, for its cosy structure and for its social commitment.

We play feel and only later we get back to an analyzing frame of mind where we give a meaning to what we have experienced. Theatre is an artistic that helps us know each other and ourselves as we play a mirror of our surroundings and the world we live in.

ANTIC TEATRE

NOUS LLENGUATGES DEL COS

dic/digo/I say

text: **Aimar Pérez**

Dic: L'art és oferir a l'altre la possibilitat de pensar d'una altra manera.

Dic: L'artista és un creient, i el creient, per suposat, és algú enamorat.

Dic: La resposta, per suposat (com va dir en John Lennon), és amor, amb les seves implicacions, seqüències, conseqüències i inconseqüències.

Dic: El creient, enamorat, actua sota una urgència i, per tant, quan fa alguna cosa la fa assumint la responsabilitat de les seves conseqüències i inconseqüències. Si ho fa, ho fa.

Dic: Les mitges tintes es dilueixen sense més, els tatuatges no.

Crec: L'artista vol instituir una pràctica, no institucionalitzar-la. Instituir pot ser subversiu i ofereix la possibilitat de pensar d'una altra manera. Institucionalitzar és el desig de posseir, legalitzar i controlar.

Dic: L'art ha de ser il·legal, o com a molt a-legal. L'art legal és aburrit.

Dic: La dansa no necessita cognoms.

Dic: Sempre tallo les etiquetes, com molesten!

Dic: Sóc deliberadament inconseqüent, com quan ballo.

Dic: La dansa és una disciplina curiosa (en el seu doble sentit de la paraula), i complexa. És potser per la gran dificultat d'etiquetar-la que desperta la meua fascinació, i la de tants altres. I potser també és degut a aquesta dificultat que no ha parat mai de qüestionar-se a sí mateixa i d'evolucionar.

Dic: La dansa amb cognoms me la porta fluixa. Jo practico dansa: PUNT.

Dic: L'art que par d'alguna cosa és pitjor que un documental dolent. M'interessa l'art que fa alguna cosa.

Dic: M'agrada veure TREBALL.

Canto: Mueve las caderas, mueve los pies, mueve la tibia y el peroné.

Dic: El coneixement s'ha de menjar, digerir i cagar. Si no es caga es pudreix.

Dic: El sistema muscular proporciona la força necessària per a que es produeixi el moviment. El sistema òssi proporciona només el potencial.

Sentencio: La perfecció no és un objectiu desitjable. (Aquesta frase me l'he inventat jo i no té copyright.)

Em pregunto: ¿De qui és la dansa?

Dic: Vull desautoritzar el coneixement oficial.

Cito: Deseo un arte, una poesía, una filosofía, una enseñanza, que no sean el instrumento y el pasatiempo de un capitalismo a la vez colorido y brutal, que no contribuyan a la hipocresía con la que podemos seguir aquí como si nada estuviera pasando o como si lo que pasa no fuera con nosotros.*

Dic: Jo també, Marina. Jo també ho desitjo.

Vaig dir: Si el déu de Nietzsche era un nen ballarí, espero que em tregui a ballar aviat!

Dic: M'interessen els jocs, la negociació i el diàleg com a estratègies de creació.

Et pregunto: Ets dels que pensen que tot és dansa, que la dansa està per tot arreu, que només depèn de com es mira? Si la resposta és Sí, ets un cursi, i mola mogollón!

Recordo: Todo depende del cristal con que se mira. A mí me encanta que el vidrio estigui bruto, per a veure borros. Allò borros és més interessant, molt més.

Afegeixo: Allò rugós és més interessant que allò llis.

Crido: Necesito una MUNTANYA!

Canta: Bailar pegados es bailar, como baila el mar con los delfines.

Dic: Això no és una guia teòrico-pràctica per a entendre la dansa. Si no estàs d'acord amb el que dic, contradu la meua opinió. I si vols que me n'enteri, envia'm un e-mail a aimarperezgali@gmail.com i podem tenir un fantàstic diàleg.

Acabo: No esperis que et treguin a ballar. SI VOLS BALLAR, BALLAR: punt i final.

Digo: El arte es ofrecer al otro la posibilidad de pensar de otra manera.

Digo: El artista es un creyente, y el creyente, por supuesto, es alguien enamorado.

Digo: La respuesta, por supuesto (como dijo John Lennon), es amor, con su implicaciones, secuencias, consecuencias e inconsecuencias.

Digo: El creyente, enamorado, actúa bajo una urgencia y, por tanto, cuando hace algo lo hace asumiendo la responsabilidad de sus consecuencias e inconsecuencias. Si lo hace lo hace.

Digo: Las medias tintas se diluyen sin más, los tatuajes no.

Digo: El artista quiere instituir una práctica, no institucionalizarla. Instituir puede ser subversivo y ofrecer la posibilidad de pensar de otra manera. Institucionalizar es el deseo de poseer, legalizar y controlar.

Digo: El arte tiene que ser ilegal, o como mucho alegal. El arte legal es aburrido.

Digo: Quiero interpenetrarme contigo.

Digo: La danza no necesita apellidos.

Digo: Siempre corto las etiquetas, ¡siempre molestan!

Digo: Soy deliberadamente inconsecuente, como cuando bailo.

Digo: La danza es una disciplina curiosa (en su doble sentido de la palabra), y compleja. Es quizás por la gran dificultad para etiquetarla que desperta mi fascinación, y la de tantos otros y otras. Y quizás también es debido a esta dificultad que no ha parado nunca de cuestionarse a sí misma y de evolucionar.

Digo: La danza con apellidos me la trae floja. Yo practico danza: PUNTO Y PELOTA.

Digo: El arte que habla de algo es peor que un documental malo. Me interesa el arte que hace el algo.

Digo: ¿Y tú qué dices?

Digo: Me gusta ver TRABAJO.

Canto: Mueve las caderas, mueve los pies, mueve la tibia y el peroné.

Digo: El conocimiento se tiene que comer, digerir y cagar. Si no se caga se pudre.

Digo: El sistema muscular proporciona la fuerza necesaria para que ocurra el movimiento. El óseo sólo el potencial.

Sentencio: La perfección no es un objetivo deseable. (Esta frase me la he inventado yo y no tiene copyright.)

Me pregunto: ¿De quién es la danza?

Digo: Quiero desautorizar el conocimiento oficial.

Pienso: Los animales horizontales son más ágiles.

Dije: Si el dios de Nietzsche era un niño bailarín, espero que me saque a bailar pronto!

Digo: Me interesan los juegos, la negociación y el diálogo como estrategias de creación.

Te pregunto: ¿Eres de los que piensan que todo es danza, que la danza está en todas partes de la vida, sólo depende de cómo se mira? Si la respuesta es Sí, eres un cursi, ¡y mola mogollón!

Recuerdo: Todo depende del cristal con que se mira. A mí me encanta que el cristal esté sucio, para ver borroso. Lo borroso es más interesante, mucho más.

Añado: Lo rugoso es más interesante que lo liso.

Exclamo: ¡Viva las arrugas!

Canta: Bailar pegados es bailar, como baila el mar con los delfines.

Digo: Esto no es una guía teórico-práctica para entender la danza. Si no estás de acuerdo con lo que digo contradice mi opinión. Y si quieres que me entere, mándame un e-mail a aimarperezgali@gmail.com y podemos tener un fantástico diálogo.

Termino: No esperes que te saquen a bailar. SI QUIERES BAILAR, BAILA: punto y pelota.

I say: Art is offering the possibility to think otherwise.

I say: The artist is a believer, and a believer is, of course, someone IN LOVE.

I say: The answer, of course (as John Lennon said), is LOVE, with all its implications, complications, sequences, consequences and inconsequences.

I say: The believer, in love, acts under an urgency, and therefore when (s)he makes something (s)he does it assuming the responsibility of its consequences and inconsequences. If (s)he does it, (s)h DOES it.

I believe: The artist wants to institute a practice, not to institutionalize it. To institute can be subversive and offer the possibility to think otherwise. To institutionalize it is the desire to possess, legalize and control.

I say: Art has to be illegal, as much a-legal. LEGAL ART IS BORING.

I say: Dance does not need of surnames.

I say: I am deliberately inconsequential; as when I dance.

I say: Dance is a curious (with its double meaning) discipline; and complex. It is, perhaps, because its great difficulty to label it that raises my fascination; and, perhaps too, due to this difficulty that it has never stopped questioning itself and evolving.

I say: I don't care about dance with surnames. I practice dance: DOT.

I say: Art that talks about something is worst than a bad documentary. I am interested in art that DOES something.

I say: I like to see WORK.

I sing: So be wise and keep on / Reading the signs of my body / And I'm on tonight / You know my hips don't lie / And I'm starting to feel it's right / All the attraction, the tension / Don't you see baby, this is perfection.

I state: Perfection is not a desirable goal. (I invented this sentence and it has no copyright).

I say: Knowledge needs to be eaten, digested and shit. If it's not shit it rots.

I say: The muscular system provides the force, which is necessary for motion to occur. The skeletal system provides only the potential.

I ask: Who owns the dance?

I say: I want to de-authorize the official knowledge.

I quote: I desire an art, a poetry, a philosophy, an education, that are not an instrument and a time-killer of a capitalism both colorful and brutal, that does not contribute to the hypocrisy with which we can keep on being here as if nothing would be happening or if what is happening would not be with us.*

I say: Me too, Marina, I desire it too.

I said: If Nietzsche's god was a dancing kid, I hope he takes me out dancing soon!

I say: I am interested on games, negotiation and dialogue as creative strategies.

I ask: Are you one of the people who think everything is dance, that dance is everywhere in life and that only depends on how you look at it? If the answer is YES, you are a bit tacky, and it's fantastic!

I remember: Everything depends with the glass in which you look through. I rather prefer if the glass is dirty, to see it blurry.

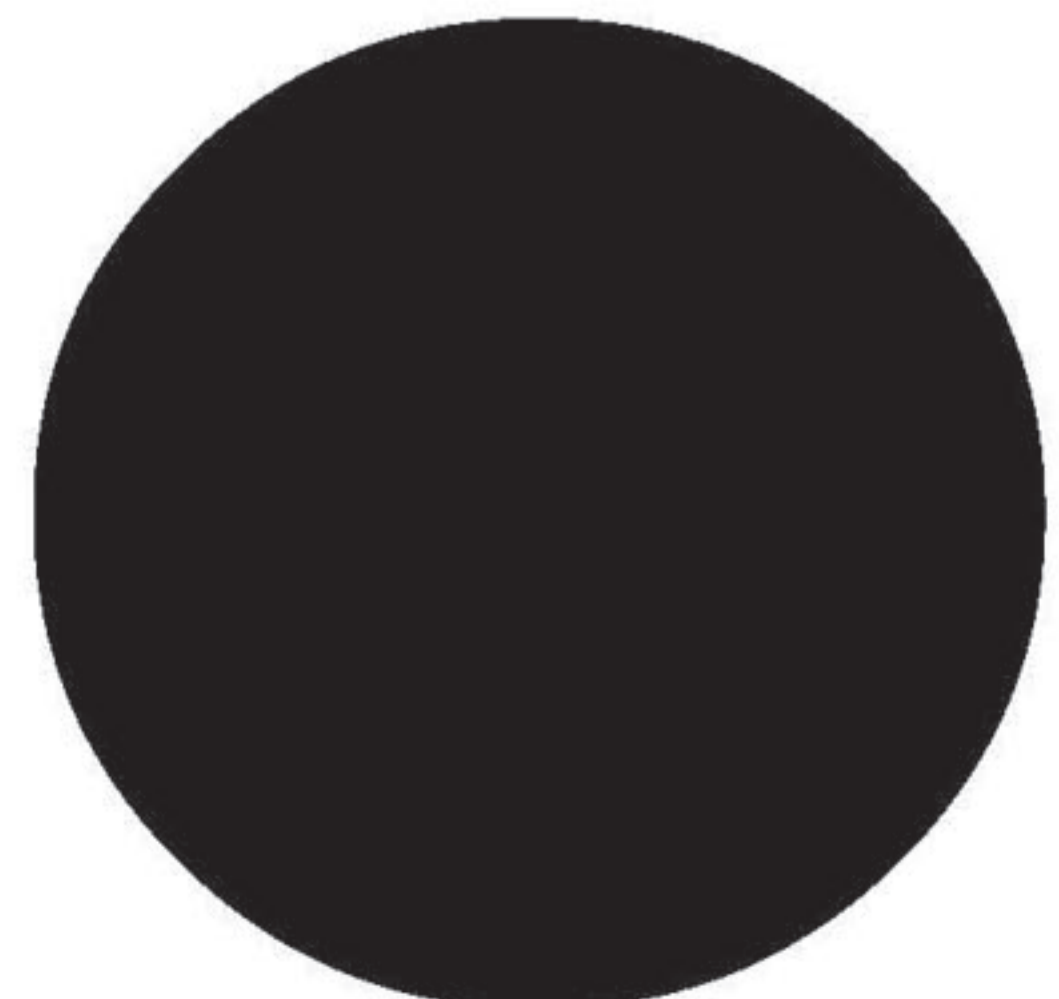
I add: The rough surface is more interesting than the flat one.

I scream: I need a MOUNTAIN!

Aimar Pérez Galí

és un artista que desenvolupa la seva pràctica entre Amsterdam i Barcelona. El seu treball proposa una interrelació entre pedagogia, investigació i performance. Entre els seus projectes més importants trobem "El método Pandora", "Navigating Possibilities", "Mi Otro Trabajo", "The Pandora Project" i actualment est'a treballant en "Declarando Amor".

<http://aimarperezgali.50webs.com>

MUY FRAGIL

Destinatarias & Cía

del 21 al 24 de gener

Creació i interpretació: Xus Picher i Natàlia Jiménez

Composició i interpretació musical: Gaspar Alloza y Albert Català (RiZoma)

Artista Plàstic: Marcelo Casagrande

Assessorament dels artistes plàstics: Gerardo Martí, Nestor Zeledón Julio Escámez

Disseny Gràfic: Angel Durán i Montada

Disseny d'il·luminació: Israel Quintero

Management: Destinatarias&Cía & Cris Campillá

<http://www.myspace.com/destinatariasycia>

ANTIC TEATRE
NOUS LLENGUATGES DEL COS

Muy Frágil és la segona creació de Destinatarias&Cia dins de Projecte Cactus. En aquesta ocasió volíem crear una col·laboració entre la dansa i les arts plàstiques. El tema del que ens nodrim per crear és la fragilitat, "portar una cosa o persona d'un lloc a un altre", una frase que ens desperta diferents preguntes.

El viatge i la creació d'aquesta peça es divideix en tres parts: una a Xile, una altra a Costa Rica i es conclou a Barcelona. Destinatarias comença aquesta creació a Santiago de Xile, lloc on sorgeix el primer concepte: la fragilitat d'estar en un lloc desconegut i no ser algú que representa quelcom concret. Ens qüestionem la importància que té per a nosaltres mostrar-se fràgil i les milers de maneres que hi ha de manifestar-se, ja que podem plorar, sentir indiferència, ser hermètics, robustos i somriure. Qualsevol d'aquestes opcions són manifestacions de fragilitat i de força al mateix temps.

Buscàvem mentalment materials que poguessin representar aquesta dualitat de fragilitat - força i varem trobar a la pedra un material que en la seva aparença vol ser fort però que en el temps és vulnerable.

D'aquest viatge podríem destacar la gent i els seus discursos polítics i socials, plens de revolució. Aquest inconformisme social que ens van transmetre entre assaig i assaig, nits de sortida o esmorzars, ens va aportar en el treball una espontaneïtat i necessitat de provar altres maneres, i per altra banda la recerca de rols i la seva definició. Comencem a treballar amb la idea de canviar el rol de cadascuna de nosaltres i sentir la fragilitat de la desestructuració de les normes. Varem començar llavors a treballar amb accions de moviment que ens posaven en situació fràgil. Trobem així molta complicitat entre nosaltres.

En aquestes escenes de posicionar i posicionar-se van sorgir altres elements que recolzaven la intenció. La primera fase de la peça la mostrem en dos espais: Museu d'art Contemporani (MAC) i Espai Art Nimiku. Al MAC situem la peça en un lloc d'unes dimensions enormes, accentuant així la fragilitat de la peça. Després, a l'Espai Art Nimiku, lloc de residència de creació i convivència de diverses companyies i creadors joves, es va provocar un intens intercanvi entre tots els que compartíem l'espai, i així varem reconèixer més clarament les diferents motivacions artístiques de cada un, i que totes tenien una forta càrrega emotiva polític-social. Això ens va portar a qüestionar la motivació per crear i ens va permetre crear sense lleis o tendències sinó com volíem i desitjàvem fer-ho.

Costa Rica, en canvi, es va suavitzar la lluita i l'ímpetu i ens contagiarem de subtilitat i vida. En aquesta ocasió, la barreja generacional ens autoalimentà i varem posar-hi el nostre punt de vista, observant els diferents matisos de fragilitat. Varem rebre l'assessorament de Gerardo Martí, Nestor Zeledón i Julio Escámez, qui ens van ensenyar els seus tallers de treball. Varem pensar que era interessant conèixer la manera de crear d'aquests artistes de llarga trajectòria, i en els seus mons de pintura i escultura ens van transmetre la seva manera d'entendre l'art: una filosofia de vida on l'art resideix en el conèixer i el desconèixer.

En les seves obres, que reflecteixen anys d'experiència, varem poder llegir que crear i viure és una mateixa cosa. Néstor va dir: "... per esculpir aquest tipus de pedra he de simplificar, dir el que vull en dos punts".

Michele, una nena de 7 anys amb qui varem viure, ens va donar la seva opinió de què és i per a què serveix una pedra, mostrant la seva innocència i els seus sabers, que en la seva simplicitat qüestionen a qualsevol adult.

Trobàrem que entre el saber i el desconèixer estem viatjant continuament i que no és menyspreable no conèixer quelcom ni tampoc admirable conèixer-lo. Trobàrem que la comunicació és l'acostament entre persones que volen dir alguna cosa. Això va ser el que Xus i jo hem fet de particular en aquesta creació: apropar-nos i després parlar-nos, donant-li l'espai a l'altra de ser el que cregui que vol ser. Realment aquesta peça té tant conceptes com fets van anar succeint en aquests dos mesos...

Actualment estem a Barcelona, amb menys temps i amb molta feina, però igualment seguim amb l'objectiu de concloure MUY FRÁGIL al costat de Marcelo Casagrande, que està aportant a la peça un nou element, una caixa que conté els costats i les perspectives del nostre sentit de fragilitat.

A més Rizoma, compost per Gaspar Alloza i Albert Català, componen la música original de MUY FRÁGIL.

Muy Frágil es la segunda creación de Destinatarias&Cia dentro de Proyecto Cactus. En esta ocasión queríamos crear una colaboración entre la danza y las artes plásticas. El tema del que nos nutrimos para crear es La fragilidad, "llevar una cosa o persona de un lugar a otro", una frase que nos despierta diferentes preguntas.

El viaje y la creación de esta pieza se divide en tres partes: una en Chile, otra en Costa Rica y se concluye en Barcelona. Destinatarias comienza esta creación en Santiago de Chile, lugar donde surge el primer concepto: la fragilidad de estar en un lugar desconocido y no ser alguien que representa algo concreto. Nos cuestionamos la importancia que tiene para nosotras mostrarse frágil y las miles de maneras que hay de manifestarse, ya que podemos llorar, sentir indiferencia, ser herméticos, recios y sonreír. Cualquiera de estas opciones son manifestaciones de fragilidad y de fortaleza al mismo tiempo.

Buscábamos mentalmente materiales que pudieran representar esta dualidad de fragilidad-fortaleza y encontramos en la piedra un material que en su apariencia quiere ser fuerte pero que en el tiempo es vulnerable.

De este viaje podríamos destacar a la gente y sus discursos políticos y sociales, llenos de revolución. Este inconformismo social que nos transmitieron entre ensayo y ensayo, noches de salida o desayunos, nos aportó en el trabajo una espontaneidad y necesidad de probar otras maneras, y por otra parte la búsqueda de roles y su definición. Comenzamos a trabajar con la idea de cambiar el rol de cada una de nosotras y sentir la fragilidad de la des-estructuración de las normas. Empezamos entonces a trabajar con acciones de movimiento que nos ponían en situación frágil. Encontramos así mucha complicitad entre nosotras.

En estas escenas de posicionar y posicionarse surgieron otros elementos que apoyaban la intención. La primera fase de la pieza la mostramos en dos espacios: Museo de arte Contemporáneo (M.A.C) y Espacio Arte Nimiku. En el MAC situamos la pieza en un lugar de unas dimensiones enormes, acentuando así la fragilidad de la pieza. Después, en el Espacio Arte Nimiku, lugar de residencia de creación y convivencia de varias compañías y creadoras jóvenes, se provocó un intenso intercambio entre todos los que compartíamos el espacio, y así reconocimos más claramente las diferentes motivaciones artísticas de cada uno, y que todas tenían una fuerte carga emotiva y político-social. Eso nos llevó a cuestionarnos la motivación para crear y nos permitió crear sin leyes o tendencias sino cómo queríamos y deseábamos hacerlo.

En Costa Rica, en cambio, se suavizó la lucha y el ímpetu y nos empapamos de sutileza y vida. En esta ocasión, la mezcla generacional nos retroalimentó y pusimos en ella nuestro punto de vista, observando los diferentes matices de fragilidad. Recibimos el asesoramiento de Gerardo Martí, Nestor Zeledón y Julio Escámez, quienes nos enseñaron sus talleres de trabajo. Pensamos que era interesante conocer la manera de crear de estos artistas de larga trayectoria, y en sus mundos de pintura y escultura nos transmitieron su manera de entender el arte: una filosofía de vida donde el arte está en el conocer y el desconocer. En sus obras, que reflejan años de experiencia, pudimos leer que crear y vivir es una misma cosa. Néstor dijo: "... para esculpir este tipo de piedra debo simplificar, decir lo que quiero en dos puntos" Michele, una niña de 7 años con quien vivimos, nos dio su opinión de qué es y para qué sirve una piedra, mostrando su inocencia y su saber, que en la simplicidad cuestionan a cualquier adulto.

Encontramos que entre el saber y el desconocer estamos viajando continuamente y que no es despreciable no conocer algo ni tampoco admirable conocerlo. Encontramos que la comunicación es el acercamiento entre personas que desean decirse algo. Eso fue lo que Xus y yo hemos hecho de particular en esta creación: acercarnos y después hablarnos, dándole el espacio a la otra de ser lo que crea que quiere ser. Realmente esta pieza tiene tanto conceptos como hechos fueron sucediendo en esos dos meses...

Actualmente estamos en Barcelona, con menos tiempo y con mucho trabajo, pero igualmente seguimos con la ilusión de concluir MUY FRÁGIL junto a Marcelo Casagrande, que está aportando a la pieza un nuevo elemento, una caja que contiene los lados y las perspectivas de nuestro sentido de fragilidad. Además Rizoma, compuesto por Gaspar Alloza y Albert Català, compone la música original de MUY FRÁGIL.

Muy Frágil is the second creation of Destinatarias&Cia into the Cactus Project. This time we wanted to create a partnership between dance and visual arts. The issue we nourish ourselves to create is Fragility, "taking one thing or person from one place to another", a phrase that suggested us different questions.

The journey and the creation of this piece is divided into three parts: one in Chile, one in Costa Rica and concludes in Barcelona. Destinatarias began this creation in Santiago de Chile, where the first concept emerged: the fragility of being in an unfamiliar place and not be someone who represents something concrete. We questioned how important it is to display ourselves as fragile and the multiple ways of expressing oneself, as we mourn, feel indifferent, seem inscrutable, tough and smile. Any of these options are manifestations of fragility and strength at the same time. We looked for materials that could mentally represent the duality of strength/fragility and found stone as a material that seems to be strong in appearance but is vulnerable over time.

From this trip we wanted to highlight people and their political and social discourses, full of revolution. This social discomfort between rehearsal and rehearsal, nights out or breakfast, gave us spontaneity and need to try other ways, and otherwise seeking roles and their definition. We started working with the idea of changing the role of each one of us and feeling the fragility of dis-structuring the rules. Then we began working with movement actions that put us in fragile situations. We found very complicity between us this way. In these scenes of positioning and positioning ourselves, other elements emerged that supported the intention.

We presented the first phase of the piece in two venues: Museum of Contemporary Art (MAC) and Art Space Nimiku. In the MAC we placed the piece in a space of enormous dimensions, thus accentuating the fragility of the piece. Then in Nimiku Art Space, place of residence of creation and coexistence of several companies and young creators, a lively exchange between all who shared the space was provoked, and thus we recognized more clearly the different artistic motivations of each one, and that all of them had a strong emotional, social and political charge. That led us to question the motivation to create and allowed us to create without laws or trends, but how we wanted and aimed to.

In Costa Rica, however, fight and energy softened and we soaked in subtlety and life. On this occasion, the generational mix nourished us and we focused on it, noting the different shades of fragility.

We received advice from Gerardo Martí, Nestor Zeledón and Julio Escámez, who showed us their studios. We thought it was interesting to learn how these long-established artists create, and in their worlds of painting and sculpture they transmitted to us their understanding of art: a philosophy of life where art is knowing and unknowing.

In their works, which reflect years of experience, we could read that create and live is one thing. Nestor said: "... to sculpt this type of stone I must simplify and say what I want to with two points". Michele, a child of 7 years with whom we live, gave us her opinion of what and for what is a rock, showing her innocence and knowledge, the simplicity of which can question any adult.

We found that we all travel constantly between knowledge and ignorance, and not knowing something is neither negligible, nor knowing is admirable. We found that the communication is in bringing together people who want to say something. That's what Xus and I made particularly in this setting: approach and then talk, giving space to the other to be what she wanted. Actually this piece has both concepts and all actions that happened in those two months...

We are currently in Barcelona, with less time and hard work, but also under the illusion of concluding MUY FRÁGIL together with Marcelo Casagrande, who is giving the piece a new element, a box containing the sides and prospects of our sense of fragility. Rizoma, composed by Gaspar Alloza and Albert Català, also compose original music for MUY FRÁGIL.

Destinatarias & Cia

està compost per Xus Picher i Natalia Jiménez que desenvolupen actualment Proyecto Cactus, projecte itinerant basat en la creació, la formació i la col·laboració artística.

CAMINO - MICHI

RARAVIS

Andrés Corchero - Rosa Muñoz

**el 14 d'abril,
del 27 al 30 de maig
i el 23 de juny**

Direcció artística i intèrpret: Andrés Corchero

Col·laboradors: Rosa Muñoz, Diego Anido, Jordi Mas, Xavi Ripoll, Joan Saura, Feliu Formosa, Agustí Fernández y Liba Villavecchia, entre d'altres.

Vestuari: Caterina Pérez

Producció executiva: Mònica Pérez

Una producció de RARAVIS, Andrés Corchero/ Rosa Muñoz

Col·labora:

L'Estruch (Ajuntament de Sabadell),

Dies de Dansa i Antic Teatre.

www.raravisdanza.com

www.raravisdanza.blogspot.com/

ANTIC TEATRE
NOUS LLENGUATGES DEL COS

Un procés obert al públic i cada dia diferent.

Camino -michi forma part d'un treball de recerca que inicio aquest any. Està plantejat com una revisió de la feina que estic portant a terme des de fa 25 anys, una exploració que va des del moment en que vaig viatjar al Japó per primer cop l'any 1986 fins l'actualitat. D'aquí sorgeix el títol que comença en castellà i acaba en japonès amb el mateix significat: camí. El camí que encara estic recorrent i que finalitzarà el proper 2011 amb un espectacle homenatge als meus mestres Min Tanaka i Kazuo Ohno, reconeguts ballarins i mestres de dansa Butoh.

Aquest treball es concretarà en diverses propostes escèniques per a ser realitzades al llarg del 2010 en formats diversos. A aquest procés són molt importants els col·laboradors que han estat amb mi durant el meu camí. Es per això que durant aquest temps les mostres del treball seran actuacions amb algú altre artista (músics, poetes, ballarins, artistes plàstics...) amb els quals he col·laborat al llarg d'aquests anys, o també estant jo a soles a l'escena. Algunes tindran forma d'improvissació completa i altres estaran més estructurades com a peça de composició. El lloc i la durada de cada peça serà, per tant, definida a cada ocasió concreta.

Aquest és un procés que s'obri al públic en totes i cadascuna de les actuacions que es realitzin. De forma que en alguna ocasió estarà més acabat que en altres, compartint així amb el públic la pròpia fragilitat del procés de creació.

Un proceso abierto al público y cada día distinto.

Camino -michi forma parte de un proceso de búsqueda que inicio este año. Está planteado como una revisión del trabajo que realizo desde hace 25 años, una exploración que abarca desde el momento en que viajé al Japón por primera vez en el año 1986 hasta hoy. De aquí surge el título, que empieza en castellano y acaba en japonés con el mismo significado: camino. El camino que todavía estoy recorriendo y que finalizará el próximo 2011 con un espectáculo homenaje a mis maestros Min Tanaka y Kazuo Ohno, reconocidos bailarines y maestros de danza Butoh.

Este trabajo se concretará en varias propuestas escénicas para ser realizadas a lo largo del 2010 en formatos diversos. En este proceso son muy importantes los colaboradores que han estado junto a mi en este camino. Es por ello que durante este tiempo las muestras del trabajo serán, a veces, actuaciones con algún otro artista (músicos, poetas, bailarines, artistas plásticos, etc...) con los cuales he colaborado a lo largo de estos años, o también estando yo solo en escena. Algunas en forma de improvisación completa y otras más estructuradas como pieza de composición. El lugar y la duración de cada pieza será, por lo tanto, definida en cada ocasión.

Este es un proceso que se abre al público en todas y cada una de las actuaciones que se realicen. De manera que en algunas ocasiones estará más acabado que en otras, compartiendo así con el público la fragilidad del proceso de creación.

An open process to the audience and different every day.

"Camino -michi" is part of a research process that started this year. It was planned as a review of the work I have been doing the last 25 years, exploring since my trip to Japan in 1986 up until now. This is where the name comes from that starts in Spanish and finishes in Japanese with the same word: pathway. The pathway I am still following and that will end in 2011 with a performance in memory of my teachers Min Tanaka and Kazuo Ohno, well-known dancers and masters of Butoh dance.

This work will be shown through a few scene proposals that will be performed along 2010 in different formats. In this process the collaborators are very important figures that have been with me throughout the pathway. This is why the pieces of work will sometimes be with other artists (musicians, poets, dancers, plastic artists...) who I have collaborated along these years and others that have been with me on stage. Some in a full improvisation and others more structured as un a composition. The place and duration of each piece will therefore be defined in every performance.

This is a process that opens to the audience in every performance. Some times it may be more finished than others but it always shares its fragility of its own creation progress.

Andrés Corchero

Sóc ballari, coreògraf i il·luminador. Vaig nàixer a Puertollano (Ciudad Real) però des de 1963 resideixo i treballo a Barcelona. Entre 1980 i 1985 vaig estudiar teatre, mim, circ i vaig realitzar cursos de formació amb l'Odin Teatret i amb Shushaku and Dormu Dance entre d'altres, També vaig participar com actor a diversos espectacles de teatre i circ. El 1985 vaig conèixer la dansa contemporània japonesa Butoh i al 1986 vaig viatjar a Tokio per estudiar amb Min Tanaka i Kazuo Ohno, reconeguts mestres i ballarins d'aquesta disciplina. A finals de 1986 vaig entrar a formar part com a ballari de Mai-Juku, companyia de dansa dirigida per Min Tanaka, amb la qual vaig ballar per tot el món. Des de 1989 he combinat la creació dels meus propis espectacles de dansa amb actuacions en espais oberts, tant en solitari com en col·laboració amb poetes, artistes plàstics, músics i coreògrafs. Al mateix temps he continuat desenvolupant el treball del Body Weather Laboratory de Min Tanaka, impartint regularment cursos de dansa. Vaig formar part del col·lectiu IBA juntament amb els músics Agustí Fernández, Liba Villavecchia i Joan Saura, amb el qual vam desenvolupar un treball importantíssim de difusió i trobada de la música i la dansa improvisades. Al 1993 vaig començar a treballar amb la ballarina i coreògrafa Rosa Muñoz, amb qui vaig crear la companyia de dansa Raravis.

MARYLAND

La Veronal

del 7 al 9 de maig

Direcció i coreografia: Marcos Morau i Dukowshka

Ballarina: Lorena Nogal

Intèrpret: Tanya Beyeler

Música: Philip Glass

Pianista: Begoña Gorriz

Disseny Il·luminació: Enric Planas

Vestuari: Ludmila Vitsheva

Documentació: Rebecca Praga

Fotografia: Ilana Sivachenko

Documentació: Carmina S. Belda

Manager: Fani Benages

En col·laboració amb el Institut del Teatre de Barcelona.

www.laveronal.blogspot.com

www.laveronal.tumblr.com

ANTIC TEATRE
NOUS LENGUATGES DEL COS

Maryland presenta el poder com una arma

històricament recognoscible. Maryland és una carrera de fons, una prova de resistència. La lluita constant per la perfecció d'un atleta i del seu entrenador. L'atleta, com el ballari, és actiu per la seva fisicalitat. L'atleta, com el ballari, és artefacte històric del moviment preparat, manipulat, dirigit, com un arma. L'atleta, com el ballari, és el representant de la massa, el cos ideal, cos distingit i preparat per explotar davant de milers d'ulls que l'observen i s'identifiquen amb cadascun dels seus moviments. Per altra banda l'entrenador, com el coreògraf, dictador des de l'ombra, manipulador des del burladero, estratega de la guerra, cervell que vessa sang aliena, la veu de l'amo, de l'ordre, de la disciplina, qui distingeix el bé del mal. La guia que tot home anhela. El ballari necessita ser guiat. El coreògraf necessita guiar. Hem nascut per això, per ser esclaus els uns dels altres, però ara és el moment de començar a entendre'ns.

Per la creació de Maryland, hem treballat durant mesos les relacions de poder; base de tota relació entre l'amor i l'economia. Només treballant les relacions de poder podem arribar a entendre el món. Només treballant les relacions de poder podem canviar el món. Les relacions de poder són històricament, com ho va assenyalar Karl Marx, la base del dolor del proletariat. Fins que el poble no sigui conscient de què el motor del món és el mateix proletariat, els actius però dominats - els ballarins d'aquesta dansa - el coreògraf continuarà al marge del perill.

No coneixem el nom dels milers de soldats morts a les batalles, però si que reconeixem els noms dels seus generals, perquè són els noms dels carrers de les nostres ciutats, dels carrers en les que hem nascut, dels carrers de les ciutats a les que ens mudem per trobar la llibertat, per trobar el nostre nom, per poder aconseguir que un d'aquests carrers tingui el nostre nom.

Tot a Maryland és una lluita de poder, una recerca fallida per trobar l'equilibri i la harmonia en una constant repetició del moviment. Perquè només en l'error es troba la perfecció. La lluita de poder entre allò femení i allò masculí. La lluita de poder entre el ballari i la seva guia. La lluita de poder entre la música i el moviment. La lluita de poder entre la coreografia i la improvisació. La lluita de poder entre les lleis i la vida. La lluita de poder entre les paraules i el cor. Tot a Maryland és una recerca d'allò sublim, és a dir, la intersecció de les fronteres per trobar la terra de ningú, on poder començar d'una vegada: poder començar quelcom nou. La música de Philip Glass se'ns presenta com extrema repetició. Philip Glass representa el seu propi fracàs a la seva música. La música de Philip Glass vol alliberar-se dels patrons de composició clàssics, per trobar un paisatge musical propi; però la identitat individual, fora dels patrons preestablerts, sempre és una terra salvatge.

La ballarina en Maryland no sap si és home o dona, si calla o parla, si les paraules són sevas, si les paraules són per ella o pel públic, si es repeteix o s'inventa. Definitivament l'Intèrpret de Maryland no sap si ballar o aturar-se. Ella reconeix totes les relacions de poder entre l'art i la societat, entre l'estat i els ciutadans, entre l'Intèrpret i el coreògraf. La seva urgència consisteix en fugir o sotmetre's artísticament per sobreviure al seu entorn. El temps decidirà qui venç. La ballarina només pot ballar.

Ens interessa la dansa per sobre de la resta d'arts, per la seva veritat física. Només amb l'acció podem canviar el nostre entorn. Les paraules no són suficients perquè sorgeixen del món de les idees i les idees actualment ja no són suficients.

Al món contemporani buscar la bellesa s'ha convertit en acte revolucionari. Els poetes són els veritables revolucionaris. La bellesa permet separar-se del món en continu moviment per rescatar quelcom bell d'entre tant dolor, el moviment és una lluita contra la mort. La dansa és una lluita contra la mort. Triem la dansa com a manera de viure revolucionaria, perquè al moviment resideix el canvi.

Rebecca Praga

Maryland presenta el poder como arma históricamente

reconocible. Maryland es una carrera de fondo, una prueba de resistencia. La lucha constante por la perfección de un atleta y de su entrenador. El atleta, como el bailarín, es activo por su fisicalidad. El atleta, como el bailarín, es artefacto histórico del movimiento preparado, manipulado, dirigido, como un arma. El atleta, como el bailarín, es el representante de la masa, el cuerpo ideal, cuerpo distinguido y preparado para explotar ante miles de ojos que lo observan y se identifican con cada uno de sus movimientos. Por otro lado el entrenador, como el coreógrafo, dictador desde la sombra, manipulador desde el burladero, estratega de la guerra, cerebro que derrama sangre ajena, la voz del amo, del orden, de la disciplina, quien distingue el bien del mal. La guía que todo hombre anhela. El bailarín necesita ser guiado. El coreógrafo necesita guiar. Hemos nacido para esto, para ser esclavos los unos de los otros, pero ahora es el momento de empezar a entendernos. Para la creación de Maryland, hemos trabajado durante meses las relaciones de poder; base de toda relación entre el amor y la economía. Sólo trabajando las relaciones de poder podemos llegar a entender el mundo. Solamente trabajando las relaciones de poder podemos cambiar el mundo. Las relaciones de poder son históricamente, como lo señaló Karl Marx, la base del dolor del proletariado. Hasta que el pueblo no sea consciente de que el motor del mundo es el mismo proletariado, los activos pero dominados - los bailarines de esta danza - el coreógrafo seguirá al margen del peligro. No conocemos el nombre de los miles de soldados muertos en las batallas, pero si que reconocemos los nombres de sus generales. Porque son los nombres de las calles de nuestras ciudades, de las calles en las que hemos nacido, de las calles de las ciudades a las que nos mudamos para encontrar la libertad, para encontrar nuestro nombre, para poder conseguir que una de esas calles tenga nuestro nombre.

Todo en Maryland es una lucha de poder. Una búsqueda fallida por encontrar el equilibrio y la armonía en una constante repetición del movimiento, porque solo en el error se encuentra la perfección. La lucha de poder entre lo femenino y lo masculino. La lucha de poder entre el bailarín y su guía. La lucha de poder entre la música y el movimiento. La lucha de poder entre la coreografía y la improvisación. La lucha de poder entre las leyes y la vida. La lucha de poder entre las palabras y el corazón. Todo en Maryland es una búsqueda de lo sublime. La intersección de las fronteras para encontrar la tierra de nadie, donde poder empezar de una vez: poder empezar algo nuevo. La música de Philip Glass se nos presenta como extrema repetición. Philip Glass representa su propio fracaso en su música. La música de Philip Glass quiere librarse de los patrones de composición clásicos, para encontrar un paisaje musical propio; pero la identidad individual, fuera de los patrones preestablecidos, siempre es una tierra salvaje.

La bailarina en Maryland no sabe si es hombre o mujer, si calla o habla, si las palabras son suyas, si las palabras son para ella o para el público, si se repite o se inventa. En definitiva la Intérprete de Maryland no sabe si bailar o parar. Ella reconoce todas las relaciones de poder entre el arte y la sociedad, entre el estado y los ciudadanos, entre el intérprete y el coreógrafo. Su urgencia consiste en escaparse o someterse artísticamente para sobrevivir en su entorno. El tiempo decidirá quien vence. La bailarina solo puede bailar. Nos interesa la danza por encima de las demás artes por su verdad física. Sólo con la acción podemos cambiar nuestro entorno. Las palabras no son suficientes porque surgen del mundo de las ideas y las ideas actualmente ya no son suficientes.

En el mundo contemporáneo buscar la belleza se ha convertido en acto revolucionario. Los poetas son los verdaderos revolucionarios. La belleza permite separarse del mundo en continuo movimiento para rescatar algo bello de entre tanto dolor. El movimiento es una lucha contra la muerte. La danza es una lucha contra la muerte. Elegimos la danza como forma de vida revolucionaria, porque en el movimiento reside el cambio.

Rebecca Praga

Maryland is about the power as an accepted historical weapon. Maryland is a long term race, a resistance exam. It is the athlete and the trainer's persevering fight for perfection. The athlete, as the dancer is active due the body's work. The athlete, as the dancer, is the historical artefact of the manipulated and guided movement as a weapon. The athlete, as the dancer, is the mainstream's movement presenter, the perfect body which is outstanding and starts to blow up in front of thousands of eyes that look at it and identify with each one of their own movements.

Nevertheless the trainer, as the choreographer, dictator from the dark, manipulator from the laughing corner, war's strategy, brain that spills the blood of others, the owner's voice, of order, of the discipline, that distinguishes goodness and badness. It is the guide that everyone yearns for. The dancer needs to be lead. The choreographer needs to lead. We were born for that, to be slaves of others, but now is the time to start to understand each other.

For Maryland's creation, we've worked for several months on research about the power relations between love and economy. Only working on the power relations we are able to understand the world. Only working on the power relations, we can change the world. The relationships are historically the base of proletarian's pain, as Karl Marx said. Until the people aren't aware that the world's energy is the workers, active people yet dominated - the dancers of this dance - the choreographer will be out of danger.

We don't know the name of the thousands of dead soldiers at the battle. However, we recognize the tenant's names because our streets and our cities have their names. The streets we were born in, of the cities where we have moved to find freedom, to find our name, to become one of the names of one of those streets.

Everything in Maryland is a power relationship: a failed attempt to find the balance and the harmony in a continued repetition of movement, because perfection can only be found in mistake, the power fight between the feminine and the masculine, the power fight between the dancer and the trainer, the power fight between the music and the movement, the power fight between the choreography and the improvised performance, the power fight between the laws and life. The power fight between the words and the heart. Everything in Maryland is a search for the sublime. The crossroads of the borders to find no one's land to be able to start for once and for all: to be able to start something new.

Philip Glass' music appears to be an extreme repetition. Philip Glass plays his own fail of his music. His music wants to break with the classical composition's patterns to find his own musical scenery. But individual identity, away from established patterns, is always a wild land. The dancer in Maryland doesn't know whether she is a man or a woman, whether she should talk or be silence, whether her words are her own, whether her words are for herself or for the audience or whether she is repeating herself or inventing herself. She doesn't know whether to keep dancing or stop. She understands the power relations between art and society, between the state and the citizens, between the choreographer and the dancer. Her urge is to escape or submit herself artistically to survive in her context. Only time will decide who wins. The dancer can only dance. We are interested in dance above all the other arts for its truthful side. Only by action can we change our surroundings. Words aren't enough because they come from ideas and ideas are nowadays not enough. In contemporary world, to seek beauty has become a revolutionary act. Poets are the real revolutionary. Beauty enables people to become distant from the changing world to bring something beautiful out of all its pain. Movement is a war against death. Dance is a war against death. We choose dance as a revolutionary way of living. Change relies in movement..

Rebecca Praga

La Veronal

Marcos Morau i Dukovshka estudia coreografia i tècniques de dansa al Institut del Teatre de Barcelona, al Conservatori Superior de dansa de València i al Movement Research de NYC. El seu projecte d'assistència coreogràfica el desenvolupa al Nederlands Dans Theater II i al IT Dansa. Ha estudiat amb Vicente Saéz, Tomás Aragay (Societat Doctor Alonso), Hilde Hoch (William Forsythe), Marta Reig (Conny Jansen Danst), Roberto Frattini, Lluís Ayet (Centre coreogràfic de Montpellier), Moreno Bernardi... entre altres

MAS LEJOS TODAVIA

Arantxa Martínez

del 10 al 13 de juny

Creació i interpretació:

Arantxa Martínez, Lola Rubio i
Yara Philippa Burkhalter.

Amb el suport de:

In-Presentable (Madrid),

Antic Teatre Espai de Creació (Barcelona),

Azala (Alava), L'espace Pasolini (Valenciennes)

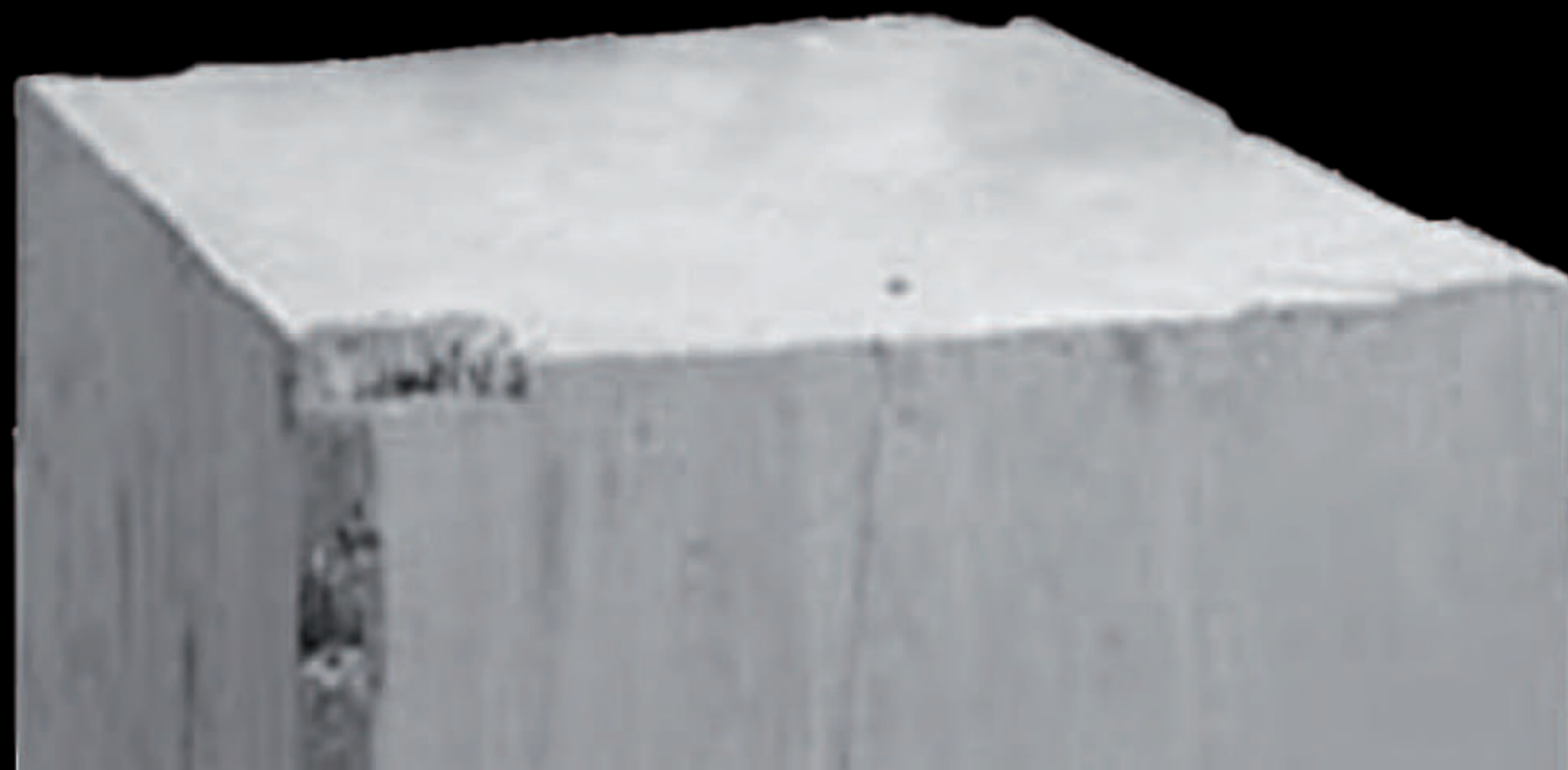
i Fabrik Potsdam (Berlin).

www.produccionescopeta.org

ANTIC TEATRE

NOUS LENGUATGES DEL COS

"Més lluny encara" s'interessa per la part visible del cos, per la seva qualitat d'imatge i per tot allò, absent a la imatge, a la qual aquesta visibilitat fa referència. L'objectiu d'aquesta investigació és el cos com a productor i suport d'imatges, el cos representat i el cos en l'acte present de representar-se.

El que puc llegir dels treballs que he fet fins ara és el meu gust personal per allò explícit.

Allò comprensible, allò literal, el que tendeix a exhibir-se, a ambigüitat de l'afirmació. A més, crec que en aquests treballs la idea de territori i de lloc sempre hi són presents. Territori acaba sent l'espai escènic i lloc de tot allò confrontant o que està lluny i que roman en actiu, tot i que ni l'espectador ni el performer puguin veure-ho.

Escollir per aquest nou projecte allò visible com a objecte d'estudi pot estar relacionat amb tot això. La mirada i el punt de mira són nous paràmetres que sorgeixen d'aquesta temàtica i cap als quals encara no m'havia adonat. La seva aparició ha estat la causa d'imaginar aquest projecte com a un treball en comú entre Lola Rubio, performer, Yara Philippa Burkhalter, escenògrafa i jo mateixa, amb la idea de construir una peça a tres, que experimenti amb la mirada aliena i que tendeixi cap a diferents punts de vista del mateix temps.

El resultat podrà ser contradictori, dispers, incoherent, fluix, superficial, oscil·lant o potser no, o potser només dispers i oscil·lant, o potser el resultat sigui totalment inesperat, o simplement tan contemporani, o potser per una part de l'audiència sigui així però no per a altres molts, o potser el resultat no ens agradi o que ens agradi molt la primera part però la segona menys.

"Más lejos todavía" se interesa por la cualidad visible del cuerpo, por su calidad de imagen y por todo aquello, ausente en la imagen, a lo que dicha visibilidad hace referencia. El objeto de esta investigación es el cuerpo como productor y soporte de imágenes, el cuerpo representado y el cuerpo en el acto de representarse.

Lo que puedo leer de los trabajos que he realizado hasta ahora es mi gusto personal por lo explícito, lo comprensible, lo literal, lo que tiende a exhibirse, la ambigüedad de la afirmación. Además creo que en esos trabajos la idea de territorio y de lugar siempre están presentes. Territorio termina siendo el espacio escénico y lugar todo lo colindante o lo que está lejos y que permanece activo aunque ni el espectador ni el performer puedan verlo.

El elegir para este nuevo proyecto lo visible como objeto de estudio puede estar relacionado con todo esto. La mirada y el punto de vista son nuevos parámetros que surgen de esta temática y hacia los que todavía no me había vuelto. Su aparición ha sido la causa de imaginar este proyecto como un trabajo en común entre Lola Rubio, performer, Yara Philippa Burkhalter, escenógrafa y yo misma, con la idea de construir una pieza a tres, que experimente la mirada ajena y que tienda hacia diferentes puntos de vista al mismo tiempo.

El resultado podrá ser contradictorio, disperso, incoherente, flojo, superficial, oscilante o a lo mejor no, o a lo mejor solo disperso y oscilante, o quizás el resultado sea totalmente inesperado, o simplemente tan contemporáneo, o puede que para una parte de la audiencia sea así pero no para otros muchos, o a lo mejor el resultado no nos guste o que nos guste mucho la primera parte y la segunda un poco menos.

"Más lejos todavía", "Even Further away" puts its eyes on the visible part of the body, on its image quality and on all that is not present in the image, and that its look refers to. The object of this investigation is body as a producer and support for images, the body represented and the body during the act of representation.

What I can see from the works I have done up until now is that I am interested in the explicit, the understandable, the literal, what tends to be exhibited, the ambiguous affirmation. I also believe that these works have a sense of place and territory always present. Territory is the on stage space and place is everything that surrounds it or that is far away but remains active although the viewer and the performer may not see it.

To choose the visible as an object of study can be related to all of this. The look and the perspective are new parameters that I wasn't yet aware of. I became aware when I imagined this project as a collective work between Lola Rubio, Performer, Yara Philippa Burkhalter, stage director and myself. My idea was to build a piece between the three of us that would experiment an outside look and that would bring up three points of view.

The result could be a contradiction, unprecise, incoherent, not strong enough, superficial, changing. Or maybe not. Maybe just imprecise and changing. Or maybe totally unexpected or simply, so contemporary, or maybe for a part of the audience it may be but not

Arantxa Martínez

va estudiar dansa clàssica i contemporània a Madrid i al Centre Coreogràfic de Montpel·lier. Els seus treballs en solitari són: "Al oeste del Pecos", "A folk striptease in 4" i "Trofeo". A més a més, ha treballat i continua treballant amb altres artistes com: Juan Domínguez, Isabel Schladt, Simone Aughterlony, Eszter Salamon, Velma...

ANTIC TEATRE

NOVES TECNOLOGIES

SOBRE ESCENA I TECNOLOGIA

text: **Antònia Folguera**

fotos: Mònica Naranjo Ruiz

Sobre escena i tecnologia

La trobada entre la tecnologia i les arts escèniques és a dia d'avui més accessible que mai. Un tipus de creació que podria semblar exclusiva de grans produccions amb pressupostos elevats, és precisament en produccions independents i moltes vegades pseudo-amateurs on més s'experimenta i això no és casualitat, hi ha diversos factors que fan possible un fenomen que compta a Barcelona amb una escena molt activa.

Per començar, en els darrers 5 anys han aparegut eines de software i de hardware de codi obert o lliures que han aprofitat la possibilitat de fer aplicacions interactives a tot tipus de creadors, ja siguin estudiants, professionals o aficionats a un cost econòmic accessible.

Aquestes eines permeten crear aplicacions totalment personalitzades per qualsevol propòsit ja sigui creació i interpretació musical, procés de vídeo o interacció entre el performer i els objectes que hi ha a escena, es tracti de so, imatge o atrezzo.

Aquestes eines son en el cas del software: Pure Data, OpenFrameWorks o Processing i en el cas del hardware, la placa de circuit electrònic Arduino seria una de les estrelles.

A pesar del auge d'aquestes eines Open Source o de Codi Lliure altres eines propietàries com Max Msp /Jitter creades a finals dels 80, segueixen essent molt populars entre la comunitat de creadors digitals, i s'utilitzen també complementàriament.

L'aparició i ús d'aquest tipus de software i hardware obert i per tant customitzable ha fet per una part que aparegui un nou perfil de creador que es desenvolupa de les seves pròpies eines, i per una altra afavoreix el treball col·laboratiu entre creadors de perfils artístics amb professionals provinents d'un entorn científic-tecnològic.

En quant a la implementació a escena de la tecnologia, la dansa i la performance més difícils de catalogar son les disciplines que s'han mostrat més obertes a experimentar amb tot tipus de sensors i robots.

Tècniques com el Vídeo Mapping són de les més populars a l'hora de crear entorns virtuals en escena. El Videomapping consisteix en projectar imatges en superfícies generalment planes utilitzant càmeres que determinen el contorn i dimensions de l'escenografia com en l'espectacle Oscillare d'Oscar Sol i Lectromind, produït per Hangar durant el 2009, en aquest mateix espectacle també s'utilitzen diferents tipus de sensors i es la ballarina qui defineix el progrés de la performance ja que el procés d'imatge i so s'executa en temps real.

Veterans en la investigació tecnològica i en la recerca de trobades entre performance, ciència i tecnologia son Konic Thtr. Alan Baumann i Rosa Sánchez porten 20 anys investigant les possibilitats de la tecnologia a escena, aquest precedent en la ciutat de Barcelona ha contribuït segurament a que creadors més joves decideixin treballar en la mateixa línia. Finalment, Alex Posada i Carlos Martínez, Neuronoise, porten des de el 2008 presentant en diversos festivals el seu espectacle "Mitosis" a mig camí entre el concert de música electrònica i la performance audiovisual. Neuronoise son els creadors de tots i cadascun dels instruments electrònics que apareixen en escena. Ells posen les bases d'un tipus d'experiència audiovisual que veurem cada vegada més en un futur proper.

L'escena New Media a Barcelona gaudeix d'una molt bona salut, amb una comunitat molt activa que crea, experimenta i documenta els seus avenços posant al abast de tots, els secrets de la màgia que hi ha darrere d'aquest tipus d'espectacles. Màgia és l'únic adjectiu amb el que es pot definir tot el que succeeix en escena, una màgia de la que el espectador encara no es conscient del tot, per que no tothom te consciència de que el so i la imatge és processen a temps real, o que el performer interactua amb el seu entorn, activant llum, imatge i so... per sort, això només és el principi.

Sobre escena i tecnología

El encuentro entre la tecnología y las artes escénicas es a día de hoy mas accesible que nunca. Un tipo de creación que podría parecer exclusiva de grandes producciones con presupuestos elevados, es precisamente en producciones independientes y muchas veces pseudo-amateurs donde mas se experimenta. Y esto no es casualidad. Hay diversos factores que hacen posible un fenómeno que cuenta en Barcelona con una escena muy activa.

Para empezar, en los últimos 5 años han aparecido herramientas de software y de hardware de código abierto o libre que han acercado la posibilidad de hacer aplicaciones interactivas a todo tipo de creadores, ya sean estudiantes, profesionales o aficionados. Estas herramientas permiten crear aplicaciones totalmente personalizadas para cualquier propósito ya sea creación e interpretación musical, proceso de vídeo, o interacción entre el performer y los elementos de escena, se trate de sonido, imagen o atrezzo como Pure Data, OpenFrameWorks o Processing. El hardware, la placa de circuito electrónico Arduino, sería una de las estrellas. A pesar del auge de estas herramientas Open Source o de Código Libre, otras herramientas propietarias como Max Msp/ Jitter creadas a final de los 80, siguen siendo muy populares entre la comunidad de creadores digitales y se utilizan también complementariamente. La aparición y uso de este tipo de software y hardware abierto y por tanto customizable, ha hecho por una parte que aparezca un nuevo perfil de creador que es desarrollador de sus propias herramientas, y por otra favorece el trabajo colaborador entre creadores de perfiles artísticos con profesionales provenientes de un entorno científico tecnológico.

En cuanto a la implementación a escena de la tecnología, la danza y la performance más difícil de catalogar son las disciplinas que se han mostrado mas abiertas a experimentar con todo tipo de sensores y robots. Técnicas como el Video Mapping son de las más populares a la hora de crear entornos virtuales en escena. El Video Mapping consiste en proyectar imágenes en superficies generalmente planas utilizando cámaras que determinan el contorno y dimensiones de la escenografía, como en el espectáculo Oscillare, de Oscar Sol y Lectromind, producido en Hangar durante 2009. En este mismo espectáculo también se utilizan varios tipos de sensores y es el bailarín quien define el progreso de la performance ya que el proceso de imagen y sonido se ejecuta en tiempo real. Veteranos en la investigación tecnológica y en la búsqueda de encuentros entre performance, ciencia y tecnología son Konic Thtr. Alan Baumann y Rosa Sánchez llevan 20 años investigando las posibilidades de la tecnología en escena. Este precedente en la ciudad de Barcelona ha contribuido segurament a que creadores mas jóvenes decidan trabajar en la misma línea. Finalmente Alex Posada y Carlos Martínez, Neuronoise llevan desde 2008 presentando en diversos festivales su espectáculo "Mitosis" a medio camino entre el concierto de música electrónica y la performance audiovisual. Neuronoise son los creadores de todos y cada uno de los instrumentos electrónicos que aparecen en escena, ellos ponen las bases de un tipo de experiencia audiovisual en directo que veremos cada vez mas en años venideros.

La escena New Media en Barcelona goza de muy buena salud, con una comunidad muy activa que crea, experimenta y documenta sus avances poniendo al alcance de todos, los secretos de la magia que hay detrás de este tipo de espectáculos. Magia es el único adjetivo con el que puede definirse lo que ocurre en escena, una magia de la que el espectador todavía no es consciente del todo, por que no todo el mundo tiene consciencia de que el sonido y la imagen se procesan en tiempo real, o que el performer interactúa con su entorno, activando imagen, luz y sonido... por suerte, esto es solo el principio.

On stage and technology

The encounter between technology and performance is nowadays more present than ever. A type of work that could seem a high budget production can be found in independent and pseudo-amateur more experimental ones. This isn't by chance. There are different key factors that make this possible in an active stage such as Barcelona's.

For a start, in the last 5 years, new software and hardware open-code tools have turned up and that have improved the interactive access to all artists, professional or not. These tools help to create customized gear for any purpose: musical creating, process video, interaction between performer and the scene elements, sound and image atrezzo such as Pure Data, Open FrameWorks or Processing.

Hardware and the electronic circuit plaque Arduino is one of the star tools. Although open source may be in vogue, other private ones such as Max Msp/Jitter from the late 80s are still very popular in the digital artist community and are used complementarily. The use of these open and customized tools has formed a new artist profile that can develop their own tools. On the other hand it improves collective work between artists with different styles and with technologic professionals.

Technology implementation in the dance and performance scene has made the new works harder to classify. The pieces that introduce all kind of sensors and robots have been defined as the most open and experimental ones. Techniques such as Video Mapping consist in projecting images on flat surfaces using cameras that can determine the lay-out and dimensions of the scenery, such as the piece Oscillare of Oscar Sol and Lectromind, produced in Hangar during 2009. In this same performance there is also a few type of sensors used and it is the dancer that defines the progress of the performance, as the image and sound process is shown at the same time.

Konic Thtr. Alan Baumann and Rosa Sánchez have been investigating on the encounters between performance, science and technology for more than 20 years and are now expertise in technology on stage. This has contributed to the fact that more and more young artists in Barcelona are now working on the same line. Also, Alex Posada and Carlos Martínez have been presenting since 2008 their performance Mitosis to many festivals. This work is having way between an electronic music concert and an audiovisual performance. Neuronoise are the creators of all the instruments that are on stage. They put the base on an audiovisual live experience that we will be able to attend more and more over the next years.

New Media scene in Barcelona is a very healthy one and it has an active community that creates experiments and documents its progress making the magic behind this type of works reach to as many people as possible. Magic is the only qualifier that can define what goes on stage. A magic that the audience isn't fully aware of yet, because not everyone knows that the image and sound is live or that the performer interacts in its surroundings, activating image, light and sounds. Just as well this is only the beginning.

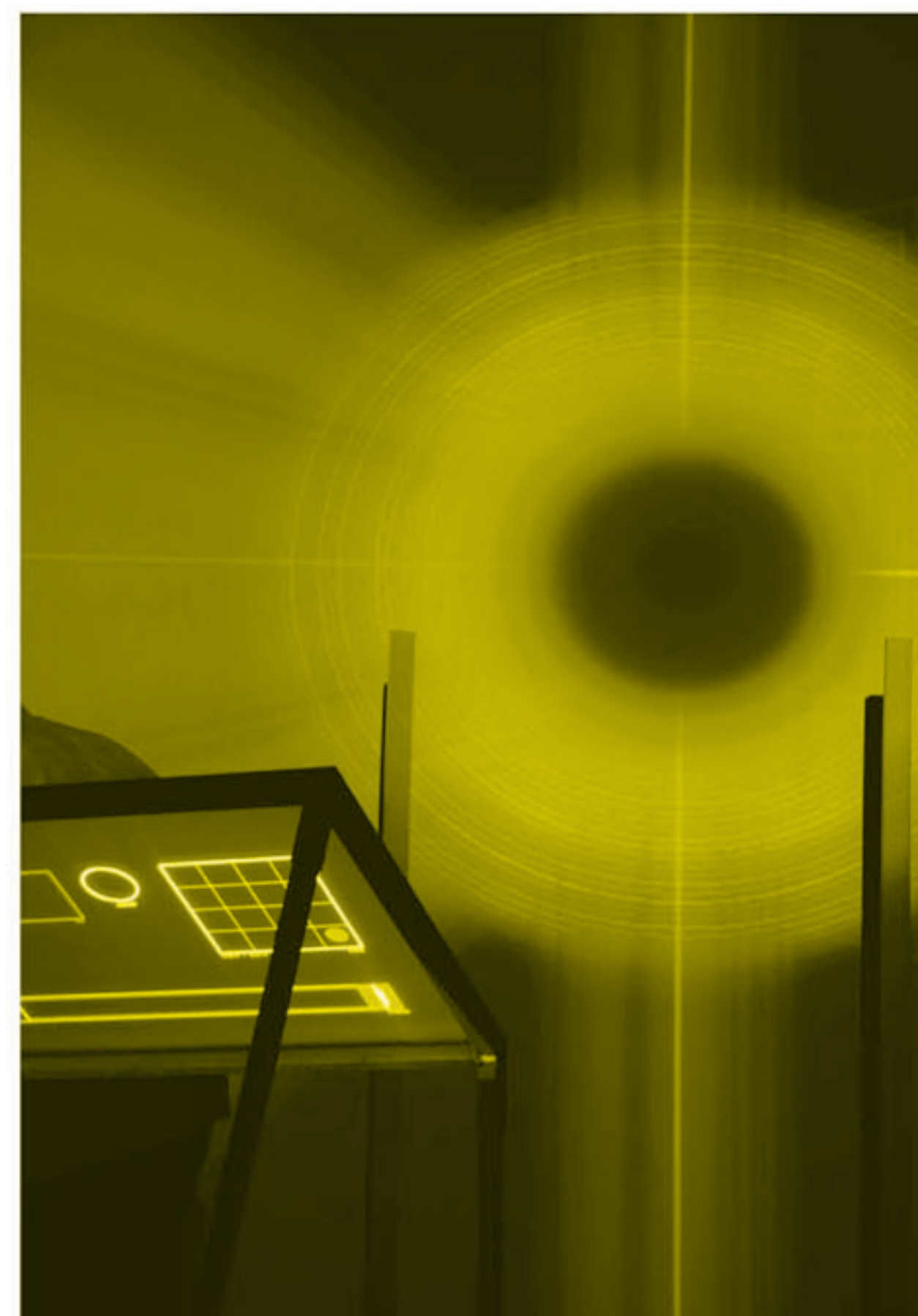
Antònia Folguera

és locutora de ràdio i presentadora de televisió online, especialitzada en cultura digital i net cultura. Ha treballat a la web de televisions com Balzac tv, Horitzó tv i Lost in Barcelona.

Dóna classes de televisió online i els secrets de la xarxa. Organitza Dorkbot a Barcelona.

www.antoniofolguera.net

www.dorkbotbarcelona.org

CARGANDO

Apatches

16 i 17 de gener

Idea i realització: APATCHES (Noemí Laviana i Raquel Labrador).

Coreografia: Victoria Macarte.

Ballarines: Victoria Macarte i Núria Gregori.

<http://apatches.net>

<http://myspace.com/apatches>

ANTIC TEATRE
NOVES TECNOLOGIES

APATCHES és un col·lectiu que neix de l'interès per l'interconnexió entre les arts escèniques i els nous mitjans, com a format per a plantejar contextos i experiències contemporànies. Tractem d'expressar les nostres idees a través d'uns mitjans que sentim molt propers en la quotidianitat que vivim, no només en el nostre cas específic, sinó que ens referim a uns mitjans, que, cada vegada més, apareixen en qualsevol casa de veí.

Atès que l'aplicació de les noves tecnologies en escena és un fet relativament nou, sabem del perill de caure en la fascinació per la tècnica en sí mateixa i convertir les propostes escèniques en una mera demostració de les innovacions tecnològiques. Per això, la nostra posició i el nostre objectiu és el d'aconseguir una aplicació més madurada i entendre l'ús de la tecnologia com un mitjà, la finalitat del qual ha de ser la de transmetre una idea, emoció, sensació...

Venint d'una formació multidisciplinària (audiovisual, interactivitat, fotografia, cinema, net-art i últimament l'escènic), sempre hem plantejat l'aplicació dels diferents elements, dansa, tecnologia, àudio, vídeo, etc, com part de la peça des de la seva gestació, pel que considerem els nous mitjans no només com a recurs tècnic, sinó formant part del discurs com un personatge més dins l'escena.

En aquestes escenes es troben atmosferes suggeridores que busquen a l'espectador per a submergir-li en elles. Atmosferes per les quals bussegen narratives sobre la multiplicitat de l'ésser, els estats de crisi creativa, els espais de l'individu o la comunicació. Les narratives que plantejem no són conclusives o lineals sinó suggeridores, mostrem un imaginari en el qual s'intueix més que s'encerta.

En el nostre procés de treball, el posar dempeus d'aquestes atmosferes seria el primer que ens plantejem, i en un segon terme estaria el com i amb quins mitjans. Una vegada tenim el plantejament clar, durant el desenvolupament del projecte, tots aquests aspectes sempre han d'anar en paral·lel.

Concebem cada projecte en un sentit obert tant en el seu aspecte tècnic com conceptual, així com en els referents que prenem o el procés de treball, buscant col·laboracions d'altres artistes així com adaptacions a diferents espais o temps.

APATCHES es un colectivo que nace del interés por la interconexión entre las artes escénicas y los nuevos medios como formato para plantear contextos y experiencias contemporáneos. Tratamos de expresar nuestras ideas a través de unos medios que sentimos muy cerca porque forman parte de la cotidianidad que vivimos.

Dado que la aplicación de las nuevas tecnologías a escena es un hecho relativamente nuevo, sabemos del peligro de caer en la fascinación por la técnica en sí misma y convertir las propuestas escénicas en una mera demostración de las innovaciones tecnológicas. Por ello, nuestra posición y nuestro objetivo es el de conseguir una aplicación madurada y entender el uso de la tecnología como una herramienta que nos ayuda a transmitir una idea, emoción, sensación...

Al venir de una formación multidisciplinaria (audiovisual, interactividad, fotografía, cine, net-art y artes escénicas) siempre hemos planteado la aplicación de diferentes formatos: danza, tecnología, audio, vídeo, ... como parte de la pieza desde su gestación. Esto nos lleva a incorporar los nuevos medios al propio discurso y a que aparezca como un personaje más en la escena.

En estas escenas creamos atmósferas sugerentes que buscan al espectador para sumergirle en ellas. Atmosferas por las que bucean narrativas sobre la multiplicidad del ser, los estados de crisis creativa, los espacios del individuo o la comunicación. Las narrativas que planteamos no son conclusivas o lineales sino sugerentes, mostrando un imaginario en el que se intuye más que se acierta.

En nuestro proceso de trabajo, la puesta en pie de estas atmósferas en relación a un tema sería lo primero que nos planteamos, y en un segundo término estaría el cómo y con qué medios. Posteriormente, durante el proceso de trabajo desarrollamos cada uno de estos aspectos dejando también que se interfieran.

Concebimos cada proyecto en sentido abierto tanto en su aspecto técnico como conceptual, así como en los referentes que tomamos o el proceso de trabajo, buscando colaboraciones de otros artistas y adaptaciones a diferentes espacios o tiempos.

APATCHES is an art collective which emerged from an interest in the interconnection between stage performing arts and new media, as a platform to propose contemporary contexts and experiences. We try to express our ideas through the media we feel close to our daily life, not just the one close to our personal life, but that media increasingly present in any home.

Given the fact that the use of new technologies in performing arts is quite recent, we are aware of the risks of focusing only on the technique itself, creating a performance proposal just as an excuse to display the technological innovation. In this sense, our position and our challenge is to work with a mature use of technology and to understand it as a means to transmit ideas, emotions, feelings...

As we come from different artistic backgrounds (audiovisual, interactivity, photography, film, net-art and, lately, live performing arts), we have always worked with the different elements involved — dance, technology, sound, video, etc. — as essential parts of the gestation of the art piece. We understand new media not only as a technical resource, but as a part of the discourse as well as another character in the scene.

The scenes we create are based on suggestive atmospheres, which invite the audience to immerse themselves into them. These atmospheres are pervaded by narratives about the multiplicity of the human being, the states of the creative crisis, human spaces or communication. The narratives we propose are not conclusive nor lineal, but suggestive, unravelling an imaginary which senses instead of asserting.

The starting point of our working process is always a vision of these atmospheres, and then comes finding the means to create them. Once we have the approach, all the aspects involved in the creation should be developed in parallel.

We conceive our projects with an open mind, in terms of the technical means and the conceptual approach, as well as in the referents inspiring us and in the work process. We are always looking for the collaboration of different artists and the adaptation of the project to different spaces and times.

APATCHES

Els treballs d'APATCHES, (Noemí Laviana i Raquel Labrador) uneixen el que és visual (utilitzant vídeo en directe i altres tecnologies) amb el moviment i l'expressió corporal, creant atmosferes suggerents en les que es projecten temes amplis, com la identitat o la creació, convidant a l'espectador a submergir-se en elles, per descobrir i reinterpretar el que veuen els seus ulls.

Han actuat en diferents tipus d'events com el Cicle Live Cinema al Caixafòrum comissariat per Mia Makela i han rebut el primer premi de la IV Mostra de Peces Curtes organitzat per l'Ajuntament de Barcelona i el Mercat de les Flors.

CINC, ENTRE MILIONS, TRAUMES

CIA aBoca

Del 25 al 28 de Març

Creació, producció i direcció: Pablo Paz

Creació i direcció: Xavi Casadesús

Interpretació: Mireia Monterde

Text: Meritxell Serrano

Fotografia: Olga Seoane

Direcció tècnica: Guille Góngora

www.pablopaz.cat/5traumes/

ANTIC TEATRE
NOVES TECNOLOGIES

CINC, D'ENTRE MILIONS, TRAUMES sorgeix a partir d'una idea de Pablo Paz, escenògraf, decorador i amb experiència com a director artístic en diferents espectacles. Amb el trauma –i les seves conseqüències– com a fil conductor, es planteja un projecte en forma de llibre del que s'extreuen, d'entre milions, cinc pàgines o experiències vitals. El concepte inicial ja inclou la intenció de combinar diverses disciplines artístiques en una mateixa proposta escènica, cinc escenes lligades narrativament en un recorregut continu.

L'equip de creació i direcció es completa amb Xavi Casadesús (dissenyador gràfic i realitzador ocasional d'animacions en flash i vídeo). Ambdós programen i dirigeixen, des de fa quatre anys, el festival A PART. ARTS I ESTRUCTURES a Girona, un esdeveniment que presenta propostes de petit i mitjà format de caràcter transgressor i experimental. Amb aquests antecedents, generar un espectacle de forma conjunta i des de zero no deixa de semblar un pas previsible i natural.

Durant el procés de treball sempre ens hem mogut dins un llenguatge molt personal, que recollia algunes influències comunes. Aquesta dinàmica ens impulsava a provar i re-treballar tot el que anàvem fent, des de la música fins a la interpretació, des del contenidor escènic fins a les imatges. Ha estat, i continua sent, un aprenentatge més que un esforç momentani.

Una de les principals premisses era remarcar el caràcter maníac dels cinc traumas. Així, el to introspectiu general es trenca de tant en tant amb situacions absurdes i, fins i tot, còmiques. L'organització de les escenes resultants correspon al guió de l'acció dramàtica, prèviament definida. Posteriorment s'ha treballat de forma més oberta, apostant per la investigació i incorporant text, vídeo, sons i moviments. Benvinguts a algunes de les nostres obsessions...

CINCO, DE ENTRE MILLONES, TRAUMAS surge a partir de una idea de Pablo Paz, escenógrafo, decorador y con experiencia como director artístico en diferentes espectáculos. Con el trauma –y sus consecuencias como hilo conductor se plantea un proyecto en forma de libro del que se extraen, entre millones, cinco páginas o experiencias vitales. El concepto inicial ya incluye la intención de combinar distintas disciplinas artísticas en una misma propuesta escénica, cinco escenas unidas narrativamente en un recorrido continuo.

El equipo de creación y dirección se completa con Xavi Casadesús (diseñador gráfico y realizador ocasional de animaciones en flash y vídeo). Ambos programan y dirigen, desde hace cuatro años, el festival A PART. ARTS I ESTRUCTURES en Girona, un evento que presenta propuestas de pequeño y mediano formato de carácter trasgresor y experimental. Con estos antecedentes, generar un espectáculo de forma conjunta y desde cero no deja de parecer un paso previsible y natural.

Durante el proceso de trabajo siempre nos hemos movido dentro de un lenguaje muy personal, que recoge algunas influencias comunes. Esta dinámica nos empujaba a probar y re-trabajar todo aquello que íbamos haciendo, desde la música hasta la interpretación, desde el contenedor escénico hasta las imágenes. Ha sido, y continua siendo, un aprendizaje más que un esfuerzo momentáneo.

Una de las principales premisas era remarcar el carácter maníaco de los cinco traumas. Así, el tono introspectivo general se rompe de vez en cuando con situaciones absurdas e incluso cómicas. La organización de las escenas resultantes corresponde al guió de la acción dramática, previamente definida. Posteriormente se ha trabajado de forma más abierta, apostando por la investigación e incorporando texto, imagen, audio y movimientos. Bienvenidos a algunas de nuestras obsesiones...

"CINC, D'ENTRE MILIONS, TRAUMES" ("Five, Out of Millions, Traumas") raised from an idea by Paul Paz, designer, decorator and with experience as artistic director in various shows. With trauma and its consequences as the main plot, a project arises in the shape of a book from which, out of millions, five pages or life experiences are extracted. The initial concept already included the intention to combine different artistic disciplines in the same staging, five scenes with narrative unity in a continuous journey.

The creative and management team is completed by Xavi Casadesús (occasional graphic designer and maker of flash animations and video). Since four years ago, both have curated and directed the Arts and Structures festival, an event in Girona which presents small and medium sized transgress and experimental proposals. In the light of this background, creating a show together from scratch only seems natural and predictable.

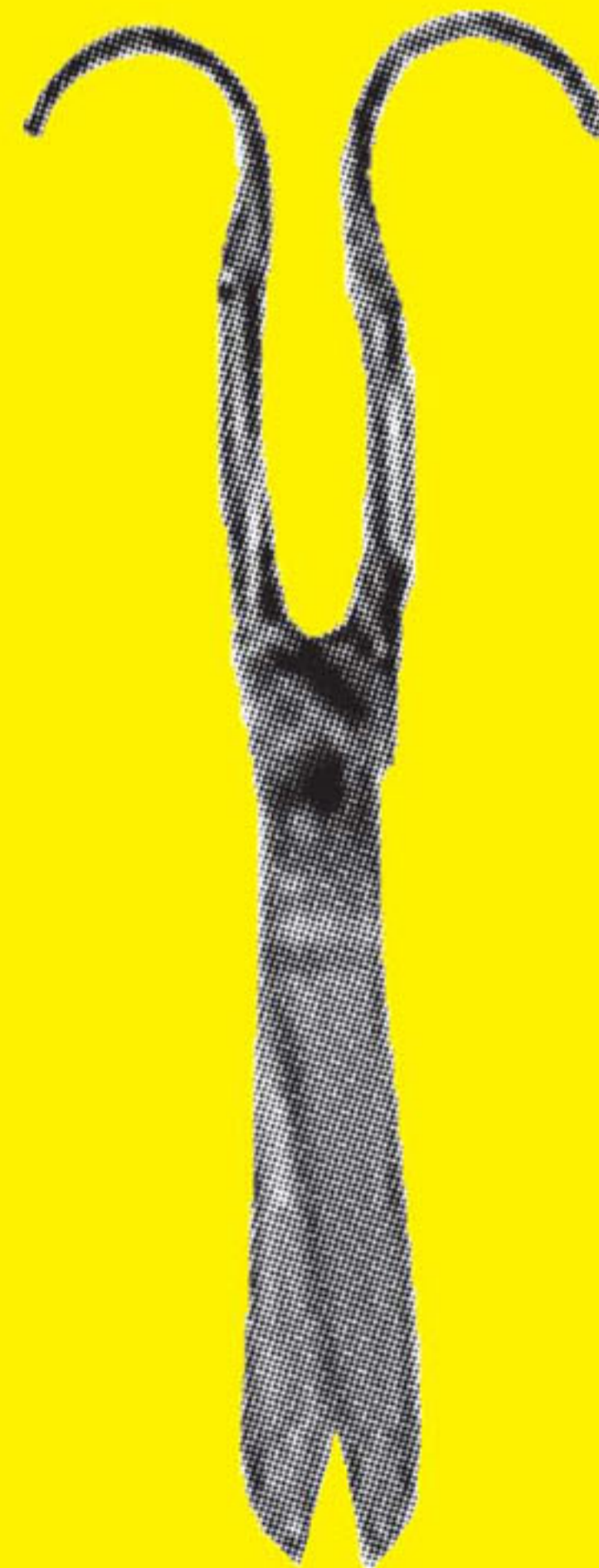
During the work process we have always used a very personal language that contains some common influences. This dynamic pushed us to try and rework all that we were doing, from the music to the interpretation, from the stage container to the images. It has been - and it still is - a learning process rather than a momentary effort.

One of the main premises was to emphasize the manic nature of the five traumas. Thus the overall introspective tone is occasionally broken with absurd and often humorous situations. The organization of the resulting scenes corresponds to the script of the, previously defined, dramatic action. Subsequently we have worked in a more open way, backing research and incorporating text, image, audio and movements.

Welcome to some of our obsessions...

Cia aBoca

L'any 2009, Pablo Paz i Xavi Casadesús decideixen formar la companyia aBoca i començar a treballar en al seu primer espectacle conjunt, un projecte multidisciplinari titulat CINC, D'ENTRE MILIONS, TRAUMES. Procedents de diferents àmbits, però vinculats ambdós amb la cultura i les arts escèniques, la companyia esdevé el seu particular camp de creació i investigació.

PROTOMEMBRANA

Marcel·lí Antúnez Roca

del 22 al 25 d'abril

i del 29 d'abril al 2 de maig

Autor, Performer i Dibuixos: Marcel·lí Antúnez Roca

Animació: Liliana Fortuny

Programació: Matteo Sisti Sette

Música: Alain Wergifosse

Fotografia: Carles Rodríguez

Vídeo: Lucía Egaña Rojas i Francis Gómez de la Cruz

Disseny d'il·luminació: Oriol Ibáñez

Assistent de producció tècnica: Lucía Egaña Rojas

Producció executiva: Eva Vilaró Móra

Producció: Panspermia SL

En col·laboració amb:

ICIC -Institut Català de les Indústries Culturals-,

INAEM, Ministeri de Cultura - Espanya,

ICUB Institut de Cultura de Barcelona,

d-lab (Dedale/París), Arcadi (París).

www.marceliantunez.com

ANTIC TEATRE
NOVES TECNOLOGIES

Allò escènic imita la vida i, com aquesta, és un assumpte complex. Potser per això les arts en viu solen tenir metodologies molt estrictes. Una d'aquestes metodologies, la que es refereix a la posada en escena de drames literaris, ha envaït avui dia gairebé la totalitat dels nostres teatres i espais docents, però sóc dels que penso que són possibles altres dramaturgies. Des de fa trenta anys que treballa en això.

El 1992 vaig realitzar el robot interactiu JoAn l'home de carn. La instal·lació consistia en una vitrina dins la qual una figura articulada d'un home despullat i assegut fabricant per pell de porc es movia gràcies als estímuls sonors que produïen els espectadors. Al juliol de 1993 Joan es va instal·lar a les portes del Mercat de la Boqueria de Barcelona. El comportament tosc i a la vegada humà del robot creaven entorn JoAn un marc relacional molt interessant, on l'espectador esdevenia sovint com a protagonista de l'obra.

D'alguna manera, a una altra escala i format, passava una cosa semblant al que es produïa els anys 80 als espectacles de la Fura dels Baus, on actors i públic compartíem el mateix espai escènic. Però a JoAn la reciprocitat de l'obra ja no restava als actors i els tècnics sinó en un nou dispositiu basat en la informàtica i mecànica. Un any més tard vaig traslladar els principis tècnics de JoAn a un nou context, la performance interactiva Epizoo. A aquesta peça l'espectador pot moure algunes parts del meu cos – gràcies a un exoesquet neumàtic – a través del ratolí d'un ordinador. Aquesta performance va introduir algunes novetats al mitjà escènic, com la robòtica, l'animació multimèdia, les llums interactives i, potser el més important, convertia a l'espectador a l'interactor de la performance. Epizoo va ser, sense saber-ho, la primera aplicació sistemàtica i, en certa mesura, és el seu manifest pràctic. Vaig inventar el neologisme de la Sistemàtica, literalment la dramaturgia dels sistemes computacionals, per descriure el treball que vaig des d'aleshores.

L'argument de la performance Protomembrana és una lliçó teòrica sobre la Sistemàtica, que serveix per teixir, com a les Metamorfosis d'Ovidi, una narració plena de faules. L'obra té un to crític, emergeix com una distopia, sempre sense perdre la seva càrrega irònica i s'acosta en determinats moments als subgèneres de la hipnosi o la màgia. La performance utilitza, a més de la narració verbal, l'animació gràfica, la música i la il·luminació. Aquests mitjans són tractats com elements interactius i estan controlats bàsicament per un dreskeleton (2). Protomembrana és el primer episodi de la saga de les Membranes (3) i des de la seva estrena fins avui és el que ha tingut més gran recorregut internacional.

[1] JoAn la vaig realitzar al costat de Sergi Jordà Músic, Programador i professor de la Universitat Pompeu Fabra. Llicenciat en ciències físiques i pioner en la interactivitat musical, col·laborador i programador d'Antúnez Roca en el robot JoAn l'home de carn 1992, i en les performances Epizoo 1994 i Afàsia 1998, aquesta última amb Toni Aguilar. És el principal responsable de l'instrument interactiu Reactable.

[2] Dreskeleton interfície corporal de natura exoesquelètica. El neologisme procedeix de la contracció de les paraules en engonals dress (vestit) i exoskeleton (exoesquelet). El primer dreskeleton es va dissenyar per la performance Afàsia el 1998 i a aquest model l'han seguit uns altres prototips com el dreskeleton de POL el 2002 i el dreskeleton o joydreske de Protomembrana 2005.

[3] Els altres episodis són la performance mecatrònica Hipermembrana (2007) i la instal·lació interactiva Metamembrana (2009).

Lo escénico imita la vida y, como ésta, es un asunto complejo. Quizá por eso las artes en vivo suelen tener metodologías muy estrictas. Una de estas metodologías, la que se refiere a la puesta en escena de dramas literarios, ha invadido hoy casi la totalidad de nuestros teatros y espacios docentes, pero soy de los que pienso que son posibles otras dramaturgias. Desde hace treinta años trabajo en ello.

En 1992 realicé el robot interactivo JoAn l'home de carn. La instalación consistía en una vitrina dentro de la cual una figura articulada de un hombre desnudo y sentado fabricado con piel de cerdo se movía gracias a los estímulos sonoros que producían los espectadores. En julio de 1993 JoAn se instaló en las puertas del mercado de la Boquería de Barcelona. El comportamiento tosc y a la vez humano del robot creaban en torno a JoAn un marco relacional muy interesante, donde el espectador se erigía a menudo como el protagonista de la obra.

En cierto modo, a otra escala y formato, ocurría algo parecido a lo que se producía en los 80 en los espectáculos de la Fura dels Baus, donde actores y público compartíamos el mismo espacio escénico. Pero en JoAn la reciprocidad de la obra ya no recaía en actores y técnicos sino en un nuevo dispositivo basado en la informática y mecánica. Un año más tarde trasladé los principios técnicos de JoAn a un nuevo contexto, la performance interactiva Epizoo. En esta pieza el espectador puede mover algunas partes de mi cuerpo –gracias a un exoesqueto neumático– a través del ratón de una computadora. Esta performance introdujo algunas novedades en el medio escénico como la robótica, la animación multimedia, las luces interactivas y, quizá lo más importante, convertía al espectador en interactor de la performance. Epizoo fue sin saberlo la primera aplicación sistemática y en cierto modo es su manifiesto práctico. Inventé el neologismo de la Sistemática, literalmente la dramaturgia de los sistemas computacionales, para describir el trabajo que hago desde entonces.

El argumento de la performance Protomembrana es una lección teórica sobre la Sistemática, que sirve para tejer, a modo de las Metamorfosis de Ovidio, una narración llena de fábulas. La obra tiene un tono crítico, emerge como una distopia, siempre sin perder su carga irónica y se acerca en determinados momentos a los subgéneros de la hipnosis o la magia.

La performance utiliza, además de la narración verbal, la animación gráfica, la música y la iluminación. Estos medios son tratados como elementos interactivos y están controlados básicamente por un dreskeleton (2). Protomembrana es el primer episodio de la saga de las Membranas (3) y desde su estreno hasta hoy es el que ha tenido mayor recorrido internacional.

[1] JoAn la realicé junto a Sergi Jordà Músico, Programador y profesor de la Universitat Pompeu Fabra. Licenciado en ciencias físicas y pionero en la interactividad musical, colaborador y programador de Antúnez Roca en el robot JoAn l'home de carn 1992, y en las performances Epizoo 1994 y Afasia 1998, esta última con Toni Aguilar. Es el principal responsable del instrumento interactivo Reactable.

[2] Dreskeleton interfaz corporal de naturaleza exoesquelética. El neologismo procede de la contracción de las palabras en inglés dress (vestido) y exoskeleton (exoesqueleto). El primer dreskeleton se diseñó para la performance Afasia en 1998 y a este modelo le han seguido otros prototipos como el dreskeleton de POL en 2002 y el dreskeleton o joydreske de Protomembrana 2005.

[3] Los otros episodios son la performance mecatrónica Hipermembrana (2007) y la instalación interactiva Metamembrana (2009).

Scene art imitates life, and is therefore a complex matter. Maybe that's why live arts normally have very strict method. One of these methods, the one that refers to the messe en scène of literary drama has invaded today almost all of our theatres and educational spaces. But I am one of those who think that other dramaturgy is possible and have been working on it for 30 years.

In 1992 I made the interactive robot JoAn l'home de la carn. The installation consisted in a showcase in which a manipulated figure of a naked man with pig's skin and sitting down moved with every stimulation coming from the audience's noise. In July 1993 JoAn was put in front of the Boqueria's Market in Barcelona. The rough and at the same time human behaviour of the robot created around JoAn an interesting relationship in which the spectator often became the leading role of the piece.

In another way something similar to the Fura dels Baus performances in the 80s was happening, in which actors and audience shared the same scenic space. But in JoAn the reciprocity of the work no longer depended on the actors and technicians but in a new source that came from computer and mechanics. A year later I moved JoAn's same technical premises to a different context, the interactive performance Epizoo. In this piece, the spectator could move some parts of my body with a exoesquet pneumatic, a computer mouse. This performance introduced some innovations in the scene's media such as robotics, multimedia animation, interactive lights and, what may be most important; it turned the audience into the performer interactor. It was, without knowing it, the first systematized use and in a way its practical manifestation. I invented the neologism systematized, literally the dramaturgy of computer systems to describe the work I've been doing since then.

The argument of the Protomembrana performance is a theoretical lesson on the Sistemática, that serves to weave, as the Metamorphosis of Ovidio, a narration full of fables. The work has a critical tone, emerges as one distopia, always without losing its ironic load and to get closer at certain times to subgenres of the hypnosis or the magic.

The performance uses, in addition to the verbal narration, the animated graphics, the music and the illumination. These means are treated as interactive elements and they are controlled basically by a dreskeleton (2). Protomembrana is the first episode of the saga of the Membranes (3) and from its premiere up until today is the one which has had great route international.

[1] Joan, I carries out next to musician Sergi Jordà, programmer and teacher of the University Pompeu Fabra. Graduated in physical sciences and pioneer in the musical interactivity, collaborator and programmer of Antúnez Roca in the robot Joan l'home de carn 1992, and in the performances Epizoo 1994 and Aphasía 1998, this last one with Toni Aguilar. He is the principal person in charge for the interactive instrument Reactable.

[2] Dreskeleton bodily interface of nature exoesquelética. The neologism comes from the contraction of the words in english dress and exoskeleton (exoesqueleto). The first one dreskeleton is designed for the performance Aphasía in 1998 and to this model have followed him other prototypes as the dreskeleton of POL in 2002 and the dreskeleton or joydreske of Protomembrana 2005.

[3] The other episodes are the performance mecatrónica Hipermembrana (2007) and the interactive facility Metamembrana (2009).

Marcel·lí Antúnez Roca

Reconegut internacionalment com una de les figures més rellevants de l'art electrònic i l'experimentació escènica, la trajectòria d'en Marcel·lí avarca un període de 30 anys, al llarg dels quals ha desenvolupat un univers visual absolutament personal i iconoclasta, basat en una reflexió sobre sistemes de producció artística amb una iconografia particular i pròpia. Ha realitzat instal·lacions i performances a museus, galeries, teatres i espais no convencionals en més de 35 països. La seva obra inclou performances mecatròniques en ocasions amb robots, instal·lacions interactives i col·laboracions amb col·lectius com la Fura dels Baus del que va ser fundador i líder als anys vuitanta.

TODOS LOS GRANDES TIENEN PROBLEMAS DE PIEL

Txalo Toloza- Fernández

del 17 al 20 de juny

Creació i interpretació: Txalo Toloza-Fernández
Selecció musical: Juan Cristóbal Saavedra i MiPrimerDrop
Amb la col·laboració de: Martí Sales, Alberto Barberá,
Aleksei Hecht, Sònia Gómez i Roger Bernat.

www.miprimerdrop.com

ANTIC TEATRE

NOVES TÈCNOLÒGIES

"Tots els grans creadors tenen problemes de pell" m'ho vaig trobar sense voler, de cop i gairebé de casualitat mentre preparava una altra cosa que no va acabar com havia de fer-ho. Així, sense pensar. Fins aquell moment no m'havia proposat mai desenvolupar una peça escènica en solitari. És més, mai havia interessat ni tan sols fins aquell dia. Però ara ja no hi ha volta enrere.

Quan em pregunten on situo el meu treball al panorama actual del teatre o em pregunten com encaixo el meu treball al moment actual...Aquest tipus de preguntes m'embromen i d'entrada no puc treure res en clar. Intento situar el meu projecte al panorama escènic me n'adono que ni tan sols el tinc molt assentat al cap. D'entrada hauria d'estar ubicat com un projecte de noves tecnologies videogràfiques, però el meu gust per low-fi no m'ho posa molt fàcil. Al concepte de "Noves Dramatúrgies" podria encaixar. No em sembla inadiant, però és evident que primer hauria d'entendre i manipular les dramatúrgies velles. I no és el meu cas. I si fos un espectacle en moviment? Això podria estar bé. Més voldria jo.

Però si ho penso, "Tots els grans..." és totes les possibilitats anteriors. I això també ha estat sense voler. Ha resultat així, senzillament, perquè les escenes d'altres espectacles que he copiat per muntar el meu, fan que el meu projecte passi per totes aquestes disciplines. Perquè, no puc mentir, el meu primer projecte escènic no és més que una barreja desvergonyida d'altres espectacles. Segur que més d'un els haurà vist i els reconeixeran. No em preocupa, no m'amago. I menys en un moment en què atribuir-se ser el primer en fer alguna cosa no té cap sentit. Per a mostra un botó.

"Todos los grandes creadores tienen problemas de piel" me lo encontré sin querer, de golpe y casi de casualidad mientras preparaba otra cosa que no acabo como debía. Así, sin pensar. Hasta ese momento nunca antes me había propuesto desarrollar una pieza escénica en solitario. Es más, nunca hasta ese día me había interesado siquiera. Pero ahora ya no hay vuelta atrás.

Cuando me preguntan dónde sitúo mi trabajo en el panorama actual del teatro o cómo encajo mi trabajo en el momento actual...Este tipo de preguntas me abruman y de entrada no logro sacar nada en claro. Intento situar mi proyecto en el panorama escénico y me doy cuenta que ni siquiera lo tengo muy situado en mi cabeza. De entrada debiera estar ubicado como un proyecto de nuevas tecnologías videográficas pero mi gusto por el low-fi no me lo pone muy fácil. En el concepto de "Nuevas Dramatúrgias" podría encajar, pero es evidente que para esto primero debiera conocer, entender y manejar las dramatúrgias viejas; y no es mi caso. ¿Y si fuese un espectáculo de movimiento? Eso sí que podría estar bien. Que más quisiera yo.

Pero si lo pienso, "Todos los grandes..." es cada una de las posibilidades anteriores, y esto también ha sido sin querer. Ha resultado así, sencillamente, porque las escenas de otros espectáculos que he copiado para montar el mío hacen que mi proyecto pase por todas esas disciplinas. Porque, no puedo mentir, mi primer proyecto escénico no es más que una mezcla descarada de otros espectáculos. Seguro que más de alguno los habrá visto y los reconocerán. No me preocupa, no me escondo. Y menos en un momento en el que atribuirse ser el primero en hacer algo no tiene ningún sentido. Para muestra un botón.

I found "All the great ones have skin problems" by accident, suddenly, almost by chance while I was working on something else that didn't turn out. Without thinking, just like that. Up until then I'd never developed a piece of work on my own. I actually had never really wanted to. But now there's no way back.

When I'm asked where I place my work in the current theatrical scene or where I fit in nowadays...These kind of questions overwhelm me and I can't really get it clear in my head. For a start, it should be referred as a New Video graphic technologies but my feel for low-fi doesn't make it very easy. It could fit in the "New Theatre" concept, but in that case I obviously should know how to manage Old Theatre technique, and that's not my case. If it was a Movement piece? That would be good. I wish!

But when I think of it, "All Great..." are all of these possibilities together, and that is also accidental. It's just happened that way. It has occurred simply because all the other contexts I've had to copy to make mine make it wild along all of those contexts. I can't lie. My first stage work is no other than a huge mix of other pieces. I am sure more than one will have seen them and will recognize them. That doesn't worry me, I can't hide. Not in a moment in which referring to oneself as the first one to do anything has no sense at all. Here's the proof.

Txalo Toloza-Fernández

Txalo Toloza-Fernández és videoartista, performer i vj. Amb el seu treball s'ha especialitzat en la creació audiovisual dirigida a les arts escèniques i els llocs. Entre els seus últims treballs destaquen la realització audiovisual dels espectacles de la performer Sònia Gómez, els sets audiovisuals que acompanyen els directes d'Equipo i subATAK, la video-instal·lació "Usted no está aquí" i la direcció tècnica de "Domini Públic" i "Pura Coincidència" d'en Roger Bernat.

ANTIC TEATRE

TEATRE D'HUMOR

SOBRE EL CLOWN

text: Leon Touret

Sobre el clown

Si deixéssim expressar als clowns als carrers de la ciutat, aniria més sovint a les Rambles... Els trobem sota les carpes, en els teatres, al cinema, en els cabarets del món sencer, al carrer (programats per festivals), en organitzacions humanitàries, hospitals, en els bars, i segurament m'oblido de més.

Actuen amb codis que sovint són el reflex de la nostra època, i de la nostra cultura, així doncs, són contemporanis. És una disciplina de circ però el seu llenguatge pot expressar-se de diferents formes. S'ensenya en el Conservatori Superior d'art Dramàtic de París on sortiran els futurs «Malkovich», ensenyat en escoles d'actors (Lecoq), de circ (Lido, Chalons/Marne, etc.), existeixen cursos per tota Europa, per a professionals (en general cars), o per al desenvolupament personal sense objectiu de fer-ne ofici.

Així doncs tot va bé, direu, tan sols que és una tècnica gens fàcil que segurament es pot aprendre, però com deia Jacques Lecoq « un no actua un clown, un ho és ». Els diplomes de clown no existeixen, cadascú traça el seu recorregut segons la seva pròpia sensibilitat. Cada clown és diferent, perquè com diria Slava, el pallaso rus, « el clown és la humanitat, els nous clowns són la nova humanitat, buscar el seu propi clown consisteix a buscar en si mateix la humanitat i compartir-la ».

El nou pallaso ha aparegut segurament o si més no s'ha desenvolupat, amb el que anomenem el nou circ en els anys 80. Puc equivocar-me, no sent ni universitari del circ ni del clown, més aviat autodidacta, però he treballat en cirques com Archaos o Gosh, on el clown podia trobar-se en el noi de pista, el malabarista, l'acròbata o en el músic. Eren personatges abans de ser artistes de circ i puc dir que el públic reia a gust. Al meu entendre, el clown, pot expressar-se a tot arreu, és universal, i els teatres i el carrer haurien d'obrir-los les seves portes més sovint, i canviar la connotació, circ=nens, pallaso=Nadal =nens.

Els èxits tècnics aconseguits entre les diferents disciplines, circ, dansa, teatre de carrer o no, i les noves tecnologies, Internet, vídeo, s'enriqueixen mútuament, i permeten renovar i explorar noves formes i formats d'espectacles. Els clowns, els bufons, els còmics, són vitals en la nostra època del políticament correcte, siguin commovedors, cíncics, simples o brillants, maldestres o virtuoses, els Clowns ens expliquen la seva pròpia història o la nostra i les seves grans vergonyes, busquen sense parar nous llenguatges, donant-nos una puntada al cul, provocant, rient de tot i de tots per obrir-nos els ulls, tocant-nos i perquè no fer-nos riure.

Sobre el clown

Si dejáramos expresar a los clowns en las calles de la ciudad, iría más a menudo a las Rambles... Los encontramos bajo las carpas, en los teatros, en el cine, en los cabarets del mundo entero, en la calle (programados por festivales), en organizaciones humanitarias, hospitales, en los bares, y seguramente me olvido de más.

Actúan con códigos que son a menudo el reflejo de nuestra época, y de nuestra cultura, así pues, son contemporáneos. Es una disciplina de circo pero su lenguaje puede expresarse de diferentes formas. Se enseña en el Conservatorio Superior de Arte Dramático de París donde saldrán los futuros «Malkovich», enseñado en escuelas de actores (Lecoq), de circo (Lido, Chalons/Marne, etc.). Existen cursos en toda Europa, para profesionales (en general caros), o para el desarrollo personal sin objetivo de hacer oficio.

Así pues todo va bien, diréis, tan sólo que es una técnica nada fácil que seguramente puede aprenderse, pero como decía Jacques Lecoq « uno no actúa clown, uno lo es ». Los diplomas de clown no existen, cada uno traza su recorrido según su propia sensibilidad. Cada clown es diferente, porque como diría Slava, el payaso ruso, « el clown es la humanidad, los nuevos clowns son la nueva humanidad, buscar su propio clown consiste en buscar en sí la humanidad y compartirla ».

El nuevo payaso ha aparecido seguramente o al menos se ha desarrollado, con lo que llamamos el nuevo circo en los años 80. Puedo equivocarme, no siendo ni universitario del circo ni del clown, más bien autodidacta, pero he trabajado en circos como Archaos o Gosh, donde el clown podía encontrarse en el chico de pista, el malabarista, el acróbata o en el músico. Eran personajes antes de ser artistas de circo y puedo decir que el público se reía a gusto. En mi opinión, el clown, puede expresarse en todas partes, es universal, y los teatros y la calle deberían abrirles sus puertas más a menudo, y cambiar la connotación, circo=niños, payaso=navidad =niños.

Los logros técnicos conseguidos entre las diferentes disciplinas, circo, baile, teatro de calle o no, y las nuevas tecnologías, Internet, vídeo, se enriquecen mutuamente, y permiten renovar y explorar nuevas formas y formatos de espectáculos. Los clowns, los bufones, los cómicos, son vitales en nuestra época del políticamente correcto, sean commovedores, cíncicos, simples o brillantes, torpes o virtuosos, los Clowns nos cuentan su propia historia o la nuestra y sus grandes vergüenzas, buscan sin cesar nuevos lenguajes, dándonos una patada en el culo, provocándonos, riéndose de todo y de todos para abrirnos los ojos, tocándonos y porque no hacernos reír.

On clown

If we let the clowns express themselves in the city's streets I would go to Las Rambles more often... We find them under the circuses, in theatres, in the cinema, at the world-wide cabarets, on the street programmed by festivals, in humanitarian organizations, hospitals, bars and I am surely forgetting some other ones.

The act with contact codes that are a mirror to our times and our culture. They are therefore contemporary. It is a circus thing but its language can be expressed in many ways. It is taught in the Acting Conservatory in Paris, where future "Malkovichs" are taught in actor's schools- Lecoq- circus schools- circo (Lido, Chalons/Marne and others). There are courses all over Europe for professionals, generally expensive, or for personal development.

Therefore, it may seem easy but it is a hard technique to learn. As Jacques Lecoq said, "one doesn't act clown, one is clown": There is no degree for clowns. Every clown traces its own path with their own sensitivity. Every clown is different because, as Slava, the Russian clown would say, "clown is humanity and looking for one's own clown is looking for humanity within and shares it"

The new clown has appeared or at least evolved from the new circus in the 80s. I can be wrong, not having a degree on clown or being a clown expert- I am more of a self-thought one- but I have worked in circuses as Archaos or Gosh where clown could be found in the stage person, the Malabar man, the acrobat or the musician. They were characters before being circus artists and I can say that the audience thought it hilarious. In my opinion, clown can express itself everywhere. It's universal and the theatres and the streets should open the doors to them and change the connotation circus=kids, clown=Christmas.

The technique interaction between in dance, circus, street theatre and new technologies, internet, video enriches each other and helps research and explore new forms of performance. Clowns and comedians are vital in our politically-correct days, though they may be moving, cynical, simple or brilliant, clumsy or virtuous. Clowns tell us our own story, or theirs. They look for new language-codes and, like a hit in the face, provoking us, laughing at everything and everyone to open our eyes, touching us and, why not, make us laugh.

Leon Touret

48 anys. La meitat al circ i al teatre. Clown i tècnic rock'n roll amb Archaos. Co-fundador del circ Gosh i va començar al clown amb els seus amics Pierre Pilatte i Michel Dallaire. Actualment és Director tècnic del Festival de circ a França. Està buscant projectes a Barcelona...

IMPROBABLE AIDA

Decay Unlimited

Del 2 a 7 de Març

Creació i interpretació: DECAY UNLIMITED
que són **Nathalie Baunaure, Jofre Carabén i Emily Wilson**
Direcció: Jos Houben
Creació sonora i musical: John Moran
Disseny de llums: Jean Dauriac
<http://decayunlimited.free.fr>

ANTIC TEATRE
CABARET

De moment la nostra forma de treballar ha estat sempre la creació col·lectiva. Ens varem conèixer a l'École de Théâtre Jacques Lecoq de Paris on, entre altres coses, varem aprendre a treballar en equip, així que hem mantingut aquest funcionament en la companyia. Com en qualsevol petita troupe de teatre, tots fem una mica de tot. Des de la creació d'un gag a la costura d'un vestit, des de l'arranjament d'una cançó a l'escriptura d'un diàleg. Tot passa sota les mans i ulls de tots tres i tots hi afegim o traiem alguna cosa.

Treballem normalment a partir d'idees sorgides en un treball de taula previ, que més tard posem en moviment a la sala d'assaig. Com som tres directors, tres dramaturgs i tres intèrprets a l'hora molt tossuts, de vegades les decisions són lentes. Per sort hem comptat sempre amb l'ajuda del Jos Houben que ens ha fet de director extern, supervisant tot el material que creem a través d'improvisacions i posant una mica d'ordre al nostre caos...

Treballem de forma molt artesanal. No hem utilitzat mai les noves tecnologies perquè ens fan una mica de por i perquè no entren de moment dins l'estètica del que volem explicar. Durant la creació, tenim en tot moment molt present el públic. Volem que en tot el que fem hi hagi sempre un "pont" entre l'escenari i la grada. Ens horroritzen els artistes que creen coses que ningú no entén. Entenem que és important no fer massa concessions, no traïr els seus propis principis i ser valent a l'hora de crear però també és molt important no oblidar el públic ni deixar-lo de banda.

Considerem que fem teatre gestual. Utilitzem varies tècniques o disciplines indistintament com el clown, el teatre d'objectes, la dansa o el mim, per exemple. El nostre primer espectacle era sota la forma d'un cabaret i tot i que nosaltres el varem concebre com un espectacle teatral, varem entrar en alguns circuits de cabaret pur. Varem arribar a treballar per al Bigas Luna en un cafè teatre de Saragossa o a col·laborar amb un club de "burlesque" a Dublín. La bona cosa ha estat que hem pogut aprofitar-nos de la enorme popularitat que ha adquirit aquest gènere arreu d'Europa en els últims anys.

De momento nuestra forma de trabajar siempre ha sido la creación colectiva. Nos conocimos en l'École de Théâtre Jacques Lecoq en París donde, entre otras cosas, aprendimos a trabajar en equipo, así que hemos mantenido este funcionamiento en la compañía. Como en cualquier pequeña troupe de teatro, todos hacemos un poco de todo. Desde la creación de un gag a la costura de un vestidor desde los arreglos de una canción hasta la escritura de un diálogo. Todo pasa bajo las manos y ojos de los tres y todos añadimos o quitamos alguna cosa.

Trabajamos normalmente a partir de ideas surgidas en un trabajo de mesa previo, que más tarde ponemos en movimiento en la sala de ensayo. Como somos tres directores, tres dramaturgos y tres intérpretes a la vez muy tozudos, a veces las decisiones son lentas. Por suerte hemos contado siempre con la ayuda de Jos Houben que nos ha hecho de director externo, supervisando todo el material que creamos a través de improvisaciones y poniendo un poco de orden a nuestro caos...

Trabajamos de forma muy artesanal. No hemos utilizado nunca las nuevas tecnologías porque nos dan un poco de miedo y porque no entran de momento en la estética de lo que queremos explicar. Durante la creación tenemos en todo momento muy presente el público. Queremos que en todo lo que tenemos haya siempre un puente entre el escenario y la grada. Nos horrorizan los artistas que crean cosas que nadie entiende. Entendemos que es importante no hacer demasiadas concesiones, no traicionar los propios principios y ser valiente a la hora de crear pero también es muy importante no olvidar nunca el público ni dejarlo de lado.

Consideramos que hacemos teatro gestual. Utilizamos varias técnicas o disciplinas indistintamente, como el clown, el teatro de objetos, la danza o el mimo, por ejemplo. Nuestro primer espectáculo tenía forma de cabaret, y aunque nosotros lo concebimos como un espectáculo teatral, entramos en algunos circuitos de cabaret puro. Llegamos a bailar para Bigas Luna en un café teatro de Zaragoza o a colaborar en un club de "burlesque" en Dublín. La cosa buena ha sido que hemos podido aprovecharnos de la enorme popularidad que ha adquirido este género en toda Europa en los últimos años.

Up until now our way of working has always been through collective creating. We met each other at the École Jacques Lecoq in Paris where we learned to work in team so we kept the good habit in our company. Like any other small theatre troupe we all do bits of everything. From the devising of a gag to the creation of a costume. From the arrangement of a song to the writing of a dialogue. Everything is made by our own hands and eyes and we all add or take out one thing or another.

We usually start to work brainstorming around a table where we give out ideas that we will improvise later on during a rehearsal. Since the three of us are equally directors, writers, actors and we are pretty stubborn, sometimes decisions take long a time to be made. We have always been lucky to count on Jos Houben's help, who's been our director so far supervising all our ideas, improvising and putting some order in our chaos.

We work in a very crafty style. We've never used any new technologies because we're a bit scared of them but also because we think they don't fit into the aesthetics of what we want to talk about at the moment. The audience is very much present during our creating process. We want to have a real connection between the stage and the stalls at all times of our shows. We're scared of artists who do things that nobody understands. We believe that it is important not to sell yourself out, to stay true to your own principles and to push the envelope but it is also important not forget the audience or keep them away from what you do.

We consider ourselves a physical theatre company. We use many disciplines or techniques in our work such as clown, object theatre or dance. However, since our first show "Cabaret Decay Unlimited" was under the form of a cabaret, and though we still considered it a theatrical show, we found ourselves in pure cabaret circuits. We even ended up working for Bigas Luna in a Café-theatre in Spain or collaborating in a burlesque club from Dublin! The good thing is that we could take advantage of the amazing popularity this genre has been seeing these recent years all around Europe.

Decay Unlimited

Els tres actors de Decay Unlimited es van conèixer a l'École de Théâtre Jacques Lecoq de Paris al 2001. Però no va ser fins al 2005 que van decidir formar la companyia creant una peça sobre la mort, la decrepitud i la descomposició. Aquest trio mig francès, mig espanyol i americà se situa entre el cabaret macabre i inquietant, el humor irònic dels Monty Python i l'energia de Liza Minelli.

CUERDO

Karl Stets

del 11 al 14 de març

Creació i interpretació: Karl Stets
II • Iluminació: Mauro Paganini

ANTIC TEATRE
TEATRE D'OBJECTES

M'han demanat que escrigui unes paraules sobre el meu treball, però això no és lo meu. Molt rarament dic alguna cosa a escena i normalment prefereixo deixar les accions parlar per elles mateixes. A les meves creacions no s'expliquen grans històries. A mi m'agrada jugar, jugar amb "joguines". Objectes que et fan ballar o tu a ells. El joc amb la realitat. Al moment en què el públic accepta les teves condicions, es deixa emportar al teu món, i entra al teu deliri. Slam!

El joc és molt present al circ, per això vaig caure aquí. Per a mi el circ és un art simple, que sol dirigir-se als nostres sentiments i instints, molt més que al nostre intel·lecte. La creació per a mi també és un joc. Buscar els moments, elements, connexions, sensacions, buscar detalls. Trobar un moviment que t'obre la porta per a tota una sèrie de nous moviments, trucs i possibilitats. Vaig com cec, sense saber cap a on, seguint el meu instint. Estic convençut que l'instint és l'eina important per a qualsevol artista. Sigui de circ, pintor o pastisser.

La trobada amb el públic és un repte cada vegada. Com tirar un fil de seda tot esperant que piquin al ganxo. Com parlar amb un estranger buscant una llengua comuna. Com invitar a un ball: de vegades trepitges els peus de la noia i de vegades flueix fins que no toques el terra. Vull convidar-los al meu món. Convidar-los a jugar.

Me han pedido escribir unas palabras sobre mi trabajo, pero esto no es lo mío. Muy raramente digo algo en escena, normalmente prefiero dejar las acciones hablar por sí solas. En mis creaciones no se cuentan grandes historias. A mí me gusta jugar, jugar con "juguetes". Objetos que te hacen bailar o tú a ellos. El juego con la realidad. En el momento en que el público acepta tus condiciones, se deja llevar a tu mundo, entra en tu delirio. Slam!

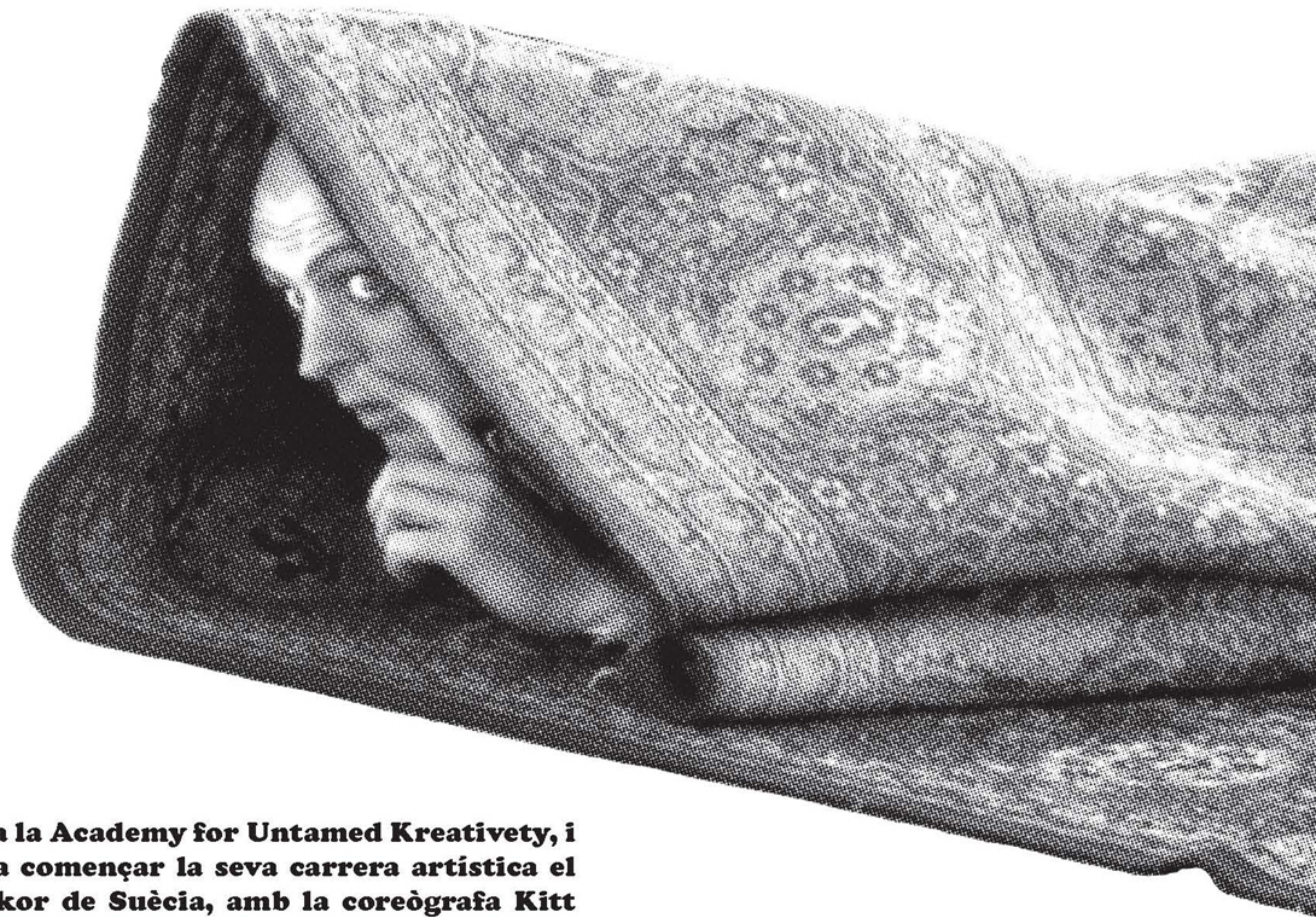
El juego es muy presente en el circo, supongo que por eso caí ahí. Para mí el circo es un arte simple, que suele dirigirse a nuestros sentimientos e instintos, mucho más que a nuestro intelecto. La creación para mí también es un juego. Buscar los momentos, elementos, conexiones, sensaciones, buscar detalles. Encontrar un movimiento que te abre una puerta para toda una serie de nuevos movimientos, trucos, posibilidad. Voy como un ciego, sin saber para donde siguiendo mi instinto. Estoy convencido que el instinto es la herramienta más importante de cualquier artista. Sea de circo, pintor o panadero.

El encuentro con el público es un desafío cada vez. Como tirar un sedal esperando que piquen el anzuelo. Como hablar con un extranjero buscando un idioma en común. Como invitar a un baile: a veces pisas los pies de la chica y otras fluye hasta que no tocas el suelo. Quiero invitarles a entrar en mi mundo. Invitarles a jugar.

I've been asked to write some lines about my work but I'm not really good at it. I very rarely say anything on stage. I usually prefer to leave actions speak for themselves. I don't tell great stories in my pieces. I like to play, play with my "toys". Objects that make me dance or make them dance for me. Play with reality. When the audience lets me take them to my world it breaks into my hallucinations. Slam!

Game has a great presence in circus, I suppose that's why I ended up in it. I believe circus is a simple art that addresses our feelings and instincts more than our mind. Creating is a game for me too. Looking for the moments, the connections, sensations, looking for the detail, researching into a change that opens a door for new movements, tricks, possibilities. I am like a blind person that doesn't know where he's going, following my instinct. I am convinced instinct is the key for any artist. Circus artist, painter or baker.

Encounter with the audience is a challenge every time. Like thronging a fishing string and wait till they grab the hook. Like talking to a foreigner and trying to find a common language. Like dancing- sometimes you step on the girl's feet and others it seems as though you are floating. I want to welcome them to my world. Invite them to play.

Karl Stets

Karl Stets va estudiar a Copenhague, a la Academy for Untamed Kreativety, i a Moscú, a l'escola Estatal de Circ. Va començar la seva carrera artística el 1992. Ha treballat amb el Circus Cirkor de Suècia, amb la coreògrafa Kitt Johnson a "X-act" i amb la companyia False Majeure a Dinamarca. Al 2002 s'instal·la a Barcelona i va crear amb la Katja Amtoft i Steffen Lundsgaard la companyia Circo Lice de Luxe, amb la qual han girat per festivals de tota Europa i part d'Amèrica Llatina.

OUT!

Pere Hosta

del 18 al 21 de març

Idea original: Pere Hosta

Interpretació: Pere Hosta

Direcció: Helena Escobar

Assistent de direcció i dramaturgia: Txell Roda

Regidoria: Bea Barrientos

Disseny i realització de vestuari: Amadeu Ferré

Escenografia: Manel E.T. i Amadeu Ferré

Mecanismes: Sete Ros

Música i disseny rítmic: Enric Canada

Disseny sonor: Lluís Costa

Il·luminació: Marc Martín

Disseny gràfic: Recreacions

Vídeo: Luis Baldomero

Fotografia: Andres Siri

Producció: cia.perehosta

www.perehosta.com

ANTIC TEATRE
TEATRE D' HUMOR

Aquests personatges tan entranyables, tan purs, innocents i rabiosament contemporanis són els que poden aportar un discurs nou i profund sobre les coses. Cofre d'un univers tant peculiar... que no està lluny de nosaltres.

En aquesta frontera és on ens agrada situar-nos. Aquests són els escenaris del nostre univers particular. Arreu on hem estat ha deixat gravat al públic somriures i un record d'una manera de fer, que ha estat valorada en diferents concursos i festivals com el Festival Internacional de Pallassos, COS de Reus, Fira de Tàrraga, Estivales de Perpignan, Festival Escena Poblenou, Setmana del paller de Castellar del Vallès, Festival Internacional Reclam de Castelló,...

Com a creadors teatrals, partim d'un mateix per poder riure d'un mateix. A través de les ulleres que portem cadascú volem donar una visió diferent de la quotidianitat, del dia a dia... amb una graduació que porta a l'humor, a l'absurd del moment, al surrealisme del temps que passa.

Cada instant que vivim pot ser vist des de diferents punts de vista, amb diferents ulleres dels diferents personatges que viuen diferents situacions. Sempre, això sí, amb el toc d'absurd provocant el somriure quan ho veiem des de fora, com a públic. Ens en riem d'un mateix. Busquem el paller quotidià que tots tenim al costat.

El temps, el destemps, les esperes, juguen un paper important en la nostra creació. Personatges, secundaris, als quals podem llegir els pensaments a les mirades, que ens expliquen coses amb els silencis. No cal omplir l'escenari de paraules, sinó retenir-les fins a explotar; omplir l'escenari amb gestos, silencis i esperes. Amb la part més inocent, la sorpresa del moment, el joc... per poder fer humor.

Els nostres personatges són aquells que viuen el moment, l'instant sense prejudicis. Que volen ser algú i tan sols són algú més. Són diferents i no ho saben. Són especials com tothom. Són secundaris de pel·lícules. Esperen a que passi alguna cosa. Són solitaris acompanyant al món. Humor seriós.

Estos personajes tan entrañables, tan puros, inocentes y rabiosamente contemporáneos son los que pueden aportar un discurso nuevo y profundo sobre las cosas. Cofre de un universo tan peculiar... que no está lejos de nosotros.

En esta frontera es donde nos gustaría situarnos. Estos son los escenarios de nuestro universo particular. Ahí donde hemos estado ha dejado grabado en el público sonrisas y un recuerdo de una manera de hacer que ha sido valorada en diferentes concursos y festivales como el Festival Internacional de Payasos, COS de Reus, Feria de Tàrraga, Estivales de Perpignan, Festival Escena Poblenou, Semana del payaso de Castellar del Valles, Festival Internacional Reclam de Castelló...

Como creadores teatrales, partimos de uno mismo para poder reírnos de uno mismo. A través de los cristales por los que vemos cada uno queremos dar una visión diferente de la cotidianidad, del día a día, con una graduación que lleva al humor, al absurdo del momento, al surrealismo del tiempo que pasa.

Cada instante que vivimos puede ser visto desde distintos puntos de vista con distintas gafas de los distintos personajes que viven distintas situaciones. Siempre, eso sí, con el toque absurdo provocando la sonrisa cuando lo vemos desde fuera, como público. Nos reímos de uno mismo. Buscamos al payaso cotidiano que todos tenemos al lado.

El tiempo, el destiempo, las esperas, juegan un papel importante en nuestra creación. Personajes, secundarios, a los que les leemos sus pensamientos en la mirada, que nos explican cosas con los silencios. No hace falta llenar el escenario de palabras, sino retenerlas hasta explotar; llenar el escenario con gestos, silencios y esperas. Con la parte más inocente, la sorpresa del momento, el juego... para poder hacer humor.

Nuestros personajes son aquellos que viven el momento, el instante sin prejuicios. Que quieren ser alguien y tan sólo son alguien más. Son diferentes y no lo saben. Son especiales como todo el mundo. Son secundarios de películas. Esperan a que pase alguna cosa. Son solitarios acompañando al mundo. Humor serio.

These characters, so special, so pure, innocent and hideously contemporary are the ones who can point out new and deeper thinking about things. As a treasure of such a peculiar universe, that isn't far away from us.

It is in this frontier we would like to settle in. These are the sceneries of our own particular universe. Everywhere we've been we've left a smile on the audience and a memorial of a way of doing that has been valued in festivals such International Clown Festival, COS Festival in Reus, Fira de Tàrraga, Estivales de Perpignan, Escena Poblenou Festival, Clown's week in Castellar del Vallés, International Reclam Festival in Castelló...

As theatrical artists, we work from oneself to laugh at oneself. We want to show a different version of every day life through our own glasses that lead to humour, the absurd of the moment, the surreal of time passing by.

Every instant we live can be seen from different perspectives through the glasses of the different characters that experience different situations. That is, always with the absurd touch, that brings the smiles out when seen from the outside as an audience. We laugh at one. We look for our everyday clown that we all have next to us.

Time, out-of-step timing, the waits play a key role in our creations. Characters, secondary characters whose minds we read through their eyes that talk to us through their silences. There's no need of filling the stage with words if we hold them until they release themselves. Fill in the stage with gestures, silences and waits. With the most unexpected surprise in every moment, playing... to be able to make people...

Our characters are those who live the moment, every instant without prejudice. Who want to be someone and they are just anyone. They are different but they don't know it. They are special, like everyone is. They are secondary roles in films. They are waiting for something to happen. They are lonesome keeping the world company. Serious humour.

Pere Hosta

La companyia perehosta formada a partir de l'estrena de TALCOMSÓC (2005) és el resultat d'una llarga experiència en l'univers del clown de cadascun dels seus components. Pere Hosta i Helena Escobar aporten una línia de treball artesana i contemporània, encetada per mestres com J.Deschamps, P.Gaullier, o M.Dellaire, en el terreny del paller dins el teatre. I referents cinematogràfics com Jaques Tati, Rowan Atkinson, ... són part de la seva autodidacta tasca de la formació del seu clown.

DANS MA PHILOSOPHIE

Pierre Pilatte

del 8 a l'11 d'abril

Diumenge 11 matinal a les 12 del migdia.

**Sessió familiar per a nens i nenes, pares i mares, tios i ties,
avis i àvies, amics , amigues, veïns....**

Aperitiu després de l'espectacle al jardí del'Antic.

"Dans ma philosophie" és una creació col·lectiva.

Per haver-la escrit: Jean Cagnard

Per donar-li vida: Pierre Pilate

Per donar-li inspiració: Sophie Borthwick

Per poder apreciar els silencis: Greg Barbedor

Per poder veure-ho clar: Leon Touret.

www.1watt.eu

ANTIC TEATRE
TEATRE D'HUMOR

Pierre Pilatte és creador i intèrpret. Les seves creacions en solitari i amb la companyia 1WATT, que integra juntament amb Sophie Borthwick, són reflex de la seva manera d'entendre el món i la condició humana. Té un estil de joc que pretén ser sensible, amb la ingenuïtat com a motor, i amb situacions senzilles; un joc de clown, absurd o surrealista. Una tendència inspirada sens dubte en els seus orígens culturals belgues (tendència que comparteix amb la seva companya d'escenari, la britànica Sophie Borthwick). Pierre és coix, ridícul i alegre, i utilitza baietes que porten els colors de la seva bandera. No té res a perdre. Anirà fins al fons del ridícul, carregat de pretensions

Ell mateix defineix el seu propi personatge com "irrisori i fulminant, reconeixible de molt lluny per la seva filosofia de superfície. Ens parla amb acceleracions de llenguatge i retards a l'arrencar, mentre el món pivota sobre el seu eix... normal. Té una forta tendència a fer-se perseguir. Els ocells que deixa anar per la boca es transformen ràpidament en feres trepitjant-li els talons. Però la seva moral és bona, construeix metòdicament les cadenes de la seva salvatge llibertat. A cada obstacle el salt és metafòricament prodigiós".

L'espectacle "Dans ma philosophie", sorgeix d'una proposició de la companyia Labyrinthe et du Chai du Terral per realitzar una petita peça de teatre, una "miniatura" associant un escriptor i un pallaso. Jean Cagnard i Pierre Pilatte es troben. És una peça en la qual destaca la poesia que emana de cada acció del personatge, com dels pocs objectes que omplen l'escenari representant cadascun un personatge més, a la vegada que dibuixant tots ells el submón interior de Pierre. Poesia que ens vincula per complet a un personatge que, per surreal i absurd que sigui o precisament per això, connecta d'una manera molt especial amb facetes humanes que cadascú portem dins: les pors, la determinació per superar-les amb tossuderia, la innocència, la sorpresa davant del món o davant un mateix, la malaptesa en cada pas que donem en la vida, el ridícul... amb el que això representa d'autoconsciència i reconeixement de la condició humana. Sense pretensions d'elaborar disquisicions o arribar a conclusions ni alts conceptes, el més valuós del personatge de Pierre i del seu espectacle és la humanitat i la quotidianitat amb què ens parla de la seva pròpia filosofia.

El clown de l'absurd, així com també el joc corporal i amb l'objecte, és l'element fonamental de la seva proposta escènica, a través del qual, com diu Jesús Jara "trobem el nostre millor altre jo, aquell que és més sincer, primari, apassionat i transparent".

Pierre Pilatte es creador e intérprete. Sus creaciones, tanto en solitario como con la compañía 1WATT, que integra junto con Sophie Borthwick, son reflejo de su manera de entender el mundo y la condición humana. Tiene un estilo de juego que pretende ser sensible, con la ingenuidad como motor, y con situaciones sencillas; un juego de clown, absurdo o surrealista. Una tendencia inspirada sin duda en sus orígenes culturales belgas (tendencia que comparte con su compañera de escenario, la británica Sophie Borthwick). Pierre es cojo, ridículo y alegre, y utiliza bayetas que llevan los colores de su bandera. No tiene nada que perder. Irá hasta el fondo del ridículo, cargado de pretensiones.

Él mismo define su propio personaje como "irrisorio y fulminante, reconocible de muy lejos por su filosofía de superficie". Nos habla con aceleraciones de lenguaje y retrasos al arrancar, mientras el mundo pivota sobre su eje... normal. Tiene una fuerte tendencia a hacerse perseguir. Los pájaros que suelta por la boca se transforman rápidamente en fieras pisándole los talones. Pero su moral es buena, construye metódicamente las cadenas de su salvaje libertad. A cada obstáculo el salto es metafóricamente prodigioso".

Su espectáculo "En mi filosofía", surge de una proposición de la compañía Labyrinthes et du Chai du Terral para realizar una pequeña pieza de teatro, una "miniatura" asociando un escritor y un payaso. Jean Cagnard y Pierre Pilatte se encuentran. "En mi filosofía" es una pieza en la que destaca la poesía que emana de cada acción del personaje, como de los pocos objetos que llenan el escenario desempeñando cada uno un personaje más, a la vez que dibujando todos ellos el sub-mundo interior de Pierre. Poesía que nos vincula por completo a un personaje que, por surreal y absurdo que sea lo que lleve a cabo o precisamente por eso, conecta de una manera muy especial con facetas humanas que cada uno llevamos auestas: los miedos, la determinación por superarlos con cabezonería, inocencia, la sorpresa ante el mundo o ante uno mismo, la torpeza en cada paso que damos en la vida, lo ridículo... con lo que ello representa de autoconciencia y reconocimiento de la condición humana. Sin ninguna pretensión de elaborar disquisiciones ni llegar a conclusiones ni altos conceptos, lo valioso del personaje de Pierre y de su espectáculo es la humanidad y la cotidianidad con que nos habla de su propia filosofía.

El clown del absurdo, así como también el juego corporal y con el objeto, es el elemento fundamental de su propuesta escénica, a través del cual, como dice Jesús Jara "encontramos nuestro mejor otro yo, aquél que es más sincero, primario, apasionado y transparente".

Pierre Pilatte is an artist and performer. His creations, both solo and with the company 1WATT, which he integrates with Sophie Borthwick, reflect his understanding of the world and the human condition. He has a style of play that purports to be sensitive, with innocence as a motor, and simple situations. A clown game, absurd or surreal. A tendency surely inspired by his Belgian cultural origins. A tendency he shares with his stage partner, Britain's Sophie Borthwick). Pierre is has a limp and is ridiculous and cheerful. He uses dishcloths that carry the colors of his flag. He has nothing to lose. He reaches the limit of ridiculous, full of pretensions.

He himself defines his own character as "derisory and fulminate, recognizable by its philosophy of surface. He speaks through language accelerations and delays on starting, while the world revolves on his own axis... normal. It has a strong tendency to be pursued. The birds set free from his mouth quickly turn into wild beasts hot on his heels. But his ethics are good. He methodically builds chains of his wild freedom. Every obstacle is metaphorical and a prodigious leap."

"Dans ma philosophie" comes from the company's Labyrinthes et du Chai du Terral proposal of a short play, a "Thumbnail" associating a writer and a clown. Jean Cagnard and Pierre Pilatte meet. The piece highlights the poetry that emanates from each character's action as from the few objects that fill the stage. Each object playing another character, while drawing Pierre's inside underworld. This poetry ties us to a character that, despite or because of his surreal and absurd actions, connects in a very special way with human facets that each of us carry. Fears, determination to overcome them with stubbornness, innocence, surprise to the world or to oneself, stupidity in every step we take in life, the ridiculous... with self-awareness and recognition of the human condition that it represents. Without any pretension to elaborate disquisitions, to reach conclusions or high concepts, Pierre's character and his show is their humanity and how he speaks of his own philosophy through everyday life stories.

The absurd clown, as well as body and objects, is the key element of his stage proposal, through which as Jesus Jara says, "we find our best alter ego, the most sincere, primary, passionate and transparent one."

"Es pot netejar una taula amb una esponja, reunir les molles de pà, així, així, i sortir-ne indemne? Si us plau, deixem de fer l'innocent davant de l'hule...."

Pierre Pilatte

1Watt és la companyia que **Pierre Pilatte** i **Sophie Borthwick** varen fundar a **Bèlgica**, on col·laboren amb altres artistes. El seu teatre és ple d'energia. Absurd, surrealista i burlesc... o res d'això, o millor encara, tot alhora. Aquest humorista belga ha treballat juntament amb **Jean Cagnard**, **Françoise Sourd**, **Isabelle Antoine**,... entre altres. "Comme un dimanche", "Parfait état de marche" i "Le Mur" són alguns dels seus treballs..

QUIM PUJOL

Arts escèniques contemporànies a Barcelona

El darrer 9 de desembre una notícia va córrer com la pólvora pels cercles artístics. Al Festival de Jazz de Sigüenza un espectador va denunciar a Larry Ochs per considerar que el que tocava no era jazz sinó música contemporània. Un gènere que el denunciador afirmava tenir "contraindicat psicològicament" per prescripció facultativa.

Com si d'una pel·lícula de Berlanga es tractés, la guàrdia civil no només es va presentar sinó que va coincidir amb el parer del denunciador i el concert va estar ben a punt de ser cancel·lat. A Barcelona tot eren rialletes, com dient "aquests paletos de Sigüenza, no tenen ni idea d'art".

Amb tanta xerinxola ningú va caure que als grans teatres de Barcelona gairebé tot el que s'anomena "dansa" o "teatre" encaixa perfectament amb la definició tradicional d'aquests termes. És a dir, si l'art contemporani es caracteritza per fugir de les convencions, en l'àmbit escènic barcelonès el conflicte de Sigüenza difícilment podria produir-se pel simple fet que l'art contemporani gairebé no hi és present. Els paletos som nosaltres.

En què consisteix l'art escènic contemporani? Alguns intenten acotar-lo amb termes com "multidisciplinar", "emergent", "nous llenguatges", o molts d'altres, però la veritat és que cap d'aquestes etiquetes resulta adient. Ni totes les propostes contemporànies són especialment multidisciplinàries ni es poden anomenar "nous" o "emergents" uns plantejaments que Carles Santos ja feia servir als anys 70. Ben simplement aquests creadors, com afirmen Esther Ferrer o Raimund Hoghe, fan el que creuen que han de fer.

Es tracta de projectes que es desenvolupen segons els seus propis requeriments sense acceptar restriccions de format, gènere o duració. Els resultats no tenen l'entreteniment ni el lucre ni el fàcil accés com a objectiu primordial (malgrat que ocasionalment poden resultar entretinguts, rentables i accessibles) i requereixen del públic una mirada activa. El compromís personal amb el discurs i la recerca és l'única premissa indispensable. D'altra banda, aquestes propostes també es poden entendre com l'aplicació dels postulats post-moderns a l'art escènic (tal i com afirma Lehmann en el seu assaig "Postdramatic Theater").

Per acabar-lo de contextualitzar i malgrat que hi ha molts matisos, l'art escènic contemporani també es pot definir diferenciant-lo del teatre naturalista que pren un text dramàtic com a punt de partida així com per oposició a la dansa anomenada contemporània -ara ja clàssica- que descendeix de Martha Graham.

Després d'aquesta introducció, caldria buscar els motius pels quals aquest art escènic contemporani està clarament infrarepresentat a la programació barcelonina.

Obviament no es pot demanar un plantejament contemporani a institucions que tenen un clar posicionament clàssic. Si temporada rere temporada el TNC dedica la major part de la seva programació al teatre de text naturalista, això sembla concordar fins i tot amb el clàssicisme de l'edifici. D'altra banda, si hi ha un públic com el denunciador de Sigüenza que té "contraindicats psicològicament" els plantejaments i les formes de l'art contemporani, sembla just que tingui un teatre de referència.

Podríem pensar llavors en el Teatre Romea, hereu de l'antic Centre Dramàtic Nacional i gestionat avui dia per Focus. En el trienni 2006-2008 aquest centre va rebre una ajuda pública de l'ICIC per a la producció d'espectacles de 1.225.000 € (ICIC, 2007, p.138), més del doble que la següent sala més beneficiada. Un podria deduir que aquesta diferència abismal en el finançament es correspondria amb un alt nivell artístic amb plantejaments contemporanis. A la Web del Romea es menciona de fet que aquest teatre "s'ha convertit en un espai de rabiosa actualitat artística, que s'arrisca amb propostes innovadores (...). Transgressió, provocació, reflexió i entreteniment, són la marca d'aquest centre de producció, generador de debat cultural contemporani." Bé, estem d'acord amb la paraula "entreteniment". L'enginy del títol de la peça d'humor actualment en cartell ("PaGAGnini") és una bona mostra del nivell general de "reflexió" i de "debat cultural contemporani" que genera aquest centre.

Així doncs, entre els grans teatres quedaria el Lliure i el Mercat de les Flors. El Teatre Lliure era en origen un teatre d'avantguarda i, de fet, programa el cicle "Radicals Lliure" -dedicat a la creació contemporània- i algunes propostes ocasionals, però malauradament la major part de la programació està destinada al teatre de text naturalista. Fins a quin punt es diferencia del TNC? Aquesta temporada el Teatre Lliure progra-

ma fins i tot una peça de Josep Mª Flotats, antic director del TNC e insigne director de teatre textual de tall naturalista, la qual cosa fa encara més difícil diferenciar el Lliure del TNC.

L'altra oportunitat per a la creació contemporània a Barcelona seria el Mercat de les Flors, fins i tot dintre de la seva definició com a centre de dansa i arts del moviment. Degut a la relació històrica de la dansa amb l'art experimental (Anna Halprin, Yvonne Rainer, Bruce Nauman), molt sovint els espais de dansa acullen arreu d'Europa creacions contemporànies on la "coreografia" és tan sols una mera "articulació" i la "dansa" una mera "presència". De fet, l'associació La Porta entén avui dia la dansa en aquest sentit i dona abrís a nombroses manifestacions de creació escènica contemporània on no es "balla" en el sentit tradicional. Malgrat que el discurs de la dansa occidental sembla anar en aquesta direcció, la major part de la programació del Mercat es cenyeix a la dansa en el sentit més estricte del terme i de fet ha entrat en contradicció amb els valuosos volums de la seva col·lecció *Cuerpo de Letra* (amb la totalitat del primer volum de Lepecki i parts del segon volum).

Inexplicablement, i malgrat algunes propostes puntuals, les sales alternatives tampoc no ofereixen una programació estable d'aquest tipus de creació. Fins i tot la més prestigiosa de totes, la Sala Beckett, entén la dramaturgia com a sinònim d'escriptura dramàtica i el resultat més freqüent és un cop més espectacles naturalistes de teatre de text.

Finalment, l'última oportunitat per a l'art escènic contemporani seria un centre nou del que s'ha parlat força, però que de moment no existeix ni sembla que hagi d'aparèixer aviat. Si mai algú es decideix, la Laboral Escena de Gijón podria ser un bon exemple a seguir.

Amb la re-inauguració de l'Antic Teatre, aquest es convertirà en l'únic centre amb una programació estable d'art escènic contemporani a Barcelona. Les tres línies que marca la seva programació aquest 2010 són "nous llenguatges del cos", "noves tecnologies" i "noves dramaturgies". Tot i que, com ja hem explicat, la "novetat" no és realment el quid de la qüestió, aquest és l'adjectiu que s'utilitza de forma popular per designar aquestes creacions escèniques contemporànies.

Malgrat que la inauguració de l'Antic aquesta setmana és tot un miracle després de mil i un entrebancs burocràtics i financers, que ningú sigui gaire triomfalista. Si bé el teatre compleix ara les normatives bàsiques, no té camerinos, necessita grades noves i material tècnic, els artistes van a taquilla i en breu s'haurà de pagar la reforma de la façana. Es a dir, es continua treballant en un espai relativament precari, en una situació financera incerta i amb artistes que actuen principalment per amor a l'art (sovint els diners de la taquilla no arriben ni per pagar les despeses de l'actuació).

Atenció, el plantejament contemporani no implica sistemàticament propostes de qualitat. Els creadors escènics contemporanis són els primers responsables de la seva obra i han de treballar per desenvolupar propostes amb un alt rigor, prenent el temps que cada procés requereixi sense deixar-se portar per la comoditat, els tòpics o les dinàmiques de mercat.

D'altra banda, són moltes les mancances -pedagògiques, crítiques, econòmiques- que fan que la situació de l'escena contemporània a Catalunya sigui extremadament fràgil. Però fins i tot així, i malgrat constitueixi una estructura clarament insuficient, l'Antic representa un dels pocs focus d'esperança per aquesta forma d'entendre la creació a Barcelona.

Barcelona, 7 de gener del 2010. Quim Pujol, crític i per former www.tea-tron.com/quimpujol i www.tea-tron.com/quimpujol2

Bibliografia

- Ferrer, E.; Otaegi, M. i Zibelti, M. (2009): "Entrevista a Esther Ferrer". Zehar nº65. Arteleku, Donostia, p. 2-20.
- Galhós, Claudia (2009): "Unidades de sensación" a Buitrago, Ana (Ed.) Arquitecturas de la mirada. *Cuerpo de Letra*. Centro Coreográfico Galego, Universidad de Alcalá, Mercat de les Flors, Institut del Teatre, p. 143-185
- Hoghe, Raimund (2003): "Arrojar el cuerpo a la lucha" a Sánchez, José Antonio i Conde-Salazar, Javier (Eds.) *Cuerpos en blanco*. Cuenca: Ediciones de la Universidad de Castilla-La Mancha, p. 27-50.
- ICIC (2007): Memòria anual 2006. Barcelona: ICIC.
- La Porta (2009): "Presentación del festival LP" http://laportabcn.com/laportabcn/Evento.do?id_event=91 (Consultat el 7/1/2010)
- Lehmann, Hans-Thies (2006): "Postdramatic Theater". Londres: Routledge.
- Lepecki, André (2008): *Agotar la danza*. *Cuerpo de Letra*. Centro Coreográfico Galego, Universidad de Alcalá, Mercat de les Flors.
- Pastor, Emi (2008): "Darwin i l'Institut del Teatre". *Atributos* nº1. Barcelona: Ediciones El Vivero, p. 34-35.

QUIM PUJOL

Artes escénicas contemporáneas en Barcelona

El último 9 de diciembre una noticia corrió como la pólvora entre los círculos artísticos. En el Festival de Jazz de Sigüenza un espectador denunció a Larry Ochs por considerar que lo que tocaba no era jazz sino música contemporánea. Un género que el denunciante afirmaba tener "contraindicado psicológicamente" por prescripción facultativa.

Como si de una película de Berlanga se tratase, la guardia civil no sólo acudió sino que coincidió con el criterio del denunciante y el concierto estuvo a punto de cancelarse. En Barcelona todo eran medias sonrisas, como diciendo "estos paletos de Sigüenza, no tienen ni idea de arte".

Con tanto alborozo nadie cayó en la cuenta de que en los grandes teatros de Barcelona casi todo lo que se denomina "danza" o "teatro" encaja perfectamente con la definición tradicional de estos términos. Es decir, si el arte contemporáneo se caracteriza por huir de lo establecido, en el ámbito escénico barcelonés el conflicto de Sigüenza difícilmente podría producirse por el simple hecho de que el arte contemporáneo casi no existe. Los paletos somos nosotros.

¿En qué consiste el arte escénico contemporáneo? Algunos intentan acotarlo con términos como "multidisciplinar", "emergente", "nuevos lenguajes", o muchos otros, pero la verdad es que ninguna de estas etiquetas resulta adecuada. Ni todas las propuestas contemporáneas son especialmente multidisciplinarias ni se pueden tildar de "nuevos" o "emergentes" unos planteamientos que Carles Santos ya empleaba en los años 70. Simplemente estos creadores, como afirman Esther Ferrer o Raimund Hoghe, hacen lo que creen que deben hacer.

Se trata de proyectos que se desarrollan según sus propios requerimientos sin aceptar restricciones de formato, género o duración. Los resultados no tienen el entretenimiento ni el lucro ni el fácil acceso como objetivo primordial (aunque ocasionalmente pueden resultar entretenidos, rentables y accesibles) y demandan del público una mirada activa. El compromiso personal con el discurso y la investigación es la única premisa indispensable. Por otro lado, estas propuestas también se pueden entender como la aplicación de los postulados post-modernos al arte escénico (tal y como afirma Lehmann en su ensayo "Postdramatic Theater").

Para acabarlo de contextualizar y a pesar de que hay muchos matices, el arte escénico contemporáneo también se puede definir diferenciándolo del teatro naturalista que toma un texto dramático como punto de partida así como por oposición a la danza denominada contemporánea -ahora ya clásica- que descende de Martha Graham.

Después de esta introducción, habría que buscar los motivos por los cuales este arte escénico contemporáneo está claramente infrarepresentado en la programación barcelonesa.

Obviamente no se puede pedir un planteamiento contemporáneo a instituciones que tienen un claro posicionamiento clásico. Si temporada tras temporada el TNC dedica la mayor parte de su programación al teatro de texto naturalista, esto parece concordar hasta con el clasicismo del edificio. Por otro lado, si hay un público como el denunciante de Sigüenza que tiene "contraindicados psicológicamente" los planteamientos y las formas del arte contemporáneo, parece justo que tenga un teatro de referencia.

Podríamos pensar entonces en el Teatre Romea, heredero del antiguo Centre Dramàtic Nacional y gestionado hoy en día por Focus. En el trienio 2006-2008 este centro recibió una ayuda pública del ICIC para la producción de espectáculos de 1.225.000 € (ICIC, 2007, p.138), más del doble que la siguiente sala más beneficiada. Uno podría deducir que esta diferencia abismal en la financiación correspondería a un alto nivel artístico con planteamientos contemporáneos. En la Web del Romea se menciona de hecho que este teatro "se ha convertido en un espacio de rabiosa actualidad artística, que se arriesga con propuestas innovadoras (...). Trasgresión, provocación, reflexión y entretenimiento, son la marca de este centro de producción, generador de debate cultural contemporáneo." Bien, estamos de acuerdo con el término "entretenimiento". La agudeza del título de la pieza de humor actualmente en cartel ("PaGAGnini") es una buena muestra del nivel general de "reflexión" y de "debate cultural contemporáneo" que genera este centro.

Así pues, entre los grandes teatros quedaría el Lliure y el Mercat de les Flors. El Teatre Lliure era en origen un teatro de vanguardia y, de hecho, programa el ciclo "Radicals Lliure"

-dedicado a la creación contemporánea- y algunas propuestas ocasionales, pero por desgracia la mayor parte de la programación está destinada al teatro de texto naturalista. ¿Hasta qué punto se diferencia del TNC? Esta temporada el Teatre Lliure programa incluso una pieza de Josep Mª Flotats, antiguo director del TNC e insigne director de teatro textual de corte naturalista, lo cual dificulta aún más la diferenciación entre Lliure y TNC.

La otra oportunidad para la creación contemporánea en Barcelona sería el Mercat de les Flors, incluso dentro de su definición como centro de danza y de las artes de movimiento. Debido a la relación histórica de la danza con el arte experimental (Anna Halprin, Yvonne Rainer, Bruce Nauman), muy a menudo los espacios de danza acogen en toda Europa creaciones contemporáneas donde la "coreografía" es tan sólo una mera "articulación" y la "danza" una mera "presencia". De hecho, la asociación La Porta entiende hoy en día la danza en este sentido y da abrigo a numerosas manifestaciones de creación escénica contemporánea donde no se "baila" en el sentido tradicional. A pesar de que el discurso de la danza occidental parece ir en esta dirección, la mayor parte de la programación del Mercat se ciñe a la danza en el sentido más estricto del término y de hecho ha entrado en contradicción con los valiosos volúmenes de su colección *Cuerpo de Letra* (con la totalidad del primer volumen de Lepecki y fragmentos del segundo volumen).

Inexplicablemente, y a pesar de algunas propuestas puntuales, las salas alternativas tampoco ofrecen una programación estable de este tipo de creación. Incluso la más prestigiosa de todas, la Sala Beckett, entiende la dramaturgia como sinónimo de escritura dramática y el resultado más frecuente es una vez más sinónimo de escritura dramática y el resultado más frecuente es una vez más espectáculos naturalistas de teatro de texto.

Finalmente, la última oportunidad para el arte escénico contemporáneo sería un centro nuevo del que se ha hablado bastante, pero que de momento no existe ni parece que vaya a hacerlo pronto. Si nunca alguien se decide, la Laboral Escena de Gijón podría ser un buen ejemplo a seguir.

Con la re-inauguración del Antic Teatre, éste se convertirá en el único centro con una programación estable de arte escénico contemporáneo en Barcelona. Las tres líneas que marca su programación este 2010 son "nuevos lenguajes del cuerpo", "nuevas tecnologías" y "nuevas dramaturgias". Aunque, como ya hemos explicado, la "novedad" no es realmente el quid de la cuestión, éste es el adjetivo que se utiliza de forma popular para designar estas creaciones escénicas contemporáneas.

A pesar de que la inauguración del Antic esta semana es todo un milagro después de mil y un escollos burocráticos y financieros, que nadie se muestre demasiado triunfalista. Si bien el teatro cumple ahora las normativas básicas, no tiene camerinos, necesita gradas nuevas y material técnico, los artistas van a taquilla y en breve se deberá abonar la reforma de la fachada. Es decir, se continúa trabajando en un espacio relativamente precario, en una situación financiera incierta y con artistas que actúan principalmente por amor al arte (a menudo el dinero de la taquilla no llega ni para pagar los gastos de la actuación).

Atención, el planteamiento contemporáneo no implica sistemáticamente propuestas de calidad. Los creadores escénicos contemporáneos son los primeros responsables de su obra y deben trabajar por desarrollar propuestas con un alto rigor, tomando el tiempo que cada proceso requiera sin dejarse llevar por la comodidad, los tópicos o las dinámicas de mercado.

Por otro lado, son muchas las carencias –pedagógicas, críticas, económicas- que hacen que la situación de la escena contemporánea en Cataluña sea extremadamente frágil. Pero incluso así, y aunque constituya una estructura claramente insuficiente, el Antic representa uno de los pocos focos de esperanza para esta forma de entender la creación en Barcelona.

Barcelona, 7 de enero del 2010

Quim Pujol, crítico y performer

www.tea-tron.com/quimpujol y www.teatron.com/quimpujol2

Bibliografía

Ferrer, E.; Otaegi, M. y Zibelti, M. (2009): "Entrevista a Esther Ferrer". *Zehar* nº65. Arteleku, Donostia, p. 2-20.

Galhós, Claudia (2009): "Unidades de sensación" en Buitrago, Ana (Ed.) *Arquitecturas de la mirada*. *Cuerpo de Letra*. Centro Coreográfico Galego, Universidad de Alcalá, Mercat de les Flors, Institut del Teatre, p. 143-185

Hoghe, Raimund (2003): "Arrojar el cuerpo a la lucha" en Sánchez, José Antonio y Conde-Salazar, Javier (Eds.) *Cuerpos en blanco*. Cuenca: Ediciones de la Universidad de Castilla-La Mancha, p. 27-50.

QUIM PUJOL

Contemporary performing arts in Barcelona

Last December 9, news spread like wildfire among the artistic circles. At Sigüenza's Jazz Festival a viewer denounced that what Larry Ochs was playing was not jazz but contemporary music. A genre which the complainant claimed to have contraindicated by medical prescription on psychological grounds.

As if it were a film by Berlanga, the guardia civil not only attended but coincided with the approach of the complainant and the concert was almost canceled. In Barcelona it was all half-smiles, as if to say "these yokels of Sigüenza, have no idea of art."

With so much delight nobody realized that almost everything that is called "dance" or "theater" in the great theaters of Barcelona fits perfectly with the traditional definition of these terms. That is, if contemporary art is characterized by escape from the established, in Barcelona's performing arts' scene the conflict which occurred in Sigüenza could hardly ever have taken place due to the simple fact that contemporary art here is almost nonexistent. We are the rednecks.

What is contemporary performing arts about? Some try to delimit the practice with terms such as "multidisciplinary", "pop", "new languages" and many others, but the truth is that none of these labels is appropriate. Not all contemporary proposals are especially multidisciplinary or can be branded as "new" or "emerging", approaches which Carles Santos was already using in the 70s. Simply said, these creators, as Esther Ferrer or Raimund Hoghe claimed, do what they believe they should do.

These are projects that develop according to their own requirements and without accepting restrictions on format, genre or length. The results have neither entertainment nor profit nor easy accessibility as a primary target (although occasionally, they may be entertaining, profitable and accessible) and demand claimed from the audience. Personal commitment to the discourse and research are the only prerequisites. Moreover, these proposals can also be understood as the application of the post-modern principles to performing arts (as Lehmann says in his essay "Postdramatic Theater").

To finish putting it in perspective and although there are many nuances to take into account, contemporary performing arts can also be defined as distinct from the naturalistic theater that takes a dramatic text as a starting point as opposed to contemporary dance - now called classical- descending from Martha Graham.

After this introduction, we should explore the reasons why contemporary performing arts are clearly under-represented in Barcelona's programming.

Obviously you can not ask for a contemporary approach to institutions with a clear classic positioning. If the TNC, season after season, devotes most of its programming to theater with a naturalist text, this only seems to agree with the classicism of the building itself. On the other hand, if there is an audience akin to that angry concert-goer from Sigüenza who had all forms and approaches of contemporary art contraindicated by medical prescription, then it seems fair to have a reference theater.

One might think about Teatre Romea, heir to the former National Dramatic Center and managed today by Focus. During the 2006-2008 triennium, this center received strong public support from ICIC for producing shows with a value adding up to € 1,225,000 (ICIC, 2007, p.138), more than double the amount received by the next biggest beneficiary. One might deduce that this vast difference in funding would correspond to a high artistic level and contemporary approaches. Romea's web site mentions the fact that the theater "has become a raging current artistic space that takes risks and gives support to innovative proposals (...). Transgression, provocation, reflection and entertainment are the hallmarks of this production facility, a generator of contemporary cultural debate." Well, we do agree with the term "entertainment." The sharpness of the title of the comedy piece currently running ("Pagagnini") is a good sample of the general level of "reflection" and "contemporary cultural debate" generated by this center.

Thus, among the great theaters we would have Lliure and Mercat de les Flors left. Teatre Lliure was originally an avant-garde theater and, indeed, it does program the "Radicals Lliure" series, which is dedicated to contemporary creation, and some occasional proposals, but unfortunately most of the programming is aimed at naturalist theater plays. How does it differ from the TNC? This season Teatre Lliure has even programmed a piece by Josep Mª Flotats, former director of TNC and renowned play director of naturalist style, a fact which further complicates the

differentiation between Lliure and TNC.

The other opportunity for contemporary art in Barcelona would be Mercat de les Flors, even within its definition as a center for dance and movement arts. Given the historical relationship of dance with experimental art (Anna Halprin, Yvonne Rainer, Bruce Nauman), very often contemporary dance spaces throughout Europe host creations where the "choreography" is just a mere "articulation" and where "dance" is mere "presence". In fact, association La Porta nowadays understands dance in this sense and gives shelter to numerous expressions of contemporary theatrical creation where no-one "dances" in the traditional sense. Although the discourse of Western dance seems to go in this direction, most of Mercat's programming adheres to dance in the truest sense of the term and in fact it has come into conflict with the valuable volumes of its collection *Cuerpo de Letra* (with the entire first volume of Lepecki and fragments of the second volume).

Inexplicably, and despite some specific proposals, alternative venues also do not offer a stable program with this type of creations. Even the most prestigious one, Sala Beckett, understands dramatics as a synonym for dramatic writing and the most frequent result is once again shows with a naturalist script.

Finally, the last opportunity for contemporary performing arts would be the creation of a new center about which a lot has been said, but for the time being it does not yet exist and it is unlikely that that will be the case any time soon. If anyone ever decides to pay attention, Gijón's Laboral Escena could be a good example to follow.

With the re-opening of the Antic Teatre, it will become the only center with a steady program of contemporary performing arts in Barcelona. The three lines that guide its programming for 2010 are "new languages of the body", "new media" and "new performing arts". Even though, as already explained, the "newness" is not really the crux of the matter at hand, this is the adjective form commonly used to describe these types of contemporary stage creations.

Despite the fact that the opening of Antic this week is a miracle after unending bureaucratic and financial obstacles, one should beware of showing too much triumphalism. While the theater now fulfills the basic regulations, it has no dressing rooms, it needs new rows and new technical equipment, the artists get paid from the door and soon it will have to face the payment for the reform of the facade. That is, it continues to function with a relatively precarious venue, in an uncertain financial situation and with artists performing primarily for the sake of art (often the money from the box office does not even allow to cover the costs of the performance).

Attention, the contemporary approach involves no systematic quality proposals. Contemporary scenic creators are primarily responsible for their work and should work to develop proposals with high rigor, taking the time that each process requires and avoiding going along with comfort, clichés or market dynamics.

On the other hand, there are many pedagogical deficiencies – pedagogical, critical, economical - that make the situation of the contemporary scene in Catalonia extremely fragile. But even so, and even constituting a clearly insufficient structure, Antic is one of the few sources of hope for this way of understanding creation in Barcelona.

Barcelona, January 7, 2010. Quim Pujol, critic and performer

www.tea-tron.com/quimpujol & www.tetron.com/quimpujol2

Bibliography

Ferrer, E.; Otaegi, M. and Zibelti, M. (2009): "Interview with Esther Ferrer". *Zehar* No 65. Arteleku, Donostia, pp. 2-20.

Galhós, Claudia (2009): "Unidades de sensación" in Buitrago, Ana (Ed.) *Arquitecturas de la mirada*. *Cuerpo de Letra*. Centro Coreográfico Galego, University of Alcalá, Mercat de les Flors, Institut del Teatre, pp. 143-185

Hoghe, Raimund (2003): "Arrojar el cuerpo a la lucha" Sánchez, José Antonio Conde-Salazar, Javier (Eds.). *Cuerpos en blanco*. Cuenca: Ediciones de la Universidad de Castilla-La Mancha, pp. 27-50.

ICIC (2007): *Memòria anual 2006*. Barcelona: ICIC.

La Porta (2009): "Presentation del festival LP" http://laportabcn.com/laportabcn/Evento.do?id_event=9 (Accessed 7/1/2010)

Lehmann, Hans-Thies (2006): "Postdramatic Theater". London: Routledge.

Lepecki, André (2008): *Agotar la danza*. *Cuerpo de Letra*. Centro Coreográfico Galego, University of Alcalá, Mercat de les Flors, Institut del Teatre, pp.

Pastor, Emi (2008): "Darwin i l'Institut del Teatre." *Atributos* no. 1. Barcelona: Ediciones El Vivero, P. 34-35.

SE RECOMIENDA EL CONSUMO RESPONSABLE

TEATRON

www.tea-tron.com

teatron som una comunitat lliure creada per a ser usada per artistes, públic i professionals de les arts escèniques. Ser usuari d'aquesta comunitat és lliure i gratuït. De moment oferim un blog a cada usuari. Més endavant esperem anar oferint més serveis.

teatron somos una comunidad libre creada para ser usada por artistas, público y profesionales de las artes escénicas. Ser usuario de esta comunidad es libre y gratuito. De momento ofrecemos un blog a cada usuario. Más adelante esperamos ir ofreciendo más servicios.

teatron is a free community, set up in order to be used by artists, audiences and professionals in the performing arts field. Becoming a user of this community is open and free. Currently, we offer all registered users their own blog. In the near future, we hope to offer more services.

/menoslobos/blog/tv/laporta/

www.menoslobos.org

menoslobos és un nou projecte de La Porta: un blog-tv per reflexionar, debatre i practicar el pensament crític sobre les polítiques culturals per a la creació contemporània.

menoslobos es un nuevo proyecto de La Porta: un blog-tv para reflexionar, debatir y practicar pensamiento crítico sobre las políticas culturales para la creación contemporánea.

menoslobos is a new project from La Porta: a tv blog to debate and practice critical thinking about cultural policies on contemporary art.

Mi Otro Trabajo [©]

www.miotrotrabajo.wordpress.com

miotrotrabajo@gmail.com

Mi Otro Trabajo és un logo performance a l'abast de qualsevol artista que hagi produït parcial o totalment un treball amb recursos propis no-artístics.

Mi Otro Trabajo es un logo performance al alcance de cualquier artista que haya producido total o parcialmente un trabajo con recursos propios no-artísticos.

Mi Otro Trabajo is a logo performance for any artist that has produced partial or totally an art-work with non-artistic funds of their own.

Vaga de fam per una millora en la salut de la cultura catalana realitzada per **Empara Rosselló**, ara també Dama Negra, a l'Espai MER, C. Sant Josep Oriol, 17 baixos, Barcelona, començant el dia 20 de març. La performance EL DEJUNI DE LA DAMA NEGRA és realitzarà cada dia a les 20 hores.

Info: espaimer23@yahoo.es

Huelga de hambre por una mejora en la salud de la cultura catalana realizada por **Empara Rosselló**, ahora también Dama Negra. En el Espai MER, C. Sant Josep Oriol, 17 bajos, Barcelona, empezando el día 20 de marzo. La performance EL AYUNO DE LA DAMA NEGRA se realizará cada día a las 20h.

Info: espaimer23@yahoo.es

Hunger strike for improved health of Catalan culture by **Empara Rosselló**, now also Black Lady in the Espai MER, C. Sant Josep Oriol, 17 bajos, Barcelona, starting on March 20. The performance of the Black Queen will take place every day at 20h.

More information: espaimer23@yahoo.es

PRE-PUNK
THE NEW YORK MUSIC SCENE 1972-1977
PHOTOGRAPHS BY PAUL ZONE
ANTIC TEATRE 26 DE MAIG

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIÓ

TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER 1 CALLÍS 12, BARCELONA /// WWW.ANTICTEATRE.COM

Subvencionat i Patrocinat per:

Co NCA
Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Consorci del Pla de rehabilitació i equipament
de teatres de Barcelona

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

SECRETARÍA GENERAL
DE CULTURA
Y PATRIMONIO
HISTÓRICO-ARTÍSTICO
Y MONUMENTAL

Col.laboradors:

Benzina, BTV, Centre Civic Guinardó, Stripart Club, TRESA, Eclèctica dv, laboratori de noves visions digitals, G3G
Habitual video team/Flux Club, Independent Agrupació Ciclista, In-presentables Festival Madrid, Habitual video team/Flux Club
La Central de Circ, La Olla Express, Panorama Festival, Olot, Pilote Urbain / Associació Despertaespurnes, Projectes poètics sense títol. Propost.org,
Universidub/ Caravelle producciones, Universitat Internacional de Catalunya, Usted es un colectivo, Xarxa de Biblioteques

Centres associats:

Piatto Forte / Duplikat Records, Berlin

En xarxa:

Associació de Professionals de la Gestió Cultural de Catalunya, IETM, Informal European Theatre Meeting, EON, European Off Network, Pla Integral
Case Antic
Pla Comunitari del Case Antic de Barcelona (St. Pere Sta Caterina i la Ribera)